

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

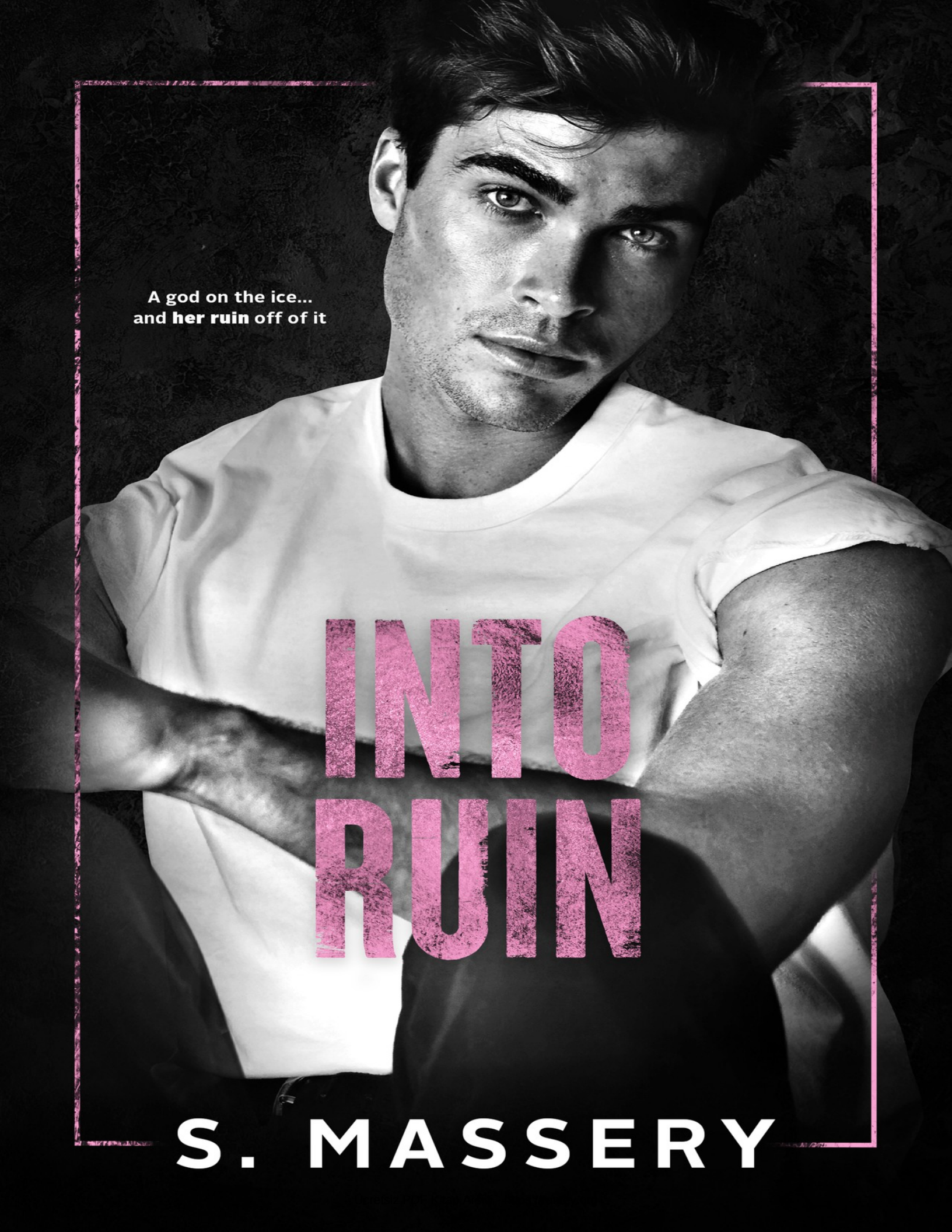
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A god on the ice...
and **her** ruin off of it

INTO RUIN

S. MASSERY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RUIN İÇİNDE

HOKEY TİTANS

S. MASSERY

Copyright © 2025 by S. Massery

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Studio ENP

Barren Acres Editing'den Karen tarafından redaksiyon

CONTENTS

[Giriş](#)

[Beni Kiliseye Götür'ü okuduysanız küçük bir not](#)

1. [Harper](#)
2. [Harper](#)
3. [Camden](#)
4. [Harper](#)
5. [Camden](#)
6. [Harper](#)
7. [Camden](#)
8. [Harper](#)
9. [Harper](#)
10. [Camden](#)
11. [Harper](#)
12. [Camden](#)
13. [Harper](#)
14. [Camden](#)
15. [Harper](#)
16. [Harper](#)
17. [Camden](#)
18. [Harper](#)
19. [Harper](#)

[Sara' Nerede](#)

[Bulabilirsiniz yıAyrıca](#)

[S. MasseryYazar](#)

[Hakkında](#)

Karanlığı arzulayanlara

INTRODUCTION

Merhaba sevgili okuyucu!

Beni daha önce okuduysanız (özellikle Hokey Tanrıları serimi), oldukça karanlık olduklarını bilirsiniz.

Bu kitap zorbalık, şantaj, takip, rızasızlık ve şüpheli rıza ve somnofili dahil olmak üzere karanlık romantizmde yaygın olan temaları içermektedir. Ayrıca, belki biraz cinayet.

Camden Church benden bazı sırların karanlıkta kalmasının daha iyi olduğunu hatırlatmamı istedi.

xoxo,
Sara

A QUICK NOTE IF YOU READ TAKE ME TO CHURCH

Take Me to Church başlıklı kısa öykü ilk olarak Bookish Box Antolojisi Cilt II'de yer aldı.

TMtC'deki hikaye iptal edildi ve birçok küçük ve büyük ayrıntı değiştirildi. Bu nedenle, bir 'alternatif evren' olarak kabul edilir. Camden Church'ün o hikayedeki versiyonu artık mevcut değildir. Kadın kahraman tamamen değiştirildi.

Bu, Hokey Tanrıları'nda tanıştığınız Kiliseyi etkilemez.

Karışıklık için özür dilerim ve umarım yeni ve geliştirilmiş Üniversite çağındaki Camden Church'ün *Into Ruin* versiyonu. xo, Sara

HARPER

M Müzik hokey salonunu inletiyor. O kadar yüksek ki göğsümde titreşiyor. Çantamın kayışını daha sıkı kavriyorum ve daha derine doğru ilerliyorum. içerde, tanıdık bir yüz arıyor.

Tek tanıdık yüz.

İçerde bir milyon insan var ve ben dar aralıklardan sıkışıyorum. Kimse bana bakmıyor. Nereye gidersem gideyim bir duvar çiçeğiyim. Gerçi daha önce bunun bir önemi yoktu. İnsanların bana bakmasını *istemiyorum*.

Sonunda Royal'e bir göz attım. Bir grup erkekle birlikte duruyor, bir de sarışın, manken gibi ince bir kız var. Saçları kıvrılmış ve jean şortu o kadar kırpılmış ki kış yanakları dışarı sarkıyor. Pırıltılı kovboy çizimleri ve göbeğinin üzerinde düğümlediği flanel gömleğiyle eşleştirilmiş...

Royal'in arkadaşlarının çoğunun ona odaklanmak yerine ona bakmasına şaşırmadım.

Ancak o sıkılmış görünüyor. Bakışları etrafta geziniyor, sadece bana geldiğinde duraksıyor. Gözleri parlıyor ve bana el sallıyor.

Sertçe yutkunuyorum, ama bir kol mesafesine ulaşır beni kendine çekiyor. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına kilitliyor.

"Çocuklar, Marcy, bu benim küçük kardeşim Harper." Beni biraz itip kaktı. "O birinci sınıf öğrencisi."

Çenemi eğiyorum.

"Yeni et," diyor adamlardan biri, diğerlerinden biri tarafından tokatlanmak için yumruğunu uzatarak. "Güzel."

Royal ona ters ters bakar. "Kesinlikle hayır."

Ağırlığımı değiştiriyorum. Royal'ın davetini kabul etmek... ilk tercihim değildi. "Fikrini değiştirdiğini sanıyordum," diyor alçak bir sesle. "Sen görünüyor...?"

"Oda arkadaşım ve erkek arkadaşını masasında sevişirken yakaladım." Ürperdim. "Bunu beynimden atmak için alkole ihtiyacım var."

Royal bilgece başını sallar. "Doğru yere geldiniz. Sadece bir kuralım var."

Kaşımı kaldırıyorum. *Kurallar* hakkında hiçbir şey söylemedi. O ikinci sınıf öğrencisi. Benden daha iyi biliyormuş gibi davranıyor ama benden bir yaş büyük. Kesinlikle daha bilge değil.

"Takım arkadaşlarımı sikmek yok." Beni dürttü ve mutfakı işaret etti. "İçecekler orada. Odam üst katta soldaki ilk oda, çantanı oraya koy."

Doğru.

Onun güvenli yanından ayrılıp mutfakla giriyorum. Tezgâhların üzerinde tam teşekküllü bir bar kurulmuş, kırmızı bardaklar alkolün yanına dizilmiş. Dışarıdaki verandada büyük, metal bir fiçî var. Burnumu kırıstırıyorum ve şeffaf likör şişelerinden birine doğru gidiyorum. Seçici değilim... Hiç deneyimim yok.

Rastgele bir tane çıkarıp etiketi taradım.

Votka.

Bir bardağa döküp portakal suyu ekliyorum, biraz parmakla karıştırıyorum ve yeni bir insan dalgası içeri girerken işaret parmağım ağzımda mutfaktan çıkıyorum. İçkiyi yudumluyorum ve yanık yüzünden irkiliyorum. Ama amaç da bu, değil mi? Alkol içmek *eğlenceli* olmamalı.

Biri bana çarpıyor ve çantam omzumdan fırlıyor. Fermuarı kapalıydı ama yine de ona doğru atıldım. Yüzüm alev alev yanıyor. Çantamı kolumun altında tutuyorum, içkimi diğer yumruğumda sıkıca kavriyorum ve merdivenlere doğru yöneliyorum.

Kimse bana seslenmiyor. Kesinlikle bir parti için giyinmedim - kapüşonlu tişörtüm ve kot pantolonum buradaki kızların çoğunun estetiğine uymuyor - ve ben rol yapmayacağım. Radarın altından geçiyorum ve sonunda merdivenlerde biraz nefes alacak yer buluyorum. Sevişen çiftlerin arasından sıyrılıyorum ve merdivenlerin tepesindeki ipte duraklıyorum.

GİRMEYİN, asılı tabelada yazıyor.

Üstünden geçiyorum.

Sağdaki ilk kapının onun olduğunu mu söyledi? Gidip kapıyı iterek açtım, boş bir oda bekliyordum. Ne de olsa bir işaret vardı. *Bir ip.*

Ama hayır.

Masanın üzerinde bir kız, bacakları sonuna kadar açık ve aralarında bir adam var. Onun kardeşim olmadığını anlamam bir dakika sürüyor - *Tanrı'ya şükür - ama sonra...* Bilmiyorum. İzlemeye devam ettim. Belki merak ettim? Dehşete mi kapıldım?

İkisi aynı anda mı?

Bu içeri girdiğim ikinci lanet çift. Ben lanetliyim. Öyle olmalıyım. Demek istediğim, bir kız biraz ara veremez mi?

Royal'i takip etmeye karar vermek bir şeydi. Bu...

Bu hiç hoş değil.

Adam kızdan nefret ediyormuş gibi onu beceriyordu. Oda arkadaşım ve erkek arkadaşını sadece bir an gördüm, ama onlar böyle yapmıyorlardı. Bütün masa her itişte hareket ediyor. Çıplak kıcı tam bana dönüktü, kasları gerilmiş ve gerilmişti. Başını eğmiş, bakışları kızın çıplak göğsüne kilitlenmişti.

"Seyircimiz var," diye inliyor kız.

Adam yavaşlar ve omzunun üzerinden bakar.

Kesinlikle kardeşim değil. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve ben otomatik olarak çantamın askısını sıkıca kavırıyorum. Ve fincanımı.

Sakin mi

davranayım?

Kaçayım mı?

"Sadece küçük bir röntgenciyim," diyor adam sonunda. "Benim için sakıncası yok, ya senin için?" Sertçe yutkunuyorum.

Kız o anda yere çakılmış gibi görünüyor. Bakışları beni mızrakladı. "Defol, kaltak."

Bu beni yanlış yöne itiyor. İçkimden uzun bir yudum alıyorum ve olduğum yerde kalıyorum. Korku ya da şaşkınlıkla yerimde kilitlenmek yerine bu artık bir seçim. Oda arkadaşıma karşı geri adım attım, başı belada olan benmişim gibi kaçtım.

Beni *uyarmadı* bile. Kapı kolunda çorap yok, mesaj yok. Mesaj yok! Yirmi birinci yüzyıldayız ve elimde *hiçbir şey yok*.

Her neyse.

Acı çekmiyorum. En benim yatağında yapmıyordu. Ancak Royal'in masası.

Burnumu
kırıstırıyorum. "Durdur
onu, bebeğim." Ayrıca
iğrenç.

Adam iç çeker. Bir adım geri çekilip kot pantolonunu kabaca yerine oturtuyor ve kız donup kalıyor. Bacaklarını açtı. Karanlık olduğu için detayları göremiyorum ama kız yerinde duramıyor gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun?"

Başını sallıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Mızımızlanman sikimi yumuşatıyor. Gitmelisin."

"Ama-"

"Dışarı." Kot pantolonunu giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Hâlâ gömlek giyiyor ve pantolonunu çıkarmadı, yani onu soydu -ya da kadın kendini soydu- ve adam da karşılık vermedi.

Masadan kayar ve kıyafetlerini arar. Külot, elbise. Sütyen yok, zaten bulduğu da yok. Saçlarını kabartıyor, kaşları önce ona sonra da bana dönük. Masanın kenarından telefonunu kaptı.

Beni geçerken omzunu benimkine çarptı.

İçkiyi üzerime dökmek için kendimi zor tutuyorum.

Ve şimdi.

"Küçük röntgenci," diyor adam. "Kalmana sebep olan kıskançlık mıydı? Yoksa bu gerçekten senin sapkınlığının mı?"

"Kesinlikle değil." Başımı sallıyorum. "Royal'in odasını arıyordum. Sen-"

"Onunki koridorun karşısında." Öne doğru yürüyor.

Geriliyorum ama kaçmayacağım. Bakışlarında bir meydan okuma var. Gözleri koyu mavi, saçları koyu ve asi. Bana yaklaşıyor ve dirseğimin yanındaki düğmeye basıyor. Köşedeki lamba arkasından yanıyor.

"Royal seni sikmez," diye devam ediyor. "Eğer yaparsa taşaklarını kesecek oldukça ateşli bir kız arkadaşı var."

Çenem düştü.

"Seksi değilsin demiyorum," diye ekliyor. "Sende komşu kızı havası var. Sweatshirt ve kot pantolon, dağınık topuz saçların..."

Çantamın askısını tutuyor ve omzumdan çekiyor. Ona uzanıyorum ama çok hızlı uzaklaşıyor.

Ve odasına tamamen girme hatasını yaptım.

HARPER

"W Adın ne senin?" Başını eğiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve onu takip ediyorum. Beni atlatıyor ve ben ne olduğunu anlamadan kapıyı kapatıp ona yaslanıyor. Çantam onunkinden sarkıyor.

Parmak uçları.

"İsim," diye tekrarlıyor, sesi sertleşiyor.

"Harper."

"*Harper*, bana bu geceye mal oldun."

Gözlerimi deviriyorum. "Sana ucuz bir yatağa mal oldum, öyle görünüyordu.

Pantolonunu bile tamamen çıkarmadın."

Çantamın elinden düşmesine izin veriyor ve parmakları kapı tokmağının üzerine düşüyor.

Hafifçe kilitliyor.

İlk kez, içimde bir farkındalık şeridi kayıyor. Çok tatlı - hayır, hayır, çok yakışıklı - ama bu onun güvenli olduğu anlamına gelmiyor. Sınırlı deneyimimde hiçbir zaman bu şekilde tercüme edilmedi.

Bir adım geri atıyorum ve o sırtıyor. "Gitmeliyim."

Hareket etmiyor. Bakışları keskinleşiyor, beni dikkatle izliyor. Yutkunduğumda, dikkati boğazıma yöneliyor. Sonra daha aşağıya. Büyük boy kapüşonlu sweatshirt için minnettarım, kalın kumaşı kıvrımlarıma yapışmıyor. Yine de, şu anda, az önce masasına çırılçıplak uzanan kızıdan daha açıktaymışım gibi geliyor.

"Geçmek için geçiş ücretini ödemek zorundasınız" diyor.

"Oraya gidip kolayca becerecek başka bir kız bulabilirsin." Başımı sallıyorum. "Bunun yerine beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni becermek istemiyorum."

Ben hala. İçimde bir rahatlama ve belirsizlik karışımı dolaşıyor. Eğer seks değilse-

"Bir saksoya razıyım."

"Hayır." Ona bakıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Merak etme, küçük röntgenci. Kapı kilitli. Kimse içeri giremez. Bizim küçük sırrımız." Başını tekrar eğip beni değerlendiriyor. "Tabii sen de teşhirci değilsen."

"Ben de değilim." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve odaya göz gezdiriyorum. "Ve bir parti sırasında sırf masanın üzerindeki bir kızla seks yapmak için bir oda ödünç almak hiç hoş değil."

Gülüyor. "Evet. Sanki kendini bir hokey oyuncusuna fırlatmak *zevksizlikmiş* gibi."

"Değildim."

"Tabii ki hayır."

Ona bakıyorum.

"Size başka bir seçenek sunabilirim," diye yanıtlıyor sonunda.

"Harika." Elimi "*hadi*" gibi kaldırıyorum. "Duyalım bakalım." "Bana sütyenini ve külotunu ver."

Burnumu kırıştırıyorum. "Ne sikim için?"

Bir omzunu kaldırır. "Vergi. Ücret. Lanet olası kefareti. İsteddiğini seç."

Bunu düşünürken yüzüm alev alev yanıyor. Pencereye gidip arka bahçeye bakıyorum. Arka tarafta ön tarafta olduğundan daha fazla insan var. Bir çukurda yanan ateş çıtırdıyor, korlar gökyüzüne yükseliyor. Dışarıda insan grupları toplanmış. Müziğin nabızı burada daha zayıf olsa da hala hissedilebiliyor.

Evin bu tarafında bana yardım edecek hiçbir şey yok. Pencereden dışarı çıkmak... olmuyor.

Oral seks mi yoksa iç çamaşırlarımı vermek mi?

Başımı dikkatlice sallıyorum ve pantolonumun düğmelerini açıyorum. Arkamdaki adam kısıp bir ıslık çalıyor.

Kotumu aşağı sıyırdığımda eşofmanım kığımın büyük kısmını gizliyor, sonra da külotum. Siyahlar ve üzerlerinde kırmızı kalpler var. Pamuklu. Tam kapatıyor. *Zerre kadar seksi değil.* Çözmek için ayakkabılarımı ve kotumu tamamen çıkarmam gerekiyor. Serin sonbahar rüzgarı çıplak bacaklarımı okşuyor.

İnce kumaşı tutarak doğruluyorum. Vücuduma bastırıldığı için sıcak.
Ve o tam orada.
Önümde.
Beni pencereye doğru itiyor ve kığım çarpıyor. "Ne yapıyorsun?"
"Fikrimi değiştirdim," diyor kabaca. "Bağırarak mısın, Harper?"
Benimle dövüşecek
mısın?" I-
Bilmiyorum.
Ona bakıyorum ve anında tahrik oluyorum. Bir düşmanın çevrilmesi gibi,
korkudan *ilgiye* geçiyorum. Adrenalinle savaşarak yanağımın içini ısıırıyorum.
Etrafıma uzanıp pencereyi kapatıyor. Parmakları dizlerimin iç kısımlarına
gittiğinde cama yaslanıyorum.
Adını bilmiyorum ve iç uyluğumda bir yol izliyor. Uzun zamandır kimsenin
dokunmadığı bir noktaya.
Amıma geldiğinde gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bir parmağını içime sokuyor
ve ben kısık bir inilti çıkarıyorum. Sadece çıkıyor, dişlerimin arasından kaçıyor.
Bu gerçekten çok yanlışı.
Tek parmağını içeri ve dışarı kaydırıyor, sürtünme uyarılmamı hızlandırıyor.
Beni uçurumun kenarına getirmek için yeterli değil ve hareketsiz kalmak için
pencere pervazına tutunuyorum. Yavaş yavaş artıyor. Ona bakamıyorum.
Gözlerim kapalı.
His kayboluyor ve aniden aşağı kayıyorum. Dizlerimin üstüne.
Nefesim kesiliyor ve siki ağzıma giriyor. Beklemiyor, gözlerim açılıyor ama
beni yakalamış durumda. Elleri saçlarımda, kalçaları öne doğru itiyor.
"İyi bir kız ol," diye emrediyor.
Ağzım daha da açılıyor ve o dudak büküyor. Dudakları zalimce eğiliyor.
Kavrayışı sıkılaşıyor, topuzumu çekiştiriyor, tırnakları kafa derimi çiziyor.
Bu bir oral değil.
Hareket ettiğinde, *sikişiyor*. İçeri girdiğimde gördüğüm manzaraya benzer bir
manzara olduğunu hayal ediyorum ama bu sefer en büyük darbeyi yüzüm alıyor.
Boğazımın arkasına vuruyor, sonra daha derine itiyor. Boğazım daraldığı için
öğürüyorum, o da inliyor.

, sonra tekrar giriyor. Daha derine. Elimi , ama elimi yakalıyor ve saçımdaki elinin üstüne sabitliyor.

Fırsat nefes alıyorum. Ağzımdan tükürük akıyor. Gözlerim yaşıyor.

Diğer hain elim bacaklarımın arasında yolunu buluyor. Dikkatimi dağıtmak için kendime dokunuyorum ama bu sadece hislerimi arttırıyor. Kafa derimdeki acı, ciğerlerimdeki yanma.

Sikeyim.

Bu nasıl oldu?

İnliyor ve titriyor ve aniden . Başımı arkaya çeviriyor ve elimi bırakıyor. Kendini bir, iki kez okşuyor ve sonra boşalıyor.

Yüzümde.

Sıcak döl ipleri yanaklarıma, dudaklarıma, burnuma ve çeneme çarparken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Parmakları saçlarımdan kayıyor ve geri çekiliyor. Üzerimde beliren varlığı kayboluyor ve topuklarımdan üzerine oturmak için geriye doğru sarkıyorum. Gözlerimi dikkatlice siliyorum, sonra açıyorum. Çoktan toparlanmıştı. Kot pantolonunu giymiş, gömleğini düzeltmiş. Hiç çıkardı mı bilmiyorum.

"Fena değil," diyor. "Genellikle kontrolü ele geçirmeye çalışırlar. Siz sadece... olmasına izin verirsiniz."

Cevabımı yutuyorum ve ayağa kalkıyorum. Dizlerim birbirine çarpıyor. Sanki bir roller coaster'a binmiş gibiyim. Adrenalin beni titretti. Pencereye yaslanıyorum ve onun kapıya doğru ilerleyişini izliyorum. Çantamın yanına çömeliyor, fermuarını açıyor ve içine dalıyor.

"Hey-" Sesim çatlıyor, az önce boğazıma attığı dayak yüzünden boğuklaşıyor.

"Şşş." Cüzdanımda hangi yurttan kaldığımı gösteren öğrenci kimliğimi buluyor. Cebinden telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekiyor. "Bir dahaki sefere kadar, Harper Shay."

Sonra kapının kilidini açar ve dışarı çıkar.

CAMDEN

"H Ey!" Royal kapımı çaldı. "Erken çıktın."

Parti sonunda sona erdi. Yatağıma uzanmışım, ama henüz kot pantolonumu değiştirme zahmetine katlanmamışım. Köşedeki lamba. ağzını sikerken Harper'ı gölgelerle yıkadım, hala açık. Sadece kendini toparlamasına ve odamdan çıkmasına yetecek kadar uzun süre ayrıldım, bir şey hariç.

Külotu cebimde.

Orada bir delik açıyorlar ama henüz çıkarmadım. Sıcak amına dokunurken onları oraya soktuğumdan beri onlara dokunmadım. Islaktı. Neredeyse damlıyordu. Ama nedenini anlayamadım. Tehdidim miydi? Onun alanına girmek mi? Ya da *izlemekten* kalan tahrik mi?

Söylediğimde ciddiydim. Komşu kızı gibi seksi. Belli ki parti için orada değildi, bu da yukarı gelmesini daha da garipleştirdi. Bizden birini baştan çıkarmaya çalışan kızlar genelde daha fazla çaba gösterir.

O kapüşonun altına sporcu sütyeni giydiğine eminim. görmedim ama... aradaki farkı anlayacak kadar çok push-up sütyenli ya da balenli göğüs gördüm.

"Dünya'dan Kilise'ye." Royal başını sallıyor, kapı pervazına yaslanıyor. "İyi misin?"

Ayağa kalktım. "Sadece bu gece bütün bu maskaralığı yaşamak istemedim." Yavaşça başını sallıyor. "Hâlâ bir kaide üzerindeymişsin gibi mi hissediyorsun?"

Homurdanıyorum.

Ben . Ben .

Neyse ki takım arkadaşlarım beni o şekilde görmedi. Framingham Eyalet Üniversitesi'ndeki yerimi kabul etmeden önce takımla antrenmanlara çıkmıştım. Ve geçtiğimiz Haziran ayında NHL seçmelerinde ikinci sıradan seçildiğimde, franchise'ın bilgisi ve desteğiyle önümüzdeki iki yılı kolej hokeyi oynayarak geçirdim.

Medyanın ilgisi birkaç hafta boyunca çok sertti ama işler sakinleşti. *O* gürültüyü kesmeyi öğrendim. Sadece okulun gürültüsünü görmezden gelmek daha zor görünüyor.

"Kız kardeşim bu gece benim odamda kalacak," diyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Kız kardeşin mi var?"

"Üvey kardeş. Annemiz babamdan boşanıp onunkıyla evlendi. Onun hakkında fazla konuşmuyorum çünkü ne kadar pislik olabileceklerini biliyorum. *Küçük kız kardeşi* duyduklarında *ne kadar hızlı pantolonuna girebilirim* diye düşünüyorlar. Bu iğrenç bir şey."

"Doğru..."

Titriyor. "Yemin ederim, istediği kişiyle çıkabilir ama takım arkadaşlarımdan biriyle değil. O pislik FSU'dan canlı çıkamaz."

Kıs kıs gülüyorum. "Eğer kız ateşliyse, iyi şanslar." "Yapma."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Hayır, hayır, elbette değil. Peki bu kız kardeş nereden geldi? Ziyarete falan mı geldi?"

"O birinci sınıf öğrencisi. Adı Harper, sabah karşılaşma ihtimaline karşı." Penceremden dışarı bakıyor. "Gerçi neredeyse sabah oldu bile."

Kanım dondu. Harper mı?

Kardeşin mi?

Normal, eşit bir ifadeye tutunuyorum. "Evet, hâlâ uyuyabiliyorken uyuyacağım."

"Aynı. İyi geceler, Church."

Kapımı kapatıyor ve ben hemen ayağa kalkıyorum. Kapıyı kilitliyorum ve telefonumu açıp öğrenci kimliğinin fotoğrafına bakıyorum.

Birinci sınıf yatakhane.

Harper Shay.

Royal Lawson'a benzemiyor. Onun soyadını taşımıyor.

O-

Eğer ona ne yaptığımı söylerse, beni sabote edebilir. Tehdidinden anladığım kadarıyla, intikam almak için elinden geleni yapacaktı. Ona karşı nazik değildim, en ufak bir şekilde bile. Gerçek, kariyerime, geleceğime veda etmek anlamına gelebilirdi.

Onunla ilişki kurmaya çalıştığını düşünmeme izin verdi ve bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Suçlamalarımı inkar etmedi. Bu onun kozuydu. Royal'in kız kardeşi bunu ortaya çıkarabilirdi ve ben de kenara çekilirdim.

Ama yapmadı.

Çenem gerildi.

Bu yanına kalmayacak.

HARPER

ROYAL

Erken mi sıvıştın?

Bayılmıştın.

Rahatsız etmek
istememedim.

T Aslında gerçek bu. Royal bana odasındaki yatağı bırakarak yerde uyudu ve ben bütün gece dönüp durdum. Giymek için şifonyerinden bir çift boxer çaldım, sonra pantolonumu çekiştirdiğimde geri vermeye zahmet etmedim.

Bu sabah saat sekizde kot pantolon giydim.

Koşarak dışarı çıktığımda koridorun karşısındaki odanın kapısı kapalıydı.

Şimdi odamda saçlarımı tarıyorum, fokur fokur sıcak bir duştan yeni çıkmışım. Cildimi kıpkırmızı olana kadar ovaladım, yüzümü birkaç kez yıkadım ve sonra akıntının altında öylece durdum. Erkeklerin ortak banyosundaki hiçbir kalıp sabun yüzümdeki döl hissinden kurtulmama yetmedi.

Ve devam eden aşağılanma.

Bunun olmasına neden izin
verdim?

Neden sadece...

Nefes veriyorum.

Biri kapıyı çaldı ve düşüncelerimi böldü. Döndüğümde oda arkadaşım ve erkek arkadaşı gitmişti ama kapıyı çalmadı.

Kendime bakıyorum. Her şeyim -yani vücudum- bir havlunun altında güvende. Islak saçlarım omzumun üzerinden sarkıyor.

Kapı tekrar çalınır. Daha sert.
Gidip kırıyorum ve donup
kalıyorum.

Dün geceki adam uzanıp kapımı itiyor ve hemen boşluğu doldurup içeri giriyor.

"Ne yapıyorsun?" Kapıyı tutup açık tutuyorum. "Çık dışarı."

Odamın ortasında duruyor ve küçük bir daire çiziyor. Oda arkadaşımın dağınık yanından benim yapılmış yatağıma kadar her şeyi inceliyor. Duvarındaki iplere ve ışıklara bağlı sıra sıra resimleri. Bu dönem ihtiyacım olacak ders kitapları hariç, nispeten boş raflarımı.

Koridordan bir ses geliyor ve kapıyı otomatik olarak açıyorum. Kimse beni ya da onu havlulumun içinde göremeden kapı kapanıyor.

"Burası seks gibi kokuyor." Kaşını kaldırıyor. Yüzüm ısınıyor. "O ben değildim."

"Hayır mı?"

"Hayır." Kollarımı kavuşturuyorum.

Bakışları göğsüme düşüyor, sonra yavaşça tekrar yükseliyor. Hınzır bir gülümseme dudaklarını büküyor ama sonra kayboluyor. Ani ciddiyeti beni doğrulmaya itiyor.

"Royal Lawson senin kardeşin."

İrkildim.

Bana ters ters bakıyor. "Dün gece bahsetmediğin bir ayrıntı." "Dinle.

Seni tanımıyorum-"

Alay ediyor.

"*Bilmiyorum*. Tek bildiğim o odayı sevişmek için kullandığın-"

"Benim odam," diye araya girdi. "Odamı kullanıyordum. Odama daldınız."

Ve içeri girdiğimde bana başka seçenek bırakmadın.

Arkasını dönüyor, yapılmış yatağa doğru sürükleniyor. Elini uzatıyor, avuçlarını mor yatak örtüsünün üzerinde gezdiriyor. Yastığıma uzanıyor ve parmaklarını yastığıma bastırıyor.

"Kardeşine ne söyleyeceksin?"

Sırtı bana dönük. Daha çok yastığa ve onun yanındaki duvara yapıştırdığım tekil fotoğrafa odaklanmış durumda. Royal ve benim lise mezuniyetimden sonraki fotoğrafımız.

Ama... ona ne söyleyeceğim?

"Hiçbir şey," diyorum. "Bunu öğrenmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

Bir omzunu kaldırıp tekrar bana bakıyor. "Onunla ne paylaşmaya meyilli olduğunu bilmiyorum."

O...

Royal'ın ilk tanışması ve ardından takım arkadaşlarını benimle ilgili tehdit etmesi aklıma geliyor.

Bu adamın hokey oyuncusu olduğunu bilmiyordum ama belli ki öyleymiş. Hokey evinde yaşıyor. Bir hokey oyuncusunun kışına sahip. Yani kardeşimin beni zorladığını öğrenmesinden endişeleniyor.

Pekala.

Çoğunu beğendiğim gerçeğine rağmen. Ve karmaşık.

"bu küçük sırrı saklamam için bana ne verirsin?" Ben onu durduramadan kelimeler dökülüyordu.

Yüz ifadesi keskinleşiyor. Sanki her zerresi beni dinliyor. "Sana ne vereceğim?" Ses tonu tehlikeli.

"Evet."

Resmen aklımı kaçırıyorum. Neden onu yemliyorum?

Adını bile bilmiyorum.

O ileri adım atıyor ve ben geri gidiyorum. Geri, geri, geri, duvara çarpana kadar.

Tam oradaydı ve duramayacak kadar hızlıydı, havlumu çekiştiriyordu.

Gevşiyor ve ayaklarımın etrafına bir yığın halinde düşüyor. Geç de olsa göğsümü örtüyorum ama o sadece yüzüme bakıyor. Eğiliyor. *Eğiliyor*. Dudakları birkaç santim uzakta.

Beni öpecek mi?

Başım hareket ediyor, geriye eğiliyor. Bir kıl kadar daha yaklaşmasını bekliyorum.

"Sana merhamet edebilirim," diye nefes alır. "Ya da seni yıkıma sürüklerim. Seçim senin."

CAMDEN

Ruin. Kesinlikle onu mahvetmeyi seçiyorum.

Göğsü çok hızlı inip kalkıyor. Yüzümü onunkine yaklaştırdığımda gözleri kapandı - onu öpmek için değil, tepkisini izlemek için. Dudakları ayrılıyor, burun delikleri açılıyor. Eğer ona dokunacak olsaydım, bahse girerim dün geceki kadar tahrik olurdu.

"İtibarını mahvedeceğim," diye devam ediyorum. "Kardeşinle olan ilişkini mahvedeceğim. Seni mahvedeceğim. Benim gibi birini asla bulamayacaksınız ve buna söz veriyorum."

Gözleri açıldı. Keskin ela irisler benimkileri delip geçiyor ve teması nasıl sürdürdüğüne şaşıyorum. Elini göğsüme koyuyor, tırnakları hafifçe bükülüyor ve gömleğime batıyor, sonra itiyor.

Bir adım geri gidiyorum ve içimden bir kahkaha yükseliyor.

Harper havlusuna atlıyor ve tam kapısı yumuşak bir *bip* sesi çıkarıp içeri doğru sallanırken onu göğsüne bastırıyor.

Oda arkadaşının beni görünce durduğunu tahmin ediyorum. Sonra Harper'ın durumu.

Çıplak, güzel küçük şey.

"I-" Oda arkadaşım bana hayretle baktı. "Sen Camden Church'sün."

Çenemi eğiyorum. Lanet olası puck bunny.

"Sen-"

Bir adam kızın arkasından yaklaşıyor, elleri kızın beline gidiyor. Beni görünce o da bir iki adım attı. Sanırım hokey hayranı. *Garip*.

"Dostum. Vay canına. Ne-" Harper'ı fark edince durdu.

Bu pisliğin ona çıplak bakmasını istemiyorum. Bu düşünce beni ele geçiriyor ve tam olarak düşünmeden onu engelliyorum. İkisine de kaşımı kaldırıyorum ve adam kız arkadaşından önce toparlıyor.

"Bölüyoruz," diye mırıldanıyor. "Kusura bakma dostum."

Kız arkadaşını tutuyor ve onu geriye doğru sürüklüyor. Kapı kapandı, Harper ve ben tekrar yalnız kaldık.

"Camden Kilisesi," diye tekrarlıyor arkamdan. "*Church*. Ne ilginç bir isim."

Etrafımda dönüyorum. "Ne?"

"Camden *Şeytanı* daha doğru görünüyor." Bana sıkıca gülümsüyor. "Madem yıkım vaat ediyorsun."

Evet, doğru. Ama adımı nasıl söylediğine takıldım. Sanki daha önce duymamış gibi.

"Kim olduğumu bilmiyor muydun?"

Ela gözleri genişler. Ağzı bir açılıp bir kapanıyor. Sonra, en güzel kahkaha ondan çıkıyor. Boş ver, hâlâ üstünlük bende. Onunla kapı arasındayım, *çıplak* ve önünde sadece bir havlu var, ıslak saçları göğsünden aşağı su damlacıkları bırakıyor. Gülüyordu.

"Çok özür dilerim, Majesteleri," diye sonunda. "Sizi tanımıyorum.

Camden Kilisesi'ni hiç duymadım. Yüzünü hiç görmedim-"

"Royal benim en iyi arkadaşım." Sözlerim sıkılmış dişlerimin arasından geliyor.

Yüzümün tüm yaz boyunca medya organlarında yer almasına aldırmayın. Harper hokeyci bir aileden geliyor, değil mi? Royal harika bir hokey oyuncusu. Seçmeleri izlediğini kendisi söyledi.

"Bu seni daha da mı özel yapıyor?" Başını sallar ve dolabına gider. "Onunla hokey hakkında konuşmuyoruz. Bu sporu sevmiyorum. Arkadaşı olduğu kokuşmuş oyuncularından da hoşlanmıyorum." Omzunun üzerinden bana bakıyor, elleri iç çamaşırı çekmecesinde. "Buna sen de dahilsin."

Bu kız.

Uzun zamandır göğsümde uğuldayan duyguları hissetmemiştim. Şehvet, huşu ve korku karışımı.

Kim olduğumu bilmiyorsa, Royal'e söylemesini engelleyen ne? Kendi utancının ötesinde. Ama bu kaybolacak ve sonra

intikam ihtiyacı doğacak.

Bunun olmasına izin veremem.

Beni görmezden gelmesini izliyorum. Önce iç çamaşırını, sonra kotunu giyiyor. Sütyeni atlıyor ve doğruca bir tişörte, sonra da ağır bir sweatshirt'e gidiyor. Her şey bol. Müthiş bir vücudu var -başından beri biliyordum- *ama bunu* çok iyi saklıyor.

Onu anlamıyorum.

Ama şimdi... Bilmek istiyorum. Bilmeye ihtiyacım var.

"Tamam." Yüzü bana dönük, elleri kalçalarında. "Beni tehdit etmeye devam edecek misin, yoksa sınıfa gidebilir miyim?"

Gözlerimi kısıyorum. "Böyle mi?"

"Evet, *Camden*, bunu giyiyorum." "Makyaj yapmıyorsun."

Burnu kırışıyor. "Sınıfa mı?"

"I..." Başımı salladım. "Boş ver."

Yenilmiş hissediyorum. Kapıya doğru yürüyüp çekerek açıyorum, o da yanımdan geçip gidiyor. Omzunda bir çanta var. Yakınımda durmama rağmen eşit bir şekilde yürüyor. Onu takip ettiğimi hissetmesini istiyorum ve yürüyüşü hiç duraksamıyor.

Sonunda yavaşladım. Önümden gitmesine izin veriyorum ve en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle ilgili bulmaca daha da karmaşıklıyor. Onu bir araya getirmek için zaman harcayabilirim. Onu çözmeye.

Ya da... Onu kırabilir ve kendi sanatımı yaratabilirim.

HARPER

"A Camden Church'le mi çıkıyorsun?" Oda arkadaşım Cynthia, yemekhanede karşımdaki sandalyeye çöktü.

Erkek arkadaşı hemen arkasındadır. *Şok* edici. Koltuğu çekip Yanında iki tepsiyi de yere bıraktı. "Kesinlikle olmaz." Alay ettim. "Hayır."

"Sen-"

"Gördüklerinizi nasıl yorumladığınızı bilmiyorum ama tüm olanlar talihsiz bir zamanlamaydı."

Kaşlarını kaldırıyor. Biz arkadaş değiliz - o ikisini sevişirken gördüğümde böyle bir şeyin olabileceği fikrinden vazgeçmiştim - ama o burada oturuyor çünkü dedikodu malzemesi istiyor. Söylediğim her şeyi alıp gerçek arkadaş grubuna koşacak ve yarın kahvaltıya kadar herkes öğrenmiş olacak.

Saçma sapan konuşma eğilimine rağmen, iyi anlaşılabileceğimizi düşünmüştüm. En azından dönemi atlatacak kadar.

Buna tüm kalbimle pişmanım.

"Talihsiz bir zamanlama, uzun süre dayanamaz gibi mi?"

Onun yüzüme boşalma hissi karanlığın içinden fırlıyor ve yanaklarım ısınıyor.

"Aman Tanrım," diye Cynthia. "Bu çok utanç verici!" Bekle, ne? "Hayır-"

Ayağa kalkıp aceleyle uzaklaştı ve ben erkek arkadaşına bakakalmıştım. Adını bile bilmiyorum. Hiç tanıştırılmadı. Ama yüzünü buruşturdu ve

başını yavaşça sallar.

"Dayanıklılık sorunları en kötüsüdür. Bunu ona karşı kullanmayın, daha çok bir iltifat gibi." Bununla birlikte, yiyeceklerini toplar ve onun peşinden gider.

Oh,
hayır.
Lanet
olsun.

Telefonumu almak için çabalıyorum.

BEN

Mayday! YARDIM
EDİN!

Uzun bir süre ekrana bakıyorum, en iyi arkadaşımın cevap vermesini bekliyorum. Komşu okul St. James Üniversitesi'nde okuyor. İkisi arasında uzun süredir devam eden bir rekabet var ama Olivia'yı üç yaşımızdan beri tanıyorum.

Aynı kreşe gidiyorduk ve birbirimizden hiç ayrılmıyorduk.

OLIVIA

Üç gündür o okulasın, Harper Marie Shay. Ne yaptın sen?

Yanlışlıkla R'nin takım arkadaşıyla kaçamak yaptım

Ve... dedikodu kraliçesi kötü oda arkadaşına yanlışlıkla
bir heyecan sorunu olduğunu ima etti

Heyecan sorunu da ne demek oluyor?

Çok erken gelmek gibi [gülerek

ağlayan emoji]

Bunu bizzat duymak istiyorum.

Otuzda dondurma dükkanı mı?

Satıldı.

Yemekhaneden sağ salım çıktım -birkaç garip, acıyan bakış dışında- ve telefonumdan bir araba çağırdım. Ailem üniversitedeyken arabam olmaması konusunda oldukça kararlıydı. Royal'in bir arabası var ama bu yıl yeni bir gelişme. Yaz boyunca hokey takımlarını yürüyerek taşımaktan *çok* şikayet etti.

Şoför geldi ve ben de St.

James U bölgesi Olivia'dan sadece birkaç dakika önce.

O ve ben hem tarz hem de mizaç olarak birbirimize benziyoruz. İnsanların bizi ezip geçmesine izin vermemeye çalışırken, aynı zamanda duvar çiçeği statüsünü de korumaya çalışıyoruz. Bu ince bir çizgi. Kalın çerçeveli gözlükler takıyor, koyu kahverengi saçları çok az dalgalı ve uzun, düz bir kahrkül alnını gizliyor. Bugünkü kıyafeti, pas turuncusu tulum ve Doc Marten botların altına giydiği krem rengi boğazlı kazaktan oluşuyor. Açıkta duran kabarık siyah bir palto görünümünü tamamlıyor.

Sarıldık ve onu tezgâha kadar takip ettim.

"St. James nasıl?" diye sordum.

Gülümsüyor. "Bu iyi bir şey. Dersler güzel. Tüm sporculardan uzak durdum. -Ama dürüst olmak gerekirse, bence onlar da benden kaçıyor. Bu harika

bir sistem." "Sınıfınızda hiç ateşli kız var mı?"

"Sadece bir tane." İç çekiyor. "O çok rüya gibi, Harper. Bilim dergileri için bir model olabilir. Laboratuvar önlükleriyle, biliyor musun? Ve alnından aşağıya mükemmel bir kıvrımla düşen bir tutam saç. Artı, gözlükler."

Bilim insanı olacak. Ne tür olduğundan emin değilim - bilim benim alanım *değil* - ama bunun için beyni var. Ayrıca azmi de var.

"Hâlâ ağzının suyu akıyor o zaman, ha?" Sırıtiyorum. "Seni fark etti mi?"

"Bugün tulumuma iltifat etti." Yüz ifademi yansıtıyor ama geniş gülümsemesi benimkinden daha hızlı kayboluyor. "Beni o kadar aşılıyor ki, hiç komik değil."

"Sen bir hırsızısın." Onu dürtüyorum. "Ona ilk randevuyu verirsen *şanslı* olur."

Olivia gözlerini deviriyor. Dondurmalarımızı sipariş ediyoruz ve teslim alma penceresine doğru ilerliyoruz. Dükkânın SJU markalı olduğu *çok* açık. Maskotları bir deniz kurdu -bu her ne haltsa- ve bir tanesi okulun renkleri olan bordo ve beyaza boyanmış. Framingham Eyalet Üniversitesi'nin maskotu bir engerek yılanı ve bizim renklerimiz de mor ve siyah.

Yılanları pek sevmem ama... uydurma bir yaratıktan daha mı iyi? "Tamam," diyor bardaklarımızı alıp arka tarafta bir kabin bulduğumuzda.

Dükkan. "Dökül."

Ona her şeyi anlattım. Cynthia'nın sözünü kesmemden Royal'in parti davetine ve arkadaşlarına yaptığı uyarıya kadar... Sonra Camden Church'ü bir kızla sevişirken yakaladım. Sonra ben *kaldığımda* onun gitmesi.

Olivia avucunu alnına vuruyor. "Hemen kaçmadın mı?"

"Hayır." Yüzüm daha fazla ısınmaz. "Neyim var bilmiyorum. Ve sonra..." Gerisini hızlıca aktarıyorum, Camden'ın odamı ziyareti, tehdidi ve Cynthia ile erkek arkadaşının içeri girmesiyle bitiyor.

Adını bu şekilde öğrendiğimi söylemekten nefret ediyorum ama... Bahsetmeliydi.

Bilmediğim için verdiği tepki biraz komik ve kafa karıştırıcıydı. Egosu ne kadar büyük? Tüm okulun onu otomatik olarak tanıdığını düşünmek?

Egosunu destekleyecek donanımı var.

Hayır. Öyle düşünme.

"...ve Cynthia talihsiz zamanlama derken onun dayanıklılığını kastettiğimi düşündü."

Bir kahkaha patlattı. Kafalar bize doğru dönüyor ama o neredeyse kahkahalarla inliyor. Gözlerinde yaşlar oluşuyor ve kontrolünü yeniden kazandığında onları dikkatlice siliyor.

"Kahretsin, dostum." Eğiliyor. "Ama bu partide biraz gri bir alan gibi görünüyor, değil mi? Sen yapmadın..."

Omuz silkiyorum. "Hayır demedim. Ağzımda istemeseydim sikini ısırıp koparabilirdim."

Yanakları pembeleşir. "Doğru."

"Bundan kardeşime bahsedemem," diye ekliyorum. "Sanırım Camden'ı gerçekten öldürür."

Olivia elini kaldırıyor. "Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" "Hayır..."

"Google." Kabinde taraf değiştirip benimkine geliyor ve telefonundan interneti açıyor. Fazla bir şey beklemeden Camden'ın tam adını yazmasını izliyorum.

Onun yerine düzinelerce makale, istatistik ve fotoğraf çıkıyor. Çenem düştü.

"Çoktan NHL'ye seçildi," diyor manşetlerden birini göstererek. "Geçtiğimiz Haziran ayında."

"Kahretsin."

Sanırım egosu yeteneğine uyuyor... ne, yeteneği mi? Midem bulanıyor.

Etrafta geziniyor ve sonunda geçen yılki Dünya Gençler ampiyonasından bir görüntü buluyor. Hangisi olduğunu anlamak için bir kez izlememiz gerekiyor, sonra tekrar oynatıyoruz. Buzun üzerinde ilerlerken numarasını takip ediyorum - doksan altı -.

Resmen havada süzülüyor. O etraflarında dönüp dururken diğer oyuncuların hareketsiz durması dans gibi. Ve kaleci de Camden'ın bileğinin hızlı hareketine zar zor tepki verdiğinden pekmeze yakalanmış gibi.

Bu çok güzel. Hokey hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum, Royal'in play-offlara kaldıkları zamanki birkaç lise maçına sürüklenmekten başka ve işte buradayım, bu boka hayranım.

Olivia ıslık alar. "Bu..." "I..."

"Evet." Telefonunu yere bırakıyor. "Peki, tamam. Belki söylenti . Zaten kim onun hakkında böyle bir şeye inanır ki?"

"Doğru."

İçimde kötü bir his var. Göğsüme yerleşiyor. Dondurmanın her ısırığı mideme sertçe iniyor. Dondurmayı bitirmeyip bardağın içinde erimesine izin veriyorum ve Olivia sessizliğimi akılsız, kolay konuşmalarla dolduruyor.

"Geri dönmeliyim," diyor Olivia sonunda. "Yarın erken saatte dersim ve bitirmem gereken bazı işler var."

"Evet. Seni görmek güzeldi." Ona sarılıyorum, kolları sırtıma dolandığında gözlerim kapanıyor. "Bana şans dile."

"İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Ona ihtiyacım olacak.

CAMDEN

S Benim hakkımda dedikodu yayıyor.

Royal onun olduğunu bilmiyor. Fısıltılar onun adını denklemin dışında bırakacak kadar nazik. Bu işin yükünü çeken sadece *benim* adım.

Dayanıklılık sorunları.

Başka bir deyişle: yükümü çok erken boşalttım.

Bu ne lan? Bunu da nereden çıkardı?

Takım arkadaşlarımdan yarısı sempati duyuyor. Buna inanmıyorlar, azından yüzüme karşı. Royal bana sosyal medyadaki paylaşımı ve kızların bunun ne kadar *üzücü* olduğuna dair yorumlarını gösterdiğinde kıs kıs güldü ama yüzümdeki ifade değişince durdu.

Çünkü diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum -Harper- ve düşmeyince telefonunu kaptım ve yorumlara göz attım.

Bazıları belki de sadece pratiğe ihtiyacım olduğunu söyledi. Biri kızdan *gerçekten* hoşlandığımı söyledi. Ya da beni pantolonuma boşaltan gizli yetenekleri vardı.

Pantolonumu

n içinde mi?

Sanki.

Royal'la birlikte eve dönüyoruz. Başka bir takım arkadaşımızın büyük kamyonetinin yanına, uzak tarafa park ediyoruz ve bagajdan hokey malzemelerimizi alıyoruz. Çantasını omzuna atıyor, elinde sopası, ön verandaya doğru ilerliyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor birine.

Bagajı çarparak kapattım ve takip ettim, ancak durdum.

Neyse ki Royal tepkimi fark etmedi. Sırtı bana dönüktü.

Harper verandanın basamaklarında oturuyor. Koyu sarı saçları omuzlarına dökülmüş ve üzerinde daha önce giydiği kıyafetler var. Siyah sweatshirt, bacaklarını zerre kadar sarmayan kot pantolon. Sanki üzerine oturan şeylere alerjisi varmış gibi.

Ayağa kalkıyor ve bakışları kardeşinden bana doğru kayıyor. Sonra hızla ona geri dönüyor.

"Oda arkadaşım tam bir sürtük gibi davranıyor." Sesi çimenlikte çınlıyor. "Bir yanlış anlaşılma yaşadık. Bu konuda tartıştık. Ben masamda oturacaktım ama sonra erkek arkadaş geldi..."

Çenem sıkıştı.

"Seks konusunda rahat olmadığını biliyorlar," diyor Royal, zar zor duyulabilecek bir sesle. "Bunu sana karşı kullanıyor."

Harper çenesini kaldırır. "Ben iffetli biri değilim."

"Tabii ki hayır." Royal eliyle işaret eder. "Hadi içeri geçelim. . Geceyi geçir. Ne istersen."

Kadın bir iç çeker ve adamın uzattığı eli kabul eder. Adam onu ayağa kaldırıyor ve önündeki verandaya doğru götürüyor. Kapı çoktan açılmış, diğer iki oda arkadaşımız çoktan gelmiş.

Onun kız kardeşi.

Küçük kız kardeşi.

Onun amını düşünmemeliyim. Ya da ağzını. Ya da meme uçlarını. Gah.

"Oda arkadaşının onu kovmamasının tek yolu, kendi ayakları üzerinde durmasıdır," diye geveliyorum. "Belki de geri dönmeli."

Royal bana ters ters baktı. "Ciddi misin?" Omzumu kaldırıyorum.

"Ne?" "Hiç yardımcı olmuyorsun, pislik."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O oturma odasında kanepenin bir ucuna oturuyor, Royal ve ben de çantalarımızı odalarımıza bırakmak için yukarı çıkıyoruz. Royal koridorda ilerliyor ve banyoya girip gözden kayboluyor.

Aşağıya iniyorum.

Telefonunda, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir şekilde geziniyor.

"Kendini zeki mi sanıyorsun?" Başını kaldırdı.

Yaklaştım ve onun yanında durdum. "*Burada*, ona yakın olmanın seni koruyacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır. Gidecek başka bir yerim yok." Kanepeyi iterek ayağa kalkıyor ve göğüslerimiz birbirine değiyor. Bakışlarımla buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı. "Senin *sorunun* benim değil."

"Benim tek sorunum sensin." Ona doğru hafifçe eğildim. Aramızdaki kumaşa baskı yapan göğüslerinin hissi... keyif verici. Dikkat dağıtıcı. "Ve eğer sen namuslu biriyse, ben de bir azizim."

Yüz ifadesi parlıyor. Öfke, sonra aniden sakinlik.

Stoiklik.

Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle büyük bir adım geri atıyorum. Etrafından dolaşıp mutfığa giriyorum. Aletimi pantolonumun içinde ayarlıyorum, anında onun için uyanmasına sinirleniyorum. Buzdolabında beynimi ve ellerimi meşgul edecek bir şeyler arıyorum.

Royal giriyor, ben bakıyorum.

Hesaplıyorum.

"Bu oda arkadaşları tam bir kaltağa benziyor," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Az önce bunu çözmesi gerektiğini söyledin. Yerinde dursun ya da her neyse."

"Evet, şey." Omuz silkiyorum. "Belki de küçük kız kardeşine fazladan bir oda verirsin."

Evin arka tarafında, küçük ve sadece bir penceresi var. Diğerlerinin hepsinde en az iki tane var ve daha fazla nefes alma alanları var. Okul aracılığıyla bize kiralayan evin sahibi, bu konuda şikayet eden biriyle uğraşmak istemedi.

Ama teknik olarak, bir dolabı var. Yatak odası sayılır.

"Olabilir," diye . "Onu siz etrafında istediğimden emin değilim."

Gözlerimi deviriyorum.

"sen değilsin," diye beni temin ediyor. "Diğer herkes için."

Bu beni boktan falan hissettirmiyor. Bir bira aldım ve ona attım.

"önce üzerinde çalışmam gereken bir ödevim var," diyorum. "Bebek bakıcılığında iyi eğlenceler."

Alay ediyor ama ben çoktan gitmiştim.

Elli beşlik bir şansım vardı ve bu gece şans benden .

Royal kanepede sızmış, kız kardeşi de muhtemelen yatak odasına kapanmış. Gerçekten uyuduğundan emin oluyorum, neredeyse horlamasının derin seslerini dinliyorum, sonra parmak uçlarımla yukarı çıkıyorum.

Kapısını açtım ve içeri girdim.

Arkamdan kapattım.

Güvende olmak için kilitle.

Gerekirse suçu Harper'a atabilirim. Panjurlar kapalı ama sokaktan gelen küçük sıcak ışık noktaları içeri giriyor ve yatağın üzerinde bir yol oluşturuyor. Harper'ın çıplak bacağına. Biri battaniyenin üstünde, diğeri altında saklı.

Yüzüstü yatıyor. Çıplak dizi yan tarafına getirilmiş.

Kalp atışlarım hızlandı. Yaklaşıp yatağa tırmanıyorum ve onun üzerine çıkıyorum. Üzerinde külot ve tişört vardı.

Yataktaki çukurdan uyanmıyor.

Böyle, dudakları ayırık, nefes alış veriş yavaş ve eşit, çok huzurlu görünüyor.

O güzel, küçük bir kelebek, kozasından çıkarken kanatları ıslanmış ve ben de örümceğim.

Bir anda ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum. Kalçalarım kıcına bastırıyor, dizim baldırının aşağı kaymasını engelliyor. Sikim hemen sertleşiyor. Ellerimi kollarında gezdirip bileklerini buluyorum. Onları tutuyorum.

Ve ağzım onun kulağını buluyor.

İrkilerek uyanıyor ve ilk çırpınısında dişlerimi kulağının kabuğuna geçiriyorum.

Hala duruyor.

"Ne de olsa içgüdülerin var," diye nefes alıyorum. "Yazık, daha fazla kavga etmeyi umuyordum."

Bunu fark etmem için söylemem gerekiyor. Benimle kavga etmesini istiyorum. Kızgın gözlerini istiyorum. *Onu yapmak* istiyorum.

"Şimdi dün gecenin bir şans olup olmadığını öğreneceğiz," diye devam ediyorum. "Röntgencilik seni mi yoksa *beni* mi öldürdü?"

Bileklerinden birini serbest bırakıyorum ve parmaklarımı yan tarafına doğru takip ediyorum, ağırlığımı vücutlarımızın arasına girecek kadar kaydırıyorum. Külotunu kenara çekip parmağımı ortasından aşağıya doğru gezdiriyorum ve beni bekleyen ıslaklığa gülümsüyorum.

"Dur," diyor alçak bir sesle. "Kardeşim-"

"Aşağıda uyuyor. Ve yukarı gelse bile kapı kilitli." Kulağını tekrar ısıyorum ve bana karşı titriyor. "Kapı kolunu salladığında ona bağırarak mısın? Buna bir son vermesi için dua edecek misin? Sadece kapıyı kırıp seni sikime boşalırken görmesi için mi?"

Benimle daha sert mücadele ediyor. Başını kaldırıp çeneme çarpıyor ve ben de başımı kaldırıyorum. Kıs kıs gülüyorum ve ayrılmış bacaklarının arasına diz çökene kadar daha da geri çekiliyorum.

Eşofman altımı ve boxer'ımı indirip elimi sikimin etrafına sarıyorum. Yanımda getirdiğim prezervatifi buluyorum ve bir anlığına takıyorum. Bundan tamamen vazgeçmek, onu *hissetmek* için daha derin bir cazibe var ...

Belki başka zaman.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum usulca. "Başını yastığa koy."

Sırt üstü dönüyor ve bana tekme atıyor. Topuğu karnıma geldi ve homurdandım. Ayağını yakalayıp çekiyorum.

Yatağın üzerinde kayıyor. Diğer bacağı yukarı kalkıyor ve ben bileğini tutmayı başarıyorum. İkisini de tutarak ayağa kalkıyorum. Baldırlarını birleştirip kolumu etraflarına doluyorum. Kıçı yataktan kalkıyor.

"İstedığın pozisyon bu muydu?" Külotunu çekiştiriyorum, amını benden saklayan sinir bozucu şeridi hareket ettiriyorum.

Omzumu itiyor, tırnakları boynumu çiziyor.

"Aslında durmamı istediğini sanmıyorum." Öne doğru eğilerek onu neredeyse ikiye katlıyorum. Sikim o kadar sert ki, onun içinde olmak için yanıp tutuşuyor. "Yoksa avazın çıktığı kadar bağırırdın."

Bir fikir var. İzole bir yerde. Ondan tatlı çığlıklar koparabileceğim bir yer.

Bakışları tavana doğru kayıyor.

Bu yeterli bir cevap. Elini kolumda tutuyor. Bacaklarını omzumda ayarlıyorum ve yarığına doğru hizalıyorum.

Ben onu iterken.

Gözleri geri

dönüyor.

Çok sıkı. Kasları uzunluğumu kavıyor. Ona verdiğim her santim karnında bir ürpertinin dalgalanmasına neden oluyor. Bu his karşısında dişlerimin arasından inliyorum. Yarı yolda geri çekiliyorum, sonra daha derine itiyorum. Sırtı kavislendi.

Gömleğini yukarı itip göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Meme uçları çakıllı.

Beni iki kez becer.

Sonunda tamamen içine girdim. Uzun bir süre orada kalıyorum, onun sıcaklığına, amının sıkıcılığına alışıyorum. Göğsünü avuçluyorum ve meme ucunu çimdikliyorum.

"Bana bak." Bekliyorum. Tekrar çimdikliyorum. Bakışları geri geliyor.

Eli kolumdan ayrılıyor ve onun yerine yanındaki battaniyeye dolanıyor. Diğer eli yukarı kalkıyor ve yatak başlığına dayanıyor.

Sanki... Onu yakaladım ve şimdi de istekli mi?

"İyice kapana kısılmayı seviyorsun, değil mi?" Yavaşça çekiyorum, sonra içeri kayıyorum. "Bu işte başka seçeneğin olmaması hoşuna gidiyor mu? Karşı koyarsan seni sertçe beceririm. Kıpırdamazsın... belki seni de boşaltırım."

Dudakları ayrılıyor. Düşünüyor ama beyninde neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Başka bir şey söylemeyince harekete geçiyorum. Kalçalarım kalkıyor ve çok geçmeden hızım artıyor.

Dayanıklılık sorunuymuş, hadi oradan.

Parmaklarım klitorisini buluyor. Nefes nefese kalıyor, sesi sessizlikte keskinleşiyor. Onu kenara doğru çekiyorum. Vücudu her itişte sallanıyor. Göğüslerine bakmadan duramıyorum ve meme ucunu ağzıma alma, ısırma ve emme ihtiyacı neredeyse ezici.

Buna karşı koyuyorum ve geri kalanına odaklanıyorum. Pürüzsüz baldırları, kulağımın yanındaki ayak bilekleri. Bu pozisyonda karnının yumuşak kıvrımları.

Bunu saklamak için mi büyük beden kıyafetler giyiyor? Kalçalarındaki ekstra dolguları?

Buna gerek yok. Daha önce sahip olduğum tüm ince yapılı sarışınlardan daha gerçek hissettiriyor.

"Sessizce gelsen iyi olur," diye kışkırtıyorum. "Yoksa bütün evi uyandırırısın, o zaman ne olacağını görürsün."

Dönüyor, ağzı açılıyor. Hiçbir şey çıkmıyor. Ne bir çığlık, ne bir soluk, ne de bir inilti. Ama amcığı aniden sıkılaşıyor, etrafımda kenetleniyor ve bir nefes tıslayan ben oluyorum. Bu çok fazla ve sadece bir dakika daha dayanabiliyorum. Tam içindeki titreşim hafiflediğinde, patlıyorum.

Geri çekiliyorum ve bacaklarını indiriyorum. Uzun bir süre yan yatıyor, sonra yataktan kalkıyor. Saçları darmadağın. Uyumak için bağlamış olması gereken kravattan kurtulmuş saç telleri yüzünün etrafından sarkıyor. Onları dikkatlice kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

Prezervatifi çıkardım, bağladım ve eşofman altımı ve boxer'ımı tekrar yerine çektim.

"Sanırım senin sapkınlığın bu konuda seçme şansının olmaması." Başımı eğiyorum. Işıktaki yüz ifadesini anlamak zor. "Bunun için kendini daha mı kirli hissediyorsun? Sonunda pes ettiğin için mi? Dün geceki gibi. Sıkım dudaklarından geçtiği anda kabul ettin."

Başka tarafa bakıyor.

Gülümsüyorum ama içim içimi yiyor. Bundan benim de hoşlandığımı fark ediyorum. Kendilerini bana atan kızlar sıkıcı. Onlar yorgun klişeler. Ama Harper, yasak Harper... O büyüleyici.

"Artık benden gerçekten kaçamazsın."

HARPER

Q Livia ve ben arenaya azımsanmayacak bir korkuyla girdik. Daha önce de söyledim ama yine söyleyeceğim: kardeşim hokey oynuyor diye ben de onu takip edecek değilim. Ve bir öğrenci olarak ilk kez onun iç saha maçlarından birine katılacağım, yaşitlarımızın arasında oturacağım. Sadece onun değil, benim de. Bu da muhtemelen tüm bu olayın en sinir bozucu kısmı.

Burada olmaktansa yurt odasında oturup *The Breakfast Club*'ı sekseninci kez izlemeyi tercih ederdim. Ne diyebilirim ki? Zamansız bir klasik.

Ama Cynthia'nın amigo kızlarla bir toplantısı vardı, Öğrenci Merkezi'nden bir bilet almıştı ve bunu kullanacak birini tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben de kendim için bir bilet aldım ve şimdi Olivia ve ben hokey maçındayız.

FSU tişörtlerimden birini ödünç aldı. Ben de Royal'in kolunda ismi yazan kapüşonlu tişörtlerinden birini çaldım.

Hokey evinde kalmayalı üç gün oldu. Camden Church'ü görmeyeli üç gün oldu.

Ve üç gün boyunca, aklımı onun etrafında toplamak için mücadele ettim. Ve yaptığı şeyi.

O gider gitmez pencereyi açtım ve serin sonbahar esintisini içeri aldım. Royal'in odası seks kokuyordu ve içeri girerse bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Camden'a göre bu korkunç bir şey olurdu.

Onun için.

Ama aynı zamanda benim için de, eğer tehditlerine inanılacaksa.

Sonunda fark etmedi. Temizlendim, aynada solgun yüzüme baktım, dokunuşunun hissinden kurtulmak için duş almayı düşündüm ve sonunda vazgeçip yattım. Royal hiç gelmedi ve sabah sürünerek dışarı çıktığımda -iyi bir kız kardeş gibi yatağında çarşafları değiştirdim- hâlâ uyuyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arenada bizim bölümün ağzına doğru göz gezdiriyorum. Şimdiye kadar tribünlerin sadece küçük bir kısmı doluydu ve kimse bana bakmıyordu. Bakışlarım ısınan oyuncularla dolu pistte geziniyor ve bir oyuncunun üzerinde duruyorum.

Kaskı takılı, kafesi yüz hatlarını gizliyor ama Camden olduğu çok açık. Bana doğru bakıyor. Bana baktığını varsaymak gülünç olurdu.

Silkindim ve Olivia'yla birlikte yerime oturdum. Onun hakkındaki söylentiler nispeten hızlı bir şekilde sona erdi. Öğrencilerin sosyal medyasından öteye yayılmadı ki bu iyi bir şey. NHL medyasının bir şakadan haberdar olmasına gerek yok.

Daha çok bir yanlış anlaşılma.

Korna çalıyor ve oyuncular buzu terk ediyor. Zamboni, kaleleri kaldıran ve onları yolun dışına iten iki öğrenciyle birlikte gelir.

Kolumla oynuyorum. Sonra tırnaklarımla. Olivia bize patlamış mısır getirmeye gidiyor, ben de koltuğuma gömülüyorum. Etrafımız FSU öğrencileri tarafından sarılmak üzereydi. Bacaklarımı yoldan çekiyorum ve etrafımdakilerle birlikte benim sıram da doluyor.

Kimse bana aldırış etmiyor.

İyi haber şu ki, kampüste tanınmıyorum. Partide tanıştığımızı duyan birkaç takım arkadaşım dışında kimse beni Royal ile tanıştırmadı. Yarın sabah hepsi yarın akşamki deplasman maçı için otobüse binecek. Öğrencileri buradan arabayla dört saat uzaklıktaki Crown Point Üniversitesi'ne götürecek bir taraftar otobüsü ayarlandı.

Yıldız oyuncular tarafından yatağa atılmayı uman kızlarla dolu sıkışık bir otobüste dört saatlik bir yolculuktan daha kötü bir şey olamaz. Artı, maçtan sonra eve dört saatlik bir yolculuk.

Hayır, teşekkürler.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Kollarımı ovuşturuyorum ve tekrar etrafıma bakıyorum, tam o sırada telefonum cebimde titriyor.

ROYAL

Maçta mısın?

Evet, biletleri son dakikada aldım. Tamam mı?

Tabii ki.

İyi şanslar x

Cevap vermiyor, ben de tekrar saklıyorum. Olivia patlamış mısır ve içeceklerle döndüğünde açılış töreni başlıyor. Ana ışıklar sönerken spot ışıkları kalabalığın ve buzun üzerinde dans ediyor. Soyunma odasından çıkmak üzere olan oyuncular için çılgına dönen öğrenci bölümünün kenarında duruyoruz.

Açılış müzikleri yükseliyor ve etrafımdaki insanların içgüdüsel heyecanı beni neredeyse boğuyor. Rakip takım ortaya çıktığında yankılanan *yuhalamalar* arenayı dolduruyor.

Sonunda oyuncularımız kaymaya başlar ve salon çılgına döner. Tüm takım birkaç tur kayıyor, sonra kale çizgisinde sıraya giriyor. Diğer takım buzda görüldüğünde tezahüratlar yuhalamaya dönüşüyor.

Spiker ev sahibi takımın başlangıç dizilişini söylüyor. Ekranda bir video oynatılıyor ve Camden görüldüğünde nefesim kesiliyor. Kameraya sırtıyor. Sırada Royal var, kamera onun etrafında dönerken kollarını kavuşturuyor. Kendinden emin görünüyor. Neredeyse bir yabancı gibi.

Spikerin işi bittiğinde, ışıklar tekrar yanar. Başlamayanlar yedek kulübelerine gider. Bir milli marştan sonra oyun başlar.

Kardeşim defansta oynuyor ve sopası hazır bir şekilde eğilmiş, kaleciyle karşı karşıya pozisyonda duruyor. Hakem kırmızı orta dairenin ortasındaki iki oyuncuya doğru kayıyor.

Pakı bırakıyor, bir hareketlilik oluyor ve ben hemen izini kaybediyorum. Gerçi oyuncuların takip etmekte bir sorunu yok. Diğer takım -kırmızı yazılı beyaz formlarıyla- pakı kendi sahalarında geri alıyor. Kendilerini toparlamak için bir dakika bekliyorlar, sonra saldırıyorlar.

Hızlı tempolu ve oyuncuların panolara çarpma şekli kalbimi hoplatıyor. Özellikle de vuruşu yapan ya da alan Royal olduğunda.

-Ama her seferinde iyi görünüyor. Rakip oyuncudan pakı çalıyor ve Camden'a pas veriyor. O kadar hızlı ki, disk sopasının ucuna *çatırdayarak* çarpıyor.

Camden topu kaleye doğru götürüyor, gelen oyuncunun etrafından dolaşarak, tıpkı en önemli sahnede gördüğümüz gibi ve kaleye doğru yöneliyor. Bir SVU

oyuncu dalışları.

Sarsılıyorum, irkiliyorum ve Camden bir şekilde ondan kaçıyor. Havaya uçuyor, disk onunla birlikte gidiyor gibi görünüyor ve buzun üzerinde yapayalnız kalıyor.

Atış skoru.

Korna çalıyor. Etrafımızdaki kalabalık ayağa fırlıyor. Olivia ve ben gecikmeli olarak takip ettik. O kadar hızlıydı ki... Bırakın bir kalecinin onu durdurma şansını, onu nasıl takip ettiğini bile bilmiyorum.

"Vay anasını." Olivia gülüyor. "Bu epikti!"

Buza doğru bakıyorum. Camden takım arkadaşları tarafından kuşatılmış, kutlamaları kısa sürüyor. Gruptan ilk o ayrılıyor, yedek kulübesinin hizasından aşağı iniyor ve eldivenini takımın geri kalanıyla tokuşturuyor. Spot ışıkları tekrar yanıp sönüyor, müzik bangır bangır çalıyor.

Etrafımızda insanlar beşlik çakıyor, yumruklaşıyor.

Oyun bir bulanıklık içinde geçti. Bir periyot iki periyoda karışıyor ve bir noktada kafamı kaldırıp üçüncü periyodun bitmesine sadece iki dakika kaldığını görünce şok oluyorum. Skor 4-1 Framingham State U. lehineydi.

Güzel. Hatta

harika.

Son saniyeler sayılıyor, zil çalıyor ve ev sahibi takım buza atlarken hepimiz çılgık atıp tezahürat yapıyoruz. Takımın bu gece kutlama yapacağını tahmin ediyorum, bu da Camden'sız bir gece daha geçirebileceğim anlamına geliyor.

Aksine, Camden'ın bir şey yapacağından endişe duymadan.

Önemli değil. Bunların hiçbiri önemli değil.

Olivia'nın elinden tutup onu kalabalıkla birlikte merdivenlerden yukarı çekiyorum. Koridora çıktık ve herkes aynı yöne doğru yöneldi.

"Harper!" diye sesleniyor bir adam.

Olduğum yerde kalakaldım. Olivia arkamdan çarparak beni öne doğru tökezletti. Kalabalığın açılması ve sese bağlı bedenim ortaya çıkması uzun bir an alıyor.

Max Keegan.

Olivia'nın elimi tutuşu sıklaşıyor, parmaklarımı eziyor.

Onu o da tanıyor.

Kırmızılar içinde bize doğru geliyor. Rakip takımın renkleri. Göğsünde siyah harflerle Shadow Valley Üniversitesi yazıyor. İnsanların etrafından dolanıyor ve Olivia beni geriye doğru çekiyor. Duvara ulaştık,

ve insan seli durur. Sırtımız duvara dönük bir şekilde önümüze akıyorlar.

Ama yine de yaklaşıyor.

"Vay canına." Bir adım ötemde duruyor ve bu bana *çok yakın geliyor*. Nefesim kesiliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerini kısıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Sanki neden sorduğumu anlayamıyormuş gibi. "Gölge Vadisi'ne gidiyorum. Bir hayran olarak geldim."

"I-"

"Hokeyi seviyorum," diye devam ediyor. "Eskiden oynardım, hatırladın mı?"

Olivia ölümüne sıkıştığı elimi kıracak. Ama sanırım ben de aynı sertlikte sıkıyorum. Aynı ama farklı görünüyor. Daha uzun, eğer bu mümkünse? Kum sarısı saçları şekillendirilmiş. Pazularına yapışan sweatshirt gövdesine tam oturuyor. Gurur duyduğu şeyleri gösteriyor - gücünü, formunu, *cüssesini*.

Her şey tanıdık. Çenesinin yuvarlaklığı, koyu renk gözleri. İnsanlar hoşuna gitmeyen şeyler söylediğinde dudaklarının düzleşmesi, ama sadece bir anlığına. Bir tık ya da seğirme gibi.

Onu görmek hayalet görmek gibi.

Korkunç. İmkansız.

"Seni seviyorum-"

"Hokey," diye bitiriyor. Gülümsemesi mülayim. "Ve tabii ki Royal'i iş başında görme şansı kaçırılmazdı. Ama *seni* görmek? Bu kader olmalı, Harper. FSU'ya gitmeye karar verdiğinden haberim yoktu."

Olivia kayarak biraz önüne geçti. "Gölge Vadisi için oynamayacaksın o zaman, Max?"

İfadesinde tiksinti parıldıyor. "Hayır. Maalesef dizimdeki sakatlık benieledi. Önemli değil, aptalca bir lise hayaliydi."

"Yazık," diye mırıldanıyor Olivia. "Şey... gitmemiz gerekiyor. Arkadaşlarla buluşacağız, biliyorsun. Seni görmek güzeldi."

Bana bakıyor ve ben bir ürpertiye zar zor bastırıyorum.

Beni bu durumdan kurtaracak hiçbir kelime bulamıyorum ama Olivia, Max'in şüphesine yer bırakmıyor. Sıradan, geriye doğru bir el sallamasıyla beni ondan uzaklaştırıyor. Kalabalığın içinden geçiyoruz. Ancak bir köşeyi döndüğümüzde ve Olivia her şeyin yolunda olduğunu mırıldandığında soluk soluğa kalıyorum.

Yeterli değil, göğsüm ağrıyor. Yeterince nefes alamıyor gibiyim. Kalabalığın yakınlığı sadece bunalıyı artırıyor. Işık lekeleri titriyor

Çevresel görüşüm.

"Bayılacağım," diyorum olabildiğince yüksek sesle.

Önümde Olivia küfrediyor. Bir dönüş yapıyoruz, bir kapıdan geçiyoruz ve gürültü, kalabalık, her Şey sessizleşiyor. Önümüzde bir merdiven boşluğu var ve beni bir basamaktan, sonra bir diğerinden aşıağı indiriyor ve omuzlarıma bastırıyor.

Katlanıyorum, merdivenlere sertçe oturuyorum. Göğsümde bir fil var.

" yok." Yanağımı okşadı. "Yavaş nefes al. Benden sonra. Nefes al... ah, *Siktir.*"

nce işitme duyum. Sonra görüşüm.

Sonra, sanırım, diğer her Şey.

HARPER

"A Emin misin?"

Ürperiyorum ve sırtımda ağırlar kendini belli ediyor.

Kollarım. Başım ağrıyor.

"Kim o?" diye soruyor başka bir ses. Gözlerimi açıyorum.

Royal ve Olivia başımda durdular ama soruyu sormadılar.

Camden Kilisesi kardeşimin arkasında, birkaç adım aşağıda. Ayakta, benim oturduğum pozisyonla aynı hizada. Soruyu soran oydu ve Royal ile Olivia dönüp ona baktılar.

"Hiç kimse." Olivia'nın sesi onu reddetti.

Kıllanıyor.

"Eski bir takım arkadaşım," diyor Royal iç çekerek.

Dudaklarımı yalıyorum. Hikayenin tamamı bu değil, yakınından bile geçmiyor. Belki de Royal en iyi arkadaşını bu olaydan uzak tutmak istiyordur? Benim için mi? Bunun bir yararı olmazdı, burada olmasını istesem de istemesem de Camden ona en yakın kişi.

Tamamen kötü bir şekilde değil. Max Keegan gibi değil.

"Bana karşı bir şeyler hissediyordu."

Camden'in bakışları, en iyi arkadaşı konuşurken bile benimkilerden hiç ayrılmıyor ama şimdi söylediklerim karşısında çenesindeki bir kas kasılıyor.

Kraliyet yüzünü buruşturuyor.

"Odama çiçek bırakırdı," diye devam ediyorum. "Evde olmadığımız zamanlarda. Okul sonrası bir etkinlikten ya da pijama partisinden döndüğümde yatağımın üzerinde pembe güller bulurdum. Yine de hep okula gitmekten bahsederdi. Royal'den mezun olduğunda her şeyin sanıyordum..."

"miydi?" Camden soruyor.

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor. "Ne yani, öylece ortaya mı çıktı?"

Olivia devralıyor. "Shadow Valley kıyafetleri giyiyordu. Sadece Royal'in oyununu görmek istediğini ve Harper'ın burada olmasını beklemediğini söyledi."

Sosyal medyada paylaşım yapmamamın sebebi Max. Okula gitmek için seçtiğim Olivia ve Royal dışında kimseye haber vermememin nedeni oydu. Ailem bu konuda o kadar endişeliydi ki, yerel polisi olaya dahil ettiler, ancak yakın bir tehdit yoktu...

Çiçekler sayılmıyor sanırım. Polise haneye tecavüzle ilgili bir ihbarda bulunmuşlar ama olay orada bitmiş. O olduğunu kanıtlayamadılar. Kurduğumuz güvenlik kameralarında hiç görünmedi, parmak izi de yoktu.

Hediyesini alıp almadığımı sorana kadar o *olduğunu* bile bilmiyordum.

"Artık onun burada olduğunu biliyor," diye düşünüyor Camden. Royal'e bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Kardeşim bir çeşit karara varmış gibi görünüyor. Benim hakkımda, sanırım. Tartışmak için ağzımı açtım, ama o benden önce davrandı.

"Hayır," diye tersledi. "Yapma. Hokey evinde fazladan bir oda var ve bir sonraki emre kadar senin. Bu bir seçenek değil, Harper."

Ona bakakaldım. Olivia bile şaşırmış görünüyor.

"Ciddi olamazsın." Parmaklıklara tutunup kendimi yukarı çekiyorum. "Senin ve diğer dört adamın yanına taşınmayacağım."

Başını sallıyor. "Ya öyle yaparım ya da ailelerimize söylerim." Ah, kahretsin.

Max'in burada olduğunu bilselerdi kalmama izin vermezlerdi.

Olivia ağırlığını değiştiriyor ve aklından geçenleri okuyabiliyorum. *Bunun kötü bir fikir olmadığını* düşünüyor. Max'in her zaman uzak durduğu tek şey Royal ile uğraşmaktı. Ne de olsa takım arkadaşlarıydılar.

"Gel ." Royal elini uzattı. "Alt kattaki çıkışı kullanabiliriz. O zaman eşyalarını topluyoruz."

İçimi çektim ama ne yapacağım? Max'in yurt odama girmesini mi bekleyeyim? Oradaki güvenlik hiç yoktan iyidir. Camden kolayca içeri girebildi. Cynthia muhtemelen Max'in benim hakkımda ona anlattığı hikâyeye inanacak ve beni yatağında beklemesine izin verecekti.

Bu düşünce karşısında burnumu kırıstırdım.

Ama sonunda kardeşimin elini tuttum.

"İŞTE BU." Kraliyet jestleri.

Evdeki diğer çocuklardan biri, Lucas, yeni odamda yarı şişirilmiş bir havalı yatağın yanında diz çökmüş duruyor. Onu pompalayan motorun vızıltısı neredeyse Royal'in sözlerinin önüne geçiyor. Havalı yatak dışında oda boş.

Şifonyer yok, tepedeki göz kamaştırıcı ışık dışında aydınlatma yok. Hemen değiştirilmesi gerekecek. Yani, yarın. Geç oldu ve hokey evinin alt katını beklediğimden daha az insan dolduruyor.

Belki parti başka bir yerdedir?

"Burada sadece dört kişi yaşarken neden buraya hokey evi diyorsunuz?"

Lucas homurdanıyor. Sanırım Royal gibi bir defans oyuncusu. Onun hakkında başka pek bir şey bilmiyorum; Kanadalı bir hokey oyuncusu havası var. Bunu açıklayamam.

"Yeni başlayanların takıldığı bir yer haline geldi. Burada birkaç parti düzenledik, sonra da adı kaldı" diye açıklıyor. "Diğer çocukların çoğu Framingham çevresindeki yurtlarda ya da apartmanlarda yaşıyor ama burası en büyüğü."

Huh.

Bu çok aptalca.

Havalı yatağın şişirilmesi bittiğinde motoru kapatıyor, kapatıyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Eve hoş geldin, ev arkadaşım."

Royal arkasından ters ters bakıyor, sonra beni odanın içine doğru çekiyor. Çarşafı silkeleyip yatağın üzerine seriyor. Elimde battaniye ve yastıklarla dolu bir çamaşır sepeti var ve yatağı sessizce yapıyoruz.

Lucas bir dakika sonra iki bavulumla çıkageliyor.

"Tuğlaları buraya mı koyuyorsun Lawson?" diye homurdanıyor.

"Shay," diye düzeltiyorum. "Harper Shay."

"Doğru. *Shay*."

"Ve aslına bakarsanız... hayır. Sadece bir sürü kıyafet var." Ve ayakkabılar. Ve ders kitaplarım, defterlerim ve kalem kutum. Hepsi sırt çantama sığmazdı.

Muhtemelen sorun ders kitaplarında.

"Yardımanız için teşekkürler."

Beni el sallayarak uğurluyor ve tekrar dışarı çıkıyor. Royal ellerini kalçalarına koymuş, pek de boş olmayan odaya bakıyor.

"Alışveriş yarın," diyor. "İhtiyacın olan her şeyi alacağız."

"Yarın maçın var," diye . "Erken çıkıyorsun. Çoktan uyumuş olmalıydın-"

"Otobüste uyuyacağım," diye araya giriyor. "Sana bir kredi kartı bırakacağım, tamam mı?"

Suratını öyle yapma. Sorun değil. Sadece yerleştikten emin olmak istiyorum."

"Sadece uyumaya ihtiyacım var," diyorum sessizce. "Gerisini... Olivia ve ben yarın hallederiz."

Başını salladı, sonra durakladı. Dikkatlice kapıyı kapatıyor ve bana bakıyor. Bir dakika öncesine göre çok daha yorgun görünüyor, sanki maskesi düşmüş gibi. "Sadece senin için endişeleniyorum. Okul için daha uzağa gitmek istediğini biliyorum ve FSU tam olarak senin fikrin değildi. Ama Olivia yakın ve ben de buradayım, yani..."

"Biliyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Daha uzağa gitmeyi planlıyordum. Ama geçen yıl Max'le yaşadığım her şeyden sonra, sözde üniversiteye gitmişken bile, yeni bir yere gitmek tehlikeli gelmeye başlamıştı. Tamamen yalnız olacağım bir yere.

"Burada olmana sevindim. Arkadaşlarınla harika hokey oynuyorsun." Kışkırtıcı bir hareket yaptım. "Şimdi git de biraz uyuyabileyim."

Kıkırdıyor ama beni bırakıyor. Bir an tereddüt ediyorum, sonra kapıyı arkasından kilitliyorum. Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa uzandım. Telefonum kıcımda titriyor. Yuvarlanıp kot pantolonumdan çıkarıyorum ve donup kalıyorum.

BİLİNİMİYOR

Seni görmek gerçekten güzeldi, Harper. Bir sonraki karşılaşmamızı dört gözle bekliyorum.

CAMDEN

I Bir içki oyunu oynuyorum.

Royal ne zaman liseli sapıktan bahsetse, bir el ateş ediyorum.

Şimdilik kazanıyorum. Ya da kaybediyorum, belki. Oturma odasında küçük bir grubumuz var - çoğunlukla hokey oyuncular ve arkadaşlarıyla gitmelerini engelledikleri kızlar. Viski şişesi bacağıma dayanmış, diğer elimde de bir shot bardağı var.

Sanırım üç tane almıştım? Hayır, dört.

Son yirmi dakikada dört atış.

Harper üst katta. Hepimiz geri döndüğümüzde Royal onu doğruca yukarı çıkardı - Harper'ın yarın görüşeceğini söyleyen arkadaşı hariç - ve ben burada kaldım. Tabii ki onu takip etmek yerine kaldım. Onu.

Onunla.

, mücadele etmeye çalıştığım bir bağımlılık ve tekrar yukarıda olması kafamda bir delik açıyor.

"O sadece haddini aşan, yer israfı bir insan," diye tükürüyor Royal. "Şansım varken onu öldürmeliydim."

Royal'ın birini öldürebileceğini söylemesi komik. Asla öldürmez.

Belki de *asla*. Ama... muhtemelen dışarı çıkıp bunu planlamazdı. Düşüncesizce olmalı. Bir öfke eylemi, belki? Belli ki bu Max denen adam onu kızdırmış.

Başımı sallıyorum ve bir shot daha dolduruyorum. Birazını pantolonuma döküyorum, yüzümü buruşturuyorum, sonra sıvıyı yine de yutuyorum. Zar zor yanıyor. Aslında, bu

alkolden çok suya benzemeye başladı.

Ben hafif sıklet değilim ama yarın maçımız var. Hazır başlamışken bırakıp yatmalıyım. Saat gece yarısına yaklaşıyor, bu da maç öncesi rutinimin başlangıcına yaklaştığımız anlamına geliyor.

Birinci adım: Gece yarısına kadar odama git, eğer daha erken değilse.

İkinci adım: Soyun, yatağa gir, on beş dakika klasik piyano dinle.

Genellikle çalma listemdeki ilk parçayı geçemem. Çabucak uykuya dalma konusunda her zaman kutsanmışımdır.

Yarın sabah kalkacağım, hafif bir koşu yapacağım, protein ve karbonhidrat içeren bir kahvaltı edeceğim, duş alacağım ve saat on gibi otobüsümüzün kalkması için arenaya gideceğim. Arenamızda sabah antrenmanı olmadığı için doğrudan yola çıkacağız. Şekerleme kabul edilebilir. Crown Point'teki pistte antrenman yapacağız, otellerimize yerleşeceğiz ve maç için geri dönmemiz gerekene kadar serbest olacağız.

Sakin ol.

Kolay çünkü her şey .

Dün de aynı şeyi yaptım, iğneler hariç. Yattım, müziğimi dinledim. Sabah pateni için kalktım, iyi bir kahvaltı yaptım. Derse gittim, uyudum, sonra oynadım.

Şimdi bunu yapmamayı düşünüyorum.

Şimdi... Yukarı çıkmayı, odamı atlamayı ve Harper'ın odasına girmeyi düşünüyorum. Bu kötü bir fikir. Hatta korkunç. Ama Royal, Harper'ın arkasından bir telefon aldığı anda ve yüzü bembeyaz olduğunda içimden geçen duyguyu açıklayamam.

Bir sapıkla uğraşıyorlarmış.

Viski şişesine ters ters bakıyorum. Kimse onu takip etmemeli ama bu dürtüyü anlayabiliyorum. Onu takip etme, her santimetrekaresini öğrenme arzusunu...

Şişeyi ve kadehi bir kenara koydum ve aniden ayağa kalktım.

"Üzgünüm çocuklar. Ben yukarı çıkıyorum." El sallıyorum ve hızla odadan çıkıyorum. Tek durağım soğuk bir şişe su ve sonra odamda güvendeyim.

Harper Shay'in cazibesinden kurtuldum.

Banyoya geri dönüyorum ve telefonum gece yarısını göstermeden önce odamdayım. Soyunup uzanıyorum, uyku zamanlayıcılı çalma listesini açıyorum ve tamamen rahatlayana kadar kıvranıyorum.

Zihnim viski ve Harper'la ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Onu gördüğüm tüm farklı zamanlarda nasıl göründüğünü hayal ederek zaman geçiriyorum. Partide, tam da bu odada -ardında tahrik kokusunu bırakarak- ve daha sonra yurttan. Çıplak vücudu.

Kötü Kilise, azarlıyorum.

Çılgılık atmadı. Mücadele etti ama... Bunu o kadar da umursamadı.

Kanımdaki viski *hoşuna* gittiğini söylüyor.

Hoşlandığını kanıtlayabilirim.

Müzik kapanıyor ve gözlerim karanlıkta açılıyor. Asla kapanacak kadar uzun süre uyanık kalamıyorum.

Rutin bozuldu.

Battaniyeleri bacaklarımdan atıp ayağa kalkıyorum. Karanlıkta kapıma doğru ilerliyorum ve kapıyı kırıp açıyorum. Alt kattan sesler yükseliyor ve bir saniye sürüyor ama sonra Royal ayrılıyor. Gölge Vadisi'nden bahsediyor, ki bu da takipçiye komşu bir konu. Rehineleriyle bir süre daha devam edebilir.

Yani, takım arkadaşları.

Odasında olup tuvalete giderken beni durdurma tehlikesiyle karşı karşıya kalmasındansa, aşağıda meşgul olması daha iyi.

Hayır, koridor boş ve karanlık.

Harper'ın kapısında, uzanıp kapı çerçevesinin üst kısmına dokunuyorum. Orada uzun, ince bir çivi var, hazır ve bekliyor. Bir keresinde biri çıkarken yanlışlıkla kapıyı kilitlediğinde onu oraya koymuştuk ve ben de onu nasıl öğrenmişim.

Sadece biraz *patlamaya* ihtiyacı var.

Ve sonra kapı açılıyor. Kapı kolu avucumun altında kolayca dönüyor ve karanlık odaya giriyorum. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum ve durum değerlendirmesi yapıyorum.

Tek pencerenin üzerinde boktan bir panjur var ve sokak lambasının içeri dolmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Harper odanın ortasındaki havallı yatakta yayılmış yatıyor.

Her ne kadar bunu sadece kendim için istesem de, başka bir şey, daha karanlık bir şey, kardeşine söylemek gibi çılgınca bir şey yapmayacağından emin olmak istiyor. Bu da onun hakkında pislik toplamam gerektiği anlamına geliyor. Benim adımla lekelediği gibi onun adını da lekeleyecek bir şey.

Elim cebime gitti. telefonuma.

Onu çıkardım ve deklanşör zamanlamasını ayarladım. Bugünlerde teknoloji karanlık bir odayı iyi aydınlatmış gibi gösterebiliyor. Eskiden böyle manipüle edilebilenler eski, süslü fotoğraf makineleriydi. Artık sıradan cep telefonları da bunu yapabiliyor.

Altındaki küçük çubuk çalışıp fotoğrafı çekerken sabit duruyorum. Ve tabii ki Harper'ın yüz hatları net. Gölgeli, biraz gizemli ama yeterince iyi.

Uyanacak mı? Bilmemenin heyecanı içimde yuvarlanıyor ve battanileri bacaklarından sıyrıyorum. Durup bekliyorum. Nefes alışında bir değişiklik yok, yer değiştirmiyor. Yüzü rahat, dudakları ayrık.

Mükemmel.

Nefret ve şehvet içimde yuvarlanıyor. Uyurken bile benimle taşak geçiyor. Sadece bu evde olmak, sadece *o* olmak. Bir nefes alıyorum, sonra uyku şortuna uzanıyorum. Vücudundan manevra ile çıkarıp yere atıyorum.

Külotu kenara kayabilir.

Bir fotoğraf daha çekiyorum, sonra telefonumu pencere kenarına koyuyorum. Yüzü görünmeyecek şekilde aç veriyorum. Boynundan aşağısı, yine de, adil bir oyun gibi görünüyor. Göğüsleri, tişörtünün ince kumaşından görünen meme uçları.

Kayda basıp etrafından dolanıyorum. Eğer açımı doğru tutarsam, ben de kadrajda olmayacağım. Sadece başka bir anonim bedeni beceren anonim bir beden olacağım.

Bacaklarını ayırdım ve üzerine tırmandım, bakışlarım yüzündeydi. Hâlâ uyuyor.

Hala huzurlu.

"Sen beni öldürecek olan şeytansın," diye fısıldıyorum.

Yine de sikim sertleşmişti. Boxerımı aşağı itiyorum, bacaklarının arasındaki nemli kumaş şeridini yoldan çekiyorum ve ucumu ıslak girişine yönlendiriyorum. Dikkatlice, santim santim içine sokuyorum. Onu her zamankinden daha yavaş bir şekilde sikimle besliyorum, ama bir yanımda artık uyanmasını istemiyorum.

Meydan okumayı severim.

Ve Harper uyurken onu becermek, ona sadece ırzına geçilme hissi bırakmak, amımdan sızan dölleri kanımda şarkı söylüyor.

Ben de bunu istiyorum.

Hayır, ihtiyacım olan şey bu.

Eğer , yarın tekrar denerim. Belki ona ilaç veririm. Ya da elimi boğazına koyarım, parmaklarım nabız noktalarına girer, bayılana kadar.

Ona olan bu aşk delilik. Hiç mantıklı değil. Ve yine de-
Onun içinde dibe vurduğumda düşük bir inilti çıkardım.

Sevişmekte olduğum kızı korkutup kaçırdı ve gözünü bile kırpmadı. Bana ters ters baksa bile emirlerimi dinliyor. Dövüşüyor ama kazanmamdan hoşlanıyor.

Bunu başka nerede bulabilirim ki?

Kaslarım geriliyor ama kendimi ondan uzak tutuyorum. Vücudumun ağırlığının onu uyandırmasını istemiyorum. Tek temas noktamız onun içinde olduğum yer. Kalçalarımın onunkilere sürtünmesi. Baldırlarının dizlerime dokunuşu.

Sonra başlıyorum.

İhtiyacım olanı onun vücudundan alıyorum, her hareketi karnıma ve sırtıma bir titreme gönderiyor. Herhangi bir direnç göstermiyor, ama amcığındaki hafif uyarılma nabzı doğrudan aletimde yankılanıyor gibi görünüyor.

Daha da ıslanıyor.

"Rüyada beni görüyor olsan iyi edersin," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Etrafımda sıkıştı.

Duramayacak kadar ileri gittim. Yüzü değişmiyor. Göğsü istikrarlı bir şekilde inip kalkıyor. Ama amının kendi aklı varmış gibi görünüyor, içindeki kasların çırpınışı beni beklediğimden daha hızlı uçuruyor.

Zevk aletimde, sırtımda zonkluyor. Bir dakikalığına yıldızları görüyorum ve duyma yetim kayboluyor. Yerini acele bir ses alıyor, ancak bir dakika sonra kayboluyor.

Onu prezervatifsiz becerdim. Spermlerim onun içinde.

Harper hala uyuyor.

Çekiliyorum ve yataktan kayıyorum, o da yan dönüyor. Dizlerini yukarı kaldırıyor ve külotundaki ıslak noktayı ortaya çıkarıyor.

Benim dölüm, onun uyarılması.

Yavaşça nefes veriyorum, sonra gülümsüyorum. Telefonumu almaya gidiyorum ve kaydı sonlandırıyorum.

Bunun yeni rutinime girip girmeyeceğini zaman gösterecek.

HARPER

IElim iç çamaşıırımdayken uyanıyorum. Parmaklarım klitorisime bastırıyor, kalçalarım kayıyor ve yuvarlanıyor. Kutsal olmayan bir inilti çıkarıyorum ve karnımın üzerine dönüyorum,

Kendimi orgazma ulaştırma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Bu içgüdüsel bir şey ve uçurumun kenarına gelmem uzun sürmüyor.

Yastığıma doğru iniliyorum, ağzım açık, kumaş sesi bastırıyor. His uzaklaşıyor ve ben sarkıyorum.

Bunu çok fazla yaşadığımı söyleyemem.

Havalı yatak gece boyunca şaşırtıcı derecede iyi dayandı. Kaslarım jöle gibi olmadığında, kendimi dışarı atıyorum ve ayakta duruyorum. Ayak parmaklarım şortuma çarptı ve durakladım.

Onları takarak uyudum. Hep öyle yaparım.

Tanrım. Çok mu azmıştım da onları çıkardım?

Yüzüm ısınıyor ve çabucak onları geri takıyorum. Telefonumu elime alıp tarıyorum ve içimden bir ürperti geçiyor. Dün gece bilinmeyen numaradan gelen mesajı hiç açmamıştım ve hala kilit ekranımdan bana bakıyor.

Mezun olduktan sonra Max'in numarasını engelledim, yarı yarıya onu bir daha göremeyeceğime inanmıştım. Gitmemiş olması önemli değildi. *Ben* .

Evdeki arkadaşlarım çenelerini kapalı tutmayı biliyorlardı ve diğerlerinin bir önemi yoktu. Maçta onunla karşılaşmak hiç olmadığım en kötü senaryo durumuydu. Tabii ki, bana mesaj numara hala engellediğimden tamamen farklı.

Yeni bir tane mi aldı ki

Benimle tekrar iletişime geçer misin?

Yeni bir metin geldi, ama bu hoş karşılandı.

ROYAL

Ev senin. Kapılar kilitli. Maçtan sonra otobüse geri döneceğiz...
oldukça geç gelmeliyiz.

Bu gece berbat
olma.

Gülümsüyorum ve telefonu yatağa geri bırakıyorum, Max Keegan hakkında daha fazla düşünmeyi reddediyorum. Framingham State'e gittiğimi bilse bile nerede yaşadığımı bilmiyor. Kampüste dolaşabilir ama ben orada değilim.

Ben güvendeyim.

Ve boş bir ev, kıyafetlerimi, havlumu ve banyo malzemelerimi toplayabileceğim ve koridordaki tuvalete uyku kıyafetlerimle gidebileceğim anlamına geliyor. Kardeşimin takım arkadaşlarıyla karşılaşmaktan ve onların yanlış anlamasından endişe etmek yok.

Kıvrımlarım var. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Bir erkeğin göz teması kurduktan sonra bakışlarının göğsüme düşmesinin nasıl bir his bilirim.

İnce değiller.

Royal'in muhtemelen Lucas ve son oda arkadaşı Connor'a bu konuda bir seçenek sunmadığını bilmek zaten garipti. Lucas kızmış gibi görünmüyordu. Kapıdan çıkarken yanından geçmek dışında Connor'la henüz yüz yüze gelmedim.

Tabii bir de Camden Kilisesi var.

Burada olmamla ilgili ne hissettiğini tahmin etmene gerek yok.

Kollarım dolu, banyo kapısını iterek kapatıyorum ve eşyalarımı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Banyolara gelince, bu kesinlikle daha iyi olabilirdi. Ya da daha kötüsü.

Işığın ve vantilatörün düğmesine basıyorum ve aynanın üzerinde bir şey titreşince kaşlarımı çatıyorum.

bantlanmış katlanmış bir kağıt parçası var.

Kapıyı kilitliyorum ve yavaşça çekip çıkarıyorum. Eğer benim için değilse, geri koyabilirim. Ama önünde bir H harfi var.

Kim bana not bırakıyor?

Açıp el yazısını tarıyorum ve midem bulanıyor.

*T^a Ss fo' cLe co 9ent, Ja×pe . T^e Wac ^3Ne svb'c'i
cio 5 sta ceb in ;ov' na e is al'eat; goi p ×i'al.
Yov mori>g in is cLe Ses9 cLi>g co ^ap en co my Sa S
ac'>c. Pinvs cLe NJ co 9×a 9, oSriov'ly.
-C*

NE?

Tekrar okudum ama anlaşılmıyor. WatchMe insanların erotik şeyler paylaştığı bir site. Resimler, videolar, bu tür şeyler. Seks.

C'nin Camden olduğu çok açık. Ama o...

Hemen odama dönüp telefonumu aldım. Web sitesine girip tam adımı arattım ve bir sonuç çıkınca midem bulandı.

Yüzüm.

Benim

adım.

Maceracı olduğum ve egzotik şeyler denemeyi sevdiğim hakkında kesinlikle yazmadığım bir biyografi. *Pardon?* Boğazıma bir şey kaçtı ve sertçe yutkundum. Aşağı kaydardım.

Herkese bir fotoğraf var.

Bakamıyorum.

Yapmak zorundayım. İstemiyorum, ama...

Bir tren kazası gibi. Ya da otoyolda yanından geçtiğiniz bir araba kazası. Çirkin bir kaza, yolda camlar ve belki de yanan bir motor. Arabaların parçaları asfaltın her tarafına saçılmıştır. nasıl olduğunu, insanların iyi olup olmadığını sorgularsınız - ve içten içe muhtemelen iyi olmadıklarını bilirsiniz.

Bu yüzden konuyu kapatmam gerekse de daha yakından bakıyorum.

Öfkem hızlı ve sıcak geliyor. Yata Khanemde ya da o parti gecesi Royal'in yatağında yatarken, hatta Camden'in odasında ağzımı sikerken bile değil. Önceki kızla bir kamera kurmuş ve ben araya girdiğimde açık bırakmış olsaydı şaşırmazdım.

Hayır. Bu tamamen yeni bir seviye.

Bu *dün geceydi*. Neredeyse boş oda, havalı yatak, uyuyan *ben*, iç çamaşırım kırımın çatlağını biraz içine çekmiş, yanaklarımı ortaya çıkarmıştı.

Başımı eğip yakınlaştırıyorum. Düşük ışıpta yeterli sayıda detay var...

Tamam, hayır, dur.

Kaliteli bir çekim yaptığını düşünmüyorum. Fotoğrafçılığı seviyorum - lisedeyken hep bir fotoğraf makinesiyle uğraştım, sonra FSU'da bir kursa yazıldım - ve sanatımı nasıl geliştirebileceğimi araştırıyorum.

Daha önce hiç boudoir olarak sınıflandırılabilir bir alana girmedim. Belki de. Benim ilgi alanım daha çok portreler. Yüzler. Özellikle de habersiz olanlar.

Sanırım bu nitelendirilebilir. Bu yüzden mi göğsümde bir şeyler kıpırdıyor ve bu tamamen kötü bir şekilde değil?

Çünkü cidden, bunu o mu düzenledi? Hangi programda?

Aman Tanrım. Neyim var benim böyle?!

Bunu benim iznim olmadan paylaşmış. *İznim olmadan* benim adıma bir hesap açmış.

Başlığa tıklıyorum ve mide bulantım geri geliyor.

GECE GEÇ SAATLERDE BİR ZİYARETÇİSİ OLDU... merak etmeyin, kameraya aldık ;) Bu akşam saat 22:00'de sadece aboneler için yayınlanacak!

DÖRT YÜZ BEĞENİ VAR.

Dört yüz kişi o gönderiyi gördü. Fotoğraf.

Tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Mideme kramplar giriyor ve midemde ne kaldıysa kusarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu kadarı da

fazla.

Çok uzak.

Ve en kötüsü? Adam gitti. O oyundan dönene kadar bitmiş ve yayınlanmış olacak ve ben bunu izlemekten başka bir şey yapamayacağım.

OLIVIA ve ben St. James Üniversitesi'ndeki yurt odasında onun yatağında oturuyoruz. Kat kat battaniyelere sarılmışım, sırtımdan başımın tepesine kadar beni koruyan bir kukuleta gibi. Kucağımda bir kase patlamış mısır duruyor ve sadece bir elim çekirdeklerden ağızma kadar olan yolculuğu yapmak için kılıfsız.

Bilgisayarında *The Breakfast Club* oynuyor ama ikimizin de izlediğini sanmıyorum.

Onun yerine, telefonuma odaklandık.

Çaresizlikten sahte bir hesap açtım -ne yazık ki kendi sayfama abone olmak için dört dolar ödedim- ve şimdi yeni bir gönderinin bildirimini bekliyoruz.

Saat on yavaşça yaklaşıyor, sanki zaman neyi beklediğimizi biliyor ve ayak sürüyor. Her dakika beş dakika gibi geliyor.

Bu sabah mide safrasının tadını silmek için dişlerimi tekrar fırçaladım, duş aldım ve boş evden neredeyse koşarak çıktım. Bir araç çağırdım ve beni St. James Üniversitesi'ne götürdü, orada Olivia'nın yatakhanelerini bulana kadar dolaştım.

Alışveriş merkezinde veya yerel ucuzluk mağazalarında alışveriş yapma havası hiç ortaya çıkmadı. Bunun yerine, Olivia kapısını açar açmaz gözyaşlarına boğuldum ve o da bütün gün kampüsünde kalmaya karar verdi.

İki gün içinde teslim edilecek bir askı seti sipariş etmek için dizüstü bilgisayarını kullandım. Tabii o kadar uzun süre hayatta kalırsam. Kütüphaneye gittik, öğrenci merkezinde takıldık ve şimdi endişeyle saat onu beklediğimiz odasına geri döndük.

İkimiz için olabilecek en iyi şey Olivia'nın tek kişilik bir oda tutmasıydı.

Onu iğrenç, seks düşkünü bir oda arkadaşı yok.

Bütün bunlara en başta Cynthia sebep oldu. Neden erkek *arkadaşını* odasında becermiyordu? Hayır, tabii ki bizimkiydi. Eğer ortak odada kalıp bekleseydim, bu karmaşanın içinde olmazdık.

Biz derken, kendimi kastediyorum.

Bu karmaşanın içinde olmazdım.

"Hasta olacağım," diye anons ettim.

Olivia yataktan atladı ve çöp kutusunu aldı. Çöp kovasını çıkarıp bana doğru itti. "Yatağıma kusmak yok."

Dudağını kavrayarak alıyorum. "Bu şimdiye kadarki en kötü şey olacak."

Yüzünü buruşturuyor. "Belki kimse görmez?"

Ona ters ters bakıyorum. Herkese açık gönderiyi güçlendirdi mi bilmiyorum ama iki binden fazla beğeni almış. *İki bin kişi kıcımlı gördü.*

"Belki de tanıdığımız hiç kimse görmeyecek," diye düzeltiyor.

Çöp kutusunu bırakıyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Oh, bu lanet olası dünyadaki en kötü şey. Beni şimdi öldürebilir misin?"

"Sensiz çok yalnız olurum." Kolunu omuzlarıma doladı. "Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun."

Telefonum gelen bir bildirimle çalıyor ve hızlı bir nefes alıyorum. İkimiz de hareketsiz kaldık.

Ben kıpırdamayınca Olivia sordu, "Yapmamı ister misin...?"

"Hayır." Boğazımı temizliyorum ve başımı kaldırıyorum. "Hayır, ben yaparım."

"Sana bir dakika veriyorum." Yataktan kayar ve kimliğini alır ve bir saniye sonra kapı arkasından bir klik sesiyle kapanır.

Tamam.

Ellerim titriyor ama telefona uzanıyorum. Şifremi girip uygulamayı açıyorum. Benden yeni bir gönderi var. Camden'dan. Bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha. Sadece video; başlık yok, etiket yok. Sağ üstteki küçük kilit simgesi dışında başka bir şey yok, bu da aboneler için özel bir gönderi olduğunu gösteriyor.

Oynat tuşuna bastım.

Daha önce paylaşılan fotoğraftan farklı bir açıdan çekilmiş ama aynı gece olduğunu tahmin ediyorum. Sanki her şey sahnelenmiş gibi. Boş odadaki yatak, bacaklarımı kesen ışık huzmesi.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra ekran bir arıza gibi bulanıklaşıyor ve biri -Camden- üzerimde beliriyor.

Hala uyuyorum.

Korku ve daha da kötüsü, daha derin bir şey içime doluyor. Tahrik olmaya çok benzeyen bir şey.

Kafamın arkasından bir ses fısıldıyor: *Neden böyle yapıyorsun?*

Neden odama girip ben uyurken beni sikmesine daha çok kızmıyorum?

Her şeyi izledim. Video bir kez olsun ikimizin de yüzünü göstermiyor. Üstünde duruyor, ağırlığını asla bedenime bastırmıyor. Kıpırdamıyor, sonra video tekrar bozuluyor. Beni gösteriyor, tek başıma, kameradan uzakta yanıma kıvrılıyorum.

Ekran kararıyor.

Telefonumu kapattım ve kalbimin sakinleşmesini dileyerek duvara baktım. mı? Olabilir.

Ama bunu paylaştı, bundan para kazanıyor.

Videoyu izlerken sahip olmadığım öfke, az önce nasıl izlediğimin sonuçlarını düşündüğümde birleşiyor. Kendi seks kasetimi izlemek için dört dolar ödedim.

Bu *benim* param.

Olivia birkaç dakika sonra geri döndüğünde hâlâ içim içimi yiyordu. İçeri bakıyor ve sadece benim öfke dolu yüzümü gördüğünde tamamen içeri giriyor. Ona odaklanıyorum ve uzun, yavaş bir nefes veriyorum.

"Onu öldüreceğim," diyorum sessizce.

Olivia'nın dudakları seğirir. "Küreklerle nerede buluşacağımızı söyle yeter."

CAMDEN

İ otobüste telefonumu kontrol edemedim. Royal yanımda oturuyordu ve telefonumdaki WatchMe uygulamasını nasıl açıklayacağımdan pek emin değilim.

Kız kardeşinin adıyla giriş yapmış.

Bela çılgınlıkları atıyordu, bu yüzden ondan kaçındım. Bildirimlerimi çünkü sürekli yorum ve beğeni pingleri alıyordum.

Eve geldiğimizde Harper odasına kapanmıştı. Yorgun bir şekilde hepimiz sözsüz bir şekilde üst kata çıkıp odalarımıza giriyoruz. Ben ve ekibimin geri kalanı takım elbise ceketlerimizi ve kravatlarımızı otobüste çıkarmış, kolalı gömleklerimizin yerine hokey çantalarımıza tişörtler ve kapüşonlular koymuştuk.

Bu yüzden yatağa girmek için sadece pantolonumu ve mokasenlerimi, ayrıca kapüşonlumu çıkarmam gerekiyor.

Orada, yorganın altına gömüldüğümde, uygulamayı açıyorum ve bildirimleri kaydırıyorum. Çok fazla bildirim var ve sonunda kafamı sallayıp içgörülere geçiyorum.

Binlerce yeni abone.

Binlerce.

Parasal miktar ağzımı açık bırakıyor.

Gönderiye gittim ve yorumlara göz attım. Çoğu övgü dolu... ve yarısından fazlası açık.

İnsanların nesi var böyle?

Kapatıyorum ve bildirimleri susturuyorum. Sikerim böyle işi. için, o pozisyonda uyuduğu için, için Harper'ı sikeyim. Her ne kadar

Gerçekten uyanmasını istemedim.

Hareketlerimi tam olarak algılayamadan yataktan çıktım. Odamdan çıktım. Koridorda gizlice son kapıya, onun *kapısına* doğru ilerliyorum. Çiviye uzandım ama önce tokmağı test ettim. Her ihtimale karşı.

Kolayca dönüyor.

Kaşlarım çatılıyor ama kapıyı aralayıp içeri bakıyorum. Yatak darmadağınık ama onun şeklini tam olarak seçemiyorum. Tam olarak içeri girip yatağa yaklaşıyorum, sonra sinirli bir şekilde ofluyorum.

Boş yatak.

"Nereye gittin?" Havaya soruyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir cevabı yok.

En azından geçici olarak caydırılmış bir şekilde odama dönüyorum. Ama uyku kolay gelmiyor. Geldiğinde de rüyalarım Harper'la dolup taşıyor.

HARPER

"S Hokey evine ne zaman döneceğine dair alt-üst bahse girelim mi?" Olivia bana baktı. "Yani, gerçekten. Sadece yeni kıyafetler alıp derse gitmek için değil."

İşte şimdi tam olarak oraya gidiyoruz.

Yürümeye karar verdik -*sadece* iki mil, dedi Olivia- ve fotoğrafçılık dersimden sonra geri dönmek için bir araç çağırabileceğimizi söyledi. Rüzgar soğuk ve yüzüm donuyor. Neyse ki Framingham State'e dönmek üzereyiz. Arenadan kaçmamızı sağlayan ara sokaklara girip konutların arasından geçiyoruz.

Sonunda hokey evine geldik. Kardeşim ve Camden bu saatte kampüste olmalıydılar. Diğer ikisi umurumda bile değil.

Olivia beni verandanın merdivenlerinden çıkıp içeri kadar takip ediyor ve kapıyı hızla kapatıyor. İçerisi çok daha sıcak ama rüzgârdan uzakta olmak da bir lütuf. Kapüşonumu indiriyorum ve ellerimi birbirine sürtüyorum.

"Fotoğrafçılık dersi için neye ihtiyacın var?"

"Sadece dolabımdaki kamera ve sırt çantam." Merdivenlere doğru acele ediyorum.

Olivia'nın erken saatte dersi vardı ve bugünlük işi bitti. *Ne kadar şanslı*. Ama ben dersteyken kütüphaneye yerleşmeye gönüllü oldu, sonra da bana St. James'e kadar eşlik edecek. *Eğer* burada kalmaya hazır değilsem.

Ki değilim.

Paranoyaklaşıyorum. Birinin beni izlediğini düşünüp duruyorum. Ya da daha çok insanın. Herkesin. Bir bakışta Beni İzle sayfasından beni tanıyacaktılar.

Bu çok aptalca, çünkü yüzüm hiç yer almadı. Yine de sayfanın üstündeki küçük profil resminde var.

Ve tam adım.

Yüzümü buruşturup Camden ve Royal'in odalarını atlayarak üst kata çıkıyorum. Sonra Lucas'ın ve Connor'ın. Banyo hariç tüm kapılar kapalı.

Koridorun sonunda, elim kapı kolunda duraksıyorum. Camden kaç kere beni aramaya geldi?

Muhtemelen pek sık değildir. Gönderdiğinde orada değildim ve sonra Olivia'da bir gece daha geçirdim. Bu gece üçüncü olacak.

Belki de final?

Kardeşimin ne kadar soru işareti mesajı gönderdiğine bağlı.

İçeri girip bir nefes alıyorum. Bir çiçek kokusu çarpıyor yüzüme - neredeyse yüzüme tokat gibi çarpıyor. Kaslarım kilitleniyor ama kalbim hızla atmaya başlıyor.

Çılgınca odaya bakıyorum ama boş. Sadece havalı yatak, eskisi gibi. Açık dolap. Bakışlarım tekrar yatağa kaydı. Hazırlamadan bırakmıştım ama belli ki biri yatağımı düzeltmek için zaman ayırmış. *Pütürlü* mü görünüyor?

Kaşlarım çatıldı, bir şey ısıracakmış gibi yaklaştım ve yorganı geri fırlattım.

Çarşafların üzerinde bir düzine pembe gül var.

Max.

Yoksa Camden'ın iğrenç bir şakası mı?

Güllerle arama mesafe koyarak geriye doğru tökezliyorum. Midem çalkalanıyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Olivia!" Bağırıyorum.

Üst kata ve koridora koşar, açık kapı aralığında kayarak durur. Nefes nefese kalıyor, sonra boğuluyor.

"Lütfen bana bunu Camden'ın yaptığını söyle," diye fısıldıyorum. "Nerede yaşadığımı bilmiyor-"

"Kesinlikle Camden'dı." Olivia bir adım öne çıkıyor. Cesur olan o, doğruca yatağa gidiyor ve çiçeklerden birini alıyor. "Ama..."

Işık lekeleri çevresel görüşümde dans ediyor. "Ama ne?"

"Muhtemelen Max'in dikenleri kesmek için kullandığını ona söylememişsindir." Olivia uzun saplı güllerden birini tutuyor, başparmağı dikenin çıkarıldığı yerin hemen altında.

Sikeyim.

Duvara çarpıp aşağı kayana kadar geri gidiyorum.

Olivia boğazından bir ses çıkarır. "Sadece tahmin ediyor. Sen buraya gelmedin. Yani... bilemez. Muhtemelen tek bildiği, kardeşinin burada yaşadığı."

"Tamam." Uzun bir süre gözlerimi sıkıca kapatıp kendime gelmeye çalışıyorum. Uzun bir süre sonra ona bakıyorum. "Haklısın."

"Gel hadi." Olivia ellerini uzattı. "Derin nefes al."

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Masamı, çekmeceleri karıştırıyor ve fotoğrafçılık dersim için etiketlediğim bir defteri çıkarıyor. Onu sırt çantamın içine sokuyor ve fotoğraf makinemi buluyor. Dizüstü bilgisayarım zaten çantada.

"Seninle sınıfa kadar yürüyeceğim ve o pisliği görürsem suratına yumruğu indireceğim." Çantamı uzattı. "Sonra da ağabeyine söyleyeceğiz."

Başımı sallıyorum. "*Burası* güvenli değilse nereye gideceğim? Eve mi? O da güvenli değil."

Sessizleşiyor.

Kardeşime söylüyorum.

Masama doğru yürüyüp küçük çöp kutusunu alıyorum ve çiçekleri hızlıca içine süpürüyorum. Zar zor sığıyorlar ve parmaklarım aceleyle bazı yaprakları eziyor. Pembe, parmaklarımı ve beyaz çarşaflarımı lekeliyor. Sanki rengi kanamış gibi.

"Pencereyi açabilir misin? İçeri biraz hava girsin."

"Açıyorum," diye yanıtlıyor Olivia.

Çiçekleri odamdan dışarı taşıdım. Doğruca aşağıya, ön kapıdan dışarıya ve çöp kutularının bulunduğu evin yan tarafına. Hepsini içine atıp kapağını kapattım.

Eğer izliyorsa.

Yüzümdeki maskeyi yerinde tutuyorum ve içeri dönüyorum. Olivia geride kalan yaprak parçalarının izlerini daha da sildi ve koku bile azalıyor. Soğuk esinti saçlarımın tellerini kaldırarak içeri giriyor.

Çantamı omzumda sallıyorum ve ona işaret ediyorum. Kıyafetler bekleyebilir - şu anda sorunlarımın en küçüğü onlar. Artık bu odada durmak bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ayrıca fotoğrafçılık dersime de geç kalmak üzereyim. "Bırak onu," diye önerdim. "Hadi gidelim buradan."

Kampüsteki zamanım derse odaklanmaya çalışmak, omzumun üzerinden bakmak ve o lanet uygulamayı kontrol etmek arasında gidip gelerek geçiyor. Sayfamdaki abone sayısı giderek artıyor ve sayfa her yenilendiğinde beni hasta ediyor.

Ama duramıyorum.

Ayrıca Max Keegan'ın izlediğini gösteren bir şey aramak için videodaki yorumları kaydırmayı da bırakamıyorum. Eğer bulduysa.

Ya o yaptıysa? Güllerin sebebi bu muydu? "Bayan Shay?"

Sallıyorum.

Fotoğraf profesörüm sıramın önünde duruyor. "İyi misin?"

Yavaşça geri kalanına bakıyorum ve tek bir kişinin bile kalmadığını fark edince vücudum ısınıyor.

"Tanrım, özür dilerim Profesör." Defterimi kapatıp kullandığım kalemleri toplamak için çabalıyorum... ta ki aklım dersin sonunu kaçırarak kadar dağılana kadar. "Aklım nereye gitti bilmiyorum."

Kıkırdıyor. "En iyilerimizin bile başına gelir. Zaten sonunda biraz uzun konuştum. Öğrencilerin gözleri kamaştığında, konuyu toparlamam gerektiğini biliyorum."

"Bu dersi gerçekten seviyorum." Her şey yeterince toparlandıktan sonra çantamı omzuma atıp odanın önünde duruyorum. "Son zamanlarda üzerinde çalıştığımız tekniği denemek için sabırsızlanıyorum."

Döneme henüz yeni girmiş olsak da, Profesör Bianca'nın sunduğu yöntemler ilgimi çekti.

Kiraladığım fotoğraf makinem daha önce yurt odamdaki masamın çekmecesinde saklanıyordu. Sonra on sekiz kat giysiye sarıldı. Sonra da dikkatlice dolaba yerleştirildi.

Şimdi çantamdaki kutusuna geri döndü. Pazartesi günleri getiriyoruz ve dersin başında bir tür göster-anlat yapıyoruz. Gösterecek pek bir şeyim yoktu, sadece diğer öğrencilerin fotoğraflarına kıyasla sıkıcı görünen bazı manzaralar.

Profesörüm beni kapıya kadar uğurladı ve durakladı. "Önümüzdeki hafta için... eğer bunu önermemin bir sakıncası yoksa Harper, belki de ilk başta sevdiğini söylediğin şeye geri dönebilirsin? Portreler, yanılmıyorsam?"

Kaşlarımı çattım. "Ben... yapabilirim."

Olivia sık sık benim deneğim olmuştur, bu yüzden ona sorabilirim. Lafi açılmışken, onu kapı aralığında gördüm, yanında çantasıyla uzak duvara yaslanmıştı.

Profesör Bianca, "Kampüste hokey oyuncularımızdan biriyle akraba olduğunuz söyleniyor," diye ekliyor. "Öğrenci dedikodularına kapıldığımdan değil, ama kişisel bir dokunuşun her zaman ilham vermeye yardımcı olabileceğini düşünmüşümdür."

Royal'den benim için poz vermesini istemenin nasıl gideceğini hayal ederek yavaşça başımı sallıyorum. Muhtemelen pek iyi olmazdı. Sanırım bunun gerçekleşmesi için pes edip hokey evine dönmem gerekecek.

"Bunu düşüneceğim. Teşekkürler, Profesör."

CAMDEN

H Arper gitti.

Cumartesi günü geç saatlerde hokey maçından eve döndük. O sırada neredeyse Pazar sabahıydı. Video yayınlanmıştı. Ama odası, *yatağı* boştu.

Pazar gecesi de boştu ve gün boyunca ondan hiçbir iz yoktu.

Royal, Olivia'yla alışveriş yapmasıyla ilgili bir şeyler söyledi ama güneş battığında ve kız kardeşi ön kapıdan vals yaparak içeri girmediğinde bu pek geçerli görünmüyordu.

Biliyorum çünkü günün büyük bir bölümünde oturma odasında büzülmüş, bakışlarımı ön pencerelere dikmişim.

Şimdi *Çarşamba* ve ben onun boş odasına bakmaktan bıktım. En az bir kez odasına geri döndü - Pazartesi gecesi gizlice girdiğimde daha önce buruşuk olan yatağını bir toplu iğne kadar düzgün buldum - ama ona rastlamadım.

Bu çok sinir bozucu. Bir tepki istedim, kardeşiyle konuşmayacağına dair güvence istedim. Bıçağı biraz döndürmek istedim.

Ve kendini denklemden çıkarmaya mı karar verdi?

Öfkem kendi üzerine inşa ediyor. Onu her düşündüğümde, onu her kontrol ettiğimde, öfkem artıyor. Adrenalin iğneleri uykumu bozuyor. Gözlerim zımpara kağıdı gibi. Cumartesi günü geç saatlere kadar arayı kapatmaya çalışıyordum ve görünüşe göre daha da geride kalıyorum.

Neden lanet kurallara uymuyor ki?

Yüzümü ovuyorum.

Ders boyunca oturuyorum, profesöre dikkatimi vermek için bir nebze irade gücümü zorluyorum ve ders bittiğinde kaçıyorum. Yönetim binası çok sıcak. Birbirine yaklaşan bedenlerle dolu. Geniş, mermer merdivenleri tırıs tırıs iniyorum, zemin kata varana kadar dönüp dolaşıyorum ve avluya çıkıyorum.

"Hey!" Lucas koşarak yanıma geldi. Elimi tokatlıyor. "Bazı çocuklar akşam yemeği için pizzacıya . Var mısın?"

Dikkatim avlu boyunca, öğrenci merkezine doğru sürükleniyor. Benden uzakta bir açıyla yürüyen kıza. Sırtında çantası, elleri ceplerinde. Başı amansız rüzgara karşı eğik.

Harper Shay, sonunda.

Lucas'tan ona bakarak doğruluyorum. İkisini karşılaştırdığımda gerçekten de bir çekişme yok. Onunla devam etmek mi yoksa onu takip etmek mi?

Bir patlama bekliyordum. Aynaya bıraktığım nota bir tepki.

Hiçbir şey.

Sayfayı buldu mu?

Takım arkadaşşıma "Gitmem gerek, dostum," diyorum. "Yemekte görüşürüz."

Başını sallıyor ve ben de Harper'a doğru koşmaya başlıyorum. Öğrenci merkezinin içinde kayboluyor ve kapılara ulaşmam bir dakika daha sürüyor. İleride yemekhanenin girişi var ama kahvaltıdan öğle yemeğine geçildiği için kapalı.

Solumda bir spor salonu ve ikinci kattaki salonlara çıkan merdivenler var.

Belki de oraya gitmiştir.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve tepede duruyorum. Açık alanı hızlıca tarıyorum ve tam vazgeçmek üzereyken onu buluyorum. Daha doğrusu kafasının arkasını.

Tek başına bir köşeye sıkışmış, avluya bakan büyük pencerelere bakıyor.

Artık yalnız değil.

Yaklaşıyorum, üzerinden kucağında açık duran ders kitabına bakmak için duraklıyorum. Dizinin üzerinde bir not defteri duruyor ve eliyle not alıyor.

Öğrencilerin kitapta altını çizdiği ya da kenar boşluklarına not aldığı -ya da belki daha kötüsü her şeyi dizüstü bilgisayarlarına yazdığı- bir dünyada, bu eski usul bir yöntem gibi görünüyor.

Ben de doğal olanı yapıp onunla yanındaki sandalyenin arasına sıkıştım ve defteri bacağından kaptım. Kalem sayfanın altından kayıyor, bir kelime kesiliyor.

Bir çıkarıyor ama beni durduracak kadar hızlı değil. Yanındaki koltuğa çöküyorum, sayfaları karıştırırken onu tamamen görmezden geliyorum.

Anlamsız bir sürü not var.

"Bu da ne böyle?" Harper'ın bana ters ters *baktığını* görmek için başımı çeviriyorum.

Gülümsüyorum. Ondan ne alacağımı gerçekten bilmiyordum. Utanç ya da mahcubiyet belki? Ama öfke çok daha iyi. Benimkine uyuyor.

"Matematik," diye tersledi beni. "Geri ver onu."

Gözlerimi kısarak sayfaya bakıyorum ve yüz ifademi koruyorum.

"Hiç numara yok." "Biliyorum." Elini uzatıyor. "Bu teorik."

Sandalyemde arkama yaslanarak onu uzak tutuyorum. "Teorik matematik mi? Sen birinci sınıf öğrencisisin, değil mi? Bu, ilk dönemindeki biri için yüksek seviyeli bir ders gibi görünüyor."

Saç telleri yüzüne düşüyor. Öfkeyle dalgalanıyorlar ve deftere vurmak için neredeyse sandalyesinden sarkıyor. Elini yakalıyorum ve biraz daha çekiştiriyorum.

İşaret parmağında küçük bir pembe leke var. Güzel çiçek kokuyor. Daha önce onda bu kokuyu fark etmemiştim. Belki de yeni bir parfümdür? Kiminle kalıyorsa ondan mı ödünç almıştır?

Bacakları yerden ayrılıyor ve .

"Hmm." Parmağımı bileğinin iç kısmında gezdiriyorum. "Alıngan küçük şey, değil mi?"

Çekiyor.

Sıkı

tutuyorum.

Yanakları kızarıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Hayatını cehenneme çevireceğim."

"Ah." Avucuna dokunuyorum. "Ama ben sana aynısını yapabiliyorken sen bunu nasıl yapacaksın? Tek bir tık ve o video halka açılıyor."

"Zaten gerçek adımı kullandınız. İnsanlar beni bulabilir. İstedğin bu mu? Özellikle Max'i duyduktan sonra, ha? Onun bir sapığı var, hadi *onun seks yaparken çekilmiş* bir videosunu bulmasını çok kolaylaştıralım diye düşündün." Kaşlarını çatıyor. "Buna öyle bile denebilirse."

Kızdığı zaman çok tatlı oluyor. Büyük boy bir kazak giyiyor ama *bu* açıdan, açık yakasından göğüslerini saran siyah sütyenine kadar görebiliyorum.

Meme uçlarına bastırılan dantel olmak.

Defteri çantasının üstüne bırakıp ayağa kalkıyorum. Hala bileğini tutarak onu ayağa kaldırıyorum. Hızlı bir çekişle göğsüme çarptı.

Dengesini kaybettiğinde çok ateşli oluyor. Vücuduma karşı şeklini hissedebildiğimde.

Sırada ne olduğunu bilmediği zaman.

"Bu gece odama gizlice girmeye ne dersin?" Ben öneririm. "Sen beni tatmin et, ben de WatchMe profilindeki ismi değiştireyim."

Hızlı hızlı göz kırıyor. Düşünüyor muydu? Muhtemelen doğrudan bacaklarının arasına giren şehvet ateşini saklamaya mı çalışıyor?

Başımı eğiyorum. "Bunun için hokey evine geri dönmen gerekiyor tabii ki."

"Tabii ki," diye yankılanıyor. "Sikini yalamamı istiyorsun ve hesabın adını ne olarak değiştireceksin?"

"Hmm." Başımı eğiyorum. "Porno yıldızı adın tatlı bir şey olabilir. Şeker, belki. Hayır, bu ifadeyle olmaz. Ekşi Yama Çocuk ağız dolusu ve yanlış mesaj verebilir. Bilmiyorum, Harper. Bunu düşüneceğim."

Onu bırakıyorum ve sendeleyerek geri dönüyor.

O defterini, ders kitabını, çantasını toplarken ben hareket etmiyorum. Her şeyi içine tıktırmakla uğraşmıyor, sadece hepsini göğsüne bastırıyor ve hızla uzaklaşıyor.

İyi bir teklif olduğunu düşünmüştüm.

Belki de ona Venom demeliyim. İçinde yeterince var. Ve bu okul için çok uygun... Harper gerçekten bir FSU Viper'ı.

HARPER

M Kütüphaneye giderken aklımdan *olabilecek en kötü şeyleri* geçiriyorum. Olivia okulunda derste ama daha sonra benimle burada buluşmak için döneceğine söz verdi. FSU kütüphanesi genelde oldukça güvenli bir yerdir. olmak için. En azından akşam yemeğine kadar diğer öğrenciler ve personelle dolu. Ama Camden'ın beni ya da teklifini engellemesini beklemiyordum. Hesaptaki ismi değiştirmek her şeyi çözmezdi ama yardımcı olurdu. Max'in sayfayı bulmasını engelleyebilirdi ve şu anda Max benim en büyük sorunum.

Bu da onun isteklerine boyun eğmek demek.

Harika.

Telefonumu çıkardım ve son mesajlarıma göz attım. Olivia kontrol ediyor, Royal...

ROYAL

Cidden, Olivia'da sonsuza kadar kalamazsın.

Yaşıyorsan iki kere göz kırp.

Connor geçen gün seni ve Olivia'yı evde duyduğunu söyledi, hala nefes aldığını bilmek güzel.

Eşyaların teslim edildi

Ben ve Lucas bu öğleden sonra inşa ettik, yani geri gelmeniz için her şey hazır

...

Bana kızgın mısın?

Beni annemi aramak zorunda bırakma.

Bunlar son üç gün içinde gönderildi. Suçluluk duygusu beni vuruyor. Ona bir başparmak emoji gönderiyorum, bu çok fazla değil ama nefes aldığımı kanıtlıyor ve Olivia'nın başlığına geçiyorum.

BEN

Sanırım bu gece hokey evine geri dönmeliyim.

Cevabı hemen gelir.

OLIVIA

Her ihtimale karşı yastığının altında bir bıçakla, değil mi?

Kıs kıs gülüyorum ama nispeten çabuk sönüyor. Birdenbire, Camden'in gizlice içeri girip daha önce yaptıklarını tekrarlaması fikri endişelerimin en küçüğü oldu. Hedefimi zaten biliyorum: *Ona* gitmek. Profil adını değiştirmek.

Dolabımda saklanan sapıklara dikkat et.

"Hey! Harper!"

Telefonumu cebime sokuyorum ve dönüyorum.

Cynthia aceleyle çimenlerin üzerinden bana doğru geliyor. Kış için giyinmiş, boynuna kalın bir atkı sarmış ve üzerine de kabarık bir palto giymiş. Tek eksik ponponlu şapkası ve örgü eldivenleri.

"Her yerde seni arıyordum." Yolda bana katılıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Tanrım. İyi bir oda arkadaşıydın, biliyor musun? Ama şimdi sen taşındın ve yerine sabahın köründe kalkan bir inek getirdiler. Çok fazla sakız çiğniyor ama işi bitince yuttuğuna eminim. Sakızı tükürmen gerekir Harper, midede *yedi yıl* kalabilir."

Vay canına.

Kendimi çözmeye çalışıyorum ama o sadece daha sıkı tutuyor.

"Spor salonuna gitmek için çıktığı ve ben kapıyı çaldım. Açtı ve karşımda *seni* arayan seksi bir kız vardı."

Donup kaldım. Aklım hemen Max Keegan'a gitti. "Affedersiniz?"

"Hokeyci bir adam. Ama Camden Church değilse, adını bilmiyorum." Bir omzunu kaldırıyor. "Gerçi onu daha önce görmüştüm."

"Yani rastgele bir ucube değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Kesinlikle bir takım arkadaşı."

Uzun bir nefes üfledim.

"Muhtemelen Royal," diye tahmin ediyorum. "Kardeşim. Son birkaç gündür iletişim kuramadım, o yüzden... muhtemelen başka nereye gideceğini bilmiyordu."

"Doğru ya. Benimle birlikte olduğunu sandı, bu gerçekten çok tatlı ama aynı zamanda biraz da yanlış yönlendirilmiş. Sen taşındığından beri konut departmanının bana hippie bir deli atadığını ona bildirmek zorunda kaldım." Sesi düşünüyor. "Erkek arkadaşım ile seks bile yapamıyorum, Harper. Onun *umurunda* değil. Bir gece yorganın altında oynayıyorduk ve tek duyabildiğim onun sakız çıtlatmasıydı."

Burnumu kırıştırıyorum. Bu kulağa oyunbozanlığın tanımı gibi geliyor, doğru. Ama aynı zamanda bu, o odadan taşınmanın benim için doğru karar olduğunu kanıtıyor. Bu yeni oda arkadaşı, Cynthia ve onun düşüncesiz maskaralıkları için mükemmel bir eş gibi görünüyor.

"Kardeşim için endişelenme," diyorum. "Bu gece onun evine gidiyorum." O da başıyla onaylıyor. "Doğru, ama bu sorunu çözmez-"

"Üzgünüm Cynthia, bir sonraki dersime geç kaldım." Kolumu kurtarmayı başardım ve keskin bir sağ yaptım. Ondan uzaklaşıyorum. "Yine de seni görmek güzel! Royal'i bana haber verdiğin için teşekkürler."

Başka bir şey söylüyor ama onu duymazdan gelip bilim binasının içinden geçiyorum. Diğer taraftan tek başıma çıkıyorum ve hokey evine geri dönmek için hızımı yavaşlatıyorum.

Tuhaf, Royal'in bana mesaj attığını biliyordum ama beni göremediği için gerçekten endişelendiğini düşünmemiştim. Yatakhanemi kontrol ettiğini bilmek bile göğsüme yeni bir sıcaklık getirdi.

O önemsiyor.

Biliyorum, tabii ki. Sana zorbalık yapmasına izin verilen tek kişi benim havası. Bazen iyi de olabiliyor. Ama... Bilmiyorum. Sanırım *yakın* olsak da, her sırrımızı paylaşacak kadar yakın değiliz. Ya da her günün her saniyesinde diğerinin nerede olduğunu bilecek kadar yakın değiliz.

Belki de Max'in ortaya çıkışı, yarısını bilmeseydi onu sarsmıştı.

Refleks olarak etrafıma bakıyorum, takipçimin izlerini kontrol ediyorum. Ensemdeki tüyler diken diken, kulaklarım yanmıyor. Eğer izliyorsa, o kadar ince davranıyor ki içgüdülerim bunu fark edemiyor.

Belki de ilgisini kaybetmiştir.

Her iki durumda da, etrafta takılıp öğrenecek değilim.

Hokey evine sağ salım döndüm. Ön kapı kilitli değildi, ki bu iyi bir şey. Royal'in bana evin anahtarını verdiğini hiç sanmıyorum. Hiç kilitlediler mi?

Erkekler muhtemelen benim gibi güvenlik konusunda endişelenmiyordur. Ve eğer Royal kilitli olmayan kapının Max'in içeri sızmasını ve havalı yatağımı güllerle kaplamasını kolaylaştırdığını biliyorsa... Bu gerçekten de ona söylemem gerektiğini doğruluyor. Böylece bu konuda bir şeyler *yapabilir*.

Çünkü Camden haklı. *Gerçekten böyle mi düşündün?* Hayır, hayır, o haklı. Sonsuza kadar saklanamam. Ve beni geri getirmek için önümde sallanan mükemmel bir havuç sundu.

Ev geçen gün nasılsa bugün de öyle. Yani şaşırtıcı derecede normal.

Lucas ve Connor, diğer iki ev arkadaşı, kanepede video oyunu oynuyorlar. Geçerken onlara el sallıyorum ve doğruca yukarı çıkıyorum.

Royal'in kapısı açık.

Çerçeveye vurup içeri bakıyorum, sonra onu masasında gördüğümde tamamen içeri giriyorum.

Kulaklıkları takılı ve girişime tepki vermiyor. Yapmak üzere olduğum şeyi gerçekten yapmamalıyım, ama yaklaştıkça kulaklarında çınlayan teneke müziği daha çok duyabiliyorum. Ve bu mükemmel bir fırsat gibi görünüyor.

Öne doğru sürünüyorum, sonra atılıp omuzlarını tutuyorum. İyi bir önlem için bağırıyorum.

Bağırıyor. Tüm vücudu sarsılıyor, neredeyse beni atacaktı ama gözlerindeki korku dolu ifade beni histerik bir hale soktu. Bana bir an bakıyor ve kulaklıklarını çıkararak küfrediyor.

"Ne oluyor, Harper?"

Yüz ifadesi -korku, sonra öfke- mükemmel. Paha biçilemez.

Ona cevap veremeyecek kadar gülmekten ölmekle meşgulüm.

Beni belimden kavırıyor ve ayaklarımdan tutup kaldırıyor. Beni omzunun üzerinden atıp odadan çıkarken hala gülerek çığlık atıyorum.

"Beni yere bırak!" Tekmeliyorum.

"Bunu ödeyeceksin," diye uyarıyor. Uh-oh.

"Ve iki gündür mesajlarıma cevap vermediğin için."

Doğru.

Merdivenlerden uzaklaşıyor - sanırım beni arka bahçedeki yaprak yığınınına falan atmayı planlamıyor - ve bir kapı açıyor. Başımı kaldırdığımda bir duvara dayadığı şifonyeri görüyorum. Bavullarım dolabın yanında düzgünce dizilmiş. Yeni askılar.

Öne doğru eğiliyor ve geriye doğru düştüğümde tekrar inliyorum. Bir şilteye çarpıyorum ve kaşlarım çatılıyor. Bu yumuşak, dengesiz havalı yatak değil.

Bir yatak başlığı var.

"Bu-"

"Evet," diye mırıldanıyor, etrafına bakınıyor. "Senin odan. Gerçek bir yatak. Yeni çarşafklar ve yorgan, annem sağ olsun. Seni bekliyordu ama sen Olivia'yla uzun bir yatıya kalmaya karar verdin."

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Annem geri aramak istiyor," diye

ekliyor. "Bana bahsetmediğini söyle-

"

"Sapığın mı?" Royal ellerini kalçalarına koyup bana bakıyor. "Hayır. Ama yapmalısın."

Ben de sana söylemeliyim.

İyi haber mi? Oda artık gül gibi kokmuyor.

Odayı tam olarak algılamam bir saniye sürüyor. Gerçekten de *benim* gibi hissettiriyor. Bu kalmam için bir davet gibi görünüyor. Max yüzünü bir daha FSU kampüsünde göstermese bile. Çiçekler *onun* değil de Camden'ın iğrenç bir şakası olsa bile.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Bu çok fazlaydı."

"Aynen öyle." Elini uzattı, ben de ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Kolunu bana doladı. Yanağımı göğsüne yaslamak ve geri kalan her şeyi unutmak çok kolay.

Yani, *Camden*.

Koridorun sonundaki tehdit.

HARPER

T Onunki delilik.

Bu akşam ev arkadaşlarıyla yemek yiyeceğiz. Beşimiz mutfak masasının etrafında oturup Lucas ve Connor'ın hazırladığı yemeği yiyoruz. Çünkü görünüşe göre bu onların *olayı*. Haftada bir kez, genellikle Çarşamba günleri, dört kişiden ikisi -şimdi beş kişi- herkes için akşam yemeği hazırlıyor.

Peynirli tavuk-brokoli-pirinç güveci, sarımsaklı ekmek ve salata ile gittiler.

Şikayet etmiyorum. Sadece kafam karıştı.

"Hep siz ikiniz, sonra da Royal ve Camden mı?" Lucas'a soruyorum.

Kardeşimden sonra en arkadaş canlısı o gibi görünüyor. Ama ağzı şu anda sarımsaklı ekmekle dolu ve onu sayılamayacak kadar çok kez dolu bir ağızla konuşurken gördüm.

"Genelde ay başında kart çekeriz," diyor Connor. Royal'e bir bakış atıyor. "Eğer kalacaksan bunu biraz gözden geçirmemiz gerekecek, küçük Lawson."

Kaşlarımı çattım. "Ben

Shay." "Doğru."

"Harper gelecek hafta Church'le gidebilir," diyor Lucas.

Sertleşiyorum. Arkadaş canlısı olması buraya kadarmış.

Royal gözlerini deviriyor. "Yemeklerimden bu kadar mı nefret ediyorsunuz?"

"Sadece bir şeyleri yakma eğilimin var, dostum." Connor bana baktı. "Aynı gen sana miras kalmadı, değil mi bebek Lawson?"

Tanrı aşkına.

"Hayır," diyorum dişlerimin arasından. "Ben iyi bir aşçıyım."

Camden'a doğru bakamıyorum bile. Bu öğleden sonraki dönüşüm hakkında hiçbir şey söylemedi. Aslında tam da bu yemek için geldiğinden beri hiçbir şey söylemedi. Ama sanırım ona bakarsam sırtacak ve ben de kendimi kaybedeceğim.

Duygusal olarak.

Çünkü Ben *delice* için geliyor geri Burada üzerinde ve topuklu ayakkabılar . onun önerisi.

"Church de öyle." Lucas sırtıyor. "Öyleyse anlaştık. Royal bir sonraki hafta benimle ya da Connor'la gelebilir, biz de onu salatalardan falan sorumlu yaparız."

"Neden Church de aynısını yapmıyor?" Hâlâ Lucas'a odaklanmışken çatalımı Camden'a doğrultuyorum. "Kötü yemekleri sevmiyorsan tabii."

Camden alay ediyor. "Royal'e ne yapması gerektiğini söylemeye çalışıyorum ve o mutfaktan yara bere içinde çıkıyorum."

Royal gözlerini devirir. "Pek sayılmaz." "Tahta kaşıkların şakası yoktur."

Çocukken ağabeyim tarafından tahta bir kaşıkla kalçama vurulduğuna dair keskin bir anım var. Kesinlikle çürükler bırakmıştı. Kendimi gülümserken buluyorum - sonra hemen kendimi dizginlemeye çalışıyorum.

Kazanç için seks videolarınızı yayınlayan pisliğe gülümsemek yok.

Bakışlarım istemeyerek de olsa pisliğe kayıyor. Fazla mükemmel görünüyor. Bir dergi stilisti tarafından hazırlanmış olabilecek dağınık saçları, mavi gözleri, boynundaki kordonlar. Sonra, tabii ki, ilk gece o kızı becerirken çıplak kıcının yanaklarını esnetirken çekilmiş fotoğrafı aklıma geliyor.

Sıcaklık yanaklarıma doğru tırmanıyor. Böyle bir zamanda onu çıplak olarak düşünmemeliydim.

Konumuza dönelim. "Royal'i ben alsam, Church de..." *siktirip gitse* nasıl olur?

Camden dirseğini masaya dayıyor ve çenesini yumruğuna dayıyor. Bakışlarımla buluşuyor, kaşları kalkıyor. İşte o sırıtış. "Sen bir takım oyuncusu değil misin, bebek Lawson?"

Royal kıs kıs gülüyor. Çenemi sıkıyorum.

"Eğer biraz terbiyeli biriyseniz, Church'le birlikte iyi bir yemek olursunuz. Lütfen sadece bir kez acı çekmemize izin verin." Bu Connor'dan.

Ugh.

"Bence bu sağlam bir plan," diyor Royal. "Aslında belki Harper her hafta benim yerime geçebilir. Madem kira ödemiyorsun."

Çenem düştü. "Ödeyeceğim-"

"Gerçekten hiç paran yok," diye araya giriyor. "Yemek fazlasıyla adil. Senden banyoyu temizlemeni istemekten iyidir."

Bu düşünce karşısında burnumu kırıştırdım. Aklımdan geçti mi? Evet, geçti. Erkeklerin lanet lavabodaki sakal kıllarını fırçalamama sorunu nedir? Ama sonra, mucizevi bir şekilde, temiz olur. Mutfak da aynı şekilde. Bir gün lavaboda bulaşıklar yığılı olur, ertesi gün hiçbir şey olmaz. Sanırım bu da erkeklerin paylaştığı bir angarya.

"Tamam." İşaret parmağımı masaya vuruyorum ve kardeşime ters ters bakıyorum. "Ama-"

"Bu konuda mutlu değilsin, evet, evet." Bir ısırık alıyor. "Yeni olan başka ne var?"

KÖTÜ FİKİR. Kötü, kötü, kötü bir fikir.

Ve yine de.

Ev bir süredir sessiz. Saat geç oldu. Yatak odamın kapısını yavaşça açıyorum ve durup koridora bakıyorum. Banyonun yanındaki prize takılı bir gece lambası var ama onun dışında karanlık ve boş.

Herkes yattı ve ben çılgınca bir şey yapmak üzereyim. Camden Kilisesi'nden gelen bir talebi yerine getirmek gibi.

Koridorda ilerliyorum, adımlarım neredeyse sessiz ve kapısının önünde duruyorum. Kalbim aniden . Yatağıma geri dönebilirim, bunun için çok geç değil. Adımın o WatchMe hesabında olmasıyla yaşayabilirim.

Ama... hayır, yapamam.

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı kapı koluna koydum. Bir test. Sonra dikkatlice, tamamen avuçlayıp çeviriyorum.

Sessiz menteşeler üzerinde kolayca açılır.

Oda karanlık ama *koyu karanlık* değil. Panjurlar açık, dışarıdaki sokak lambalarının ışığını içeri alıyor. Masasının üzerinde gece lambasına benzeyen bir şey var, etrafındaki gölgeleri zar zor yenen sarı bir ışık topu.

Ve işte Camden, yatağında oturuyor. Ayakları yerde, elleri dizlerinin üzerinde.

İçeri girdiğimde hiçbir şey söylemiyor. Şaka yok, kaba sözler yok.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum ve yapmam gereken şey için kendimi hazırlıyorum. Eğer işimi kolaylaştırmazsa...

Yapmayacak, diye fısıldıyor kafamın arkasındaki küçük bir ses.

Sadece yaklaştığımda gözlerini görebiliyorum. Vücudumdan aşağı inmeden önce bir an yüzümde oylanmaları.

Ne giyeceğimi bilmiyordum, o yüzden sadece... Bir tişört ve şort giydim. Çılgınca bir şey değil tabii ama biraz çekici. Ya buraya gelirsem ve sakso düşüncesiyle sertleşmezse? Kızların sarkık halde ağzına aldığını duymuştum ve bu iyi olsa da... Onu benim için oraya gitmeye ikna etmek zorunda kalmak istemiyorum.

Belki de deliyimdir.

Kesinlikle deliyim.

Hâlâ bir şey söylemiyor, ben de onun enerjisine karşılık veriyorum. Bacaklarının arasına giriyorum ve uzun bir süre ona bakıyorum. Başı göğüslerimle aynı hizada. Saçları dağınık, ya uykudan ya da parmaklarını saçlarında gezdirmekten. Çıplak göğüslü. Karnı esniyor, gülünç karın kasları belli oluyor.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde en sessiz nefesini içine çekiyor. Bir süre daha göz teması kuruyorum, sonra bakışlarımı kucağına indiriyorum.

Boxerında çadır var.

Biraz daha yaklaşıyorum ve elastik bel bandını kaldırıyorum. Aşağı çekiyorum, uzunluğunu ortaya çıkarıyorum. Dilimi üst dudağımda gezdiriyorum. Sinirlerim geriliyor ama o bir santim bile kıpırdamadı. Sadece gözleri, sıcak bakışları yüzümde. Eğilip onu ağzıma aldığımda da benimle kalıyorlar.

Başımın arkasını tutmadığında ya da hareketlerimi dikte etmediğinde, dilimi döndürüyorum ve sadece ucu kalana kadar yükseliyorum. Tekrar aşağı iniyorum, daha derine ve boğazımın arkasına çarptığında yanaklarımı çukurlaştırıyorum.

Düşük bir inilti çıkarır.

Devam ederken bu seslerin peşine düşüyorum, sırf yapabildiğim için onu çıldırtmaya çalışıyorum. İçimi bir heyecan kaplıyor, görmezden gelemediğim bir telaş. *Görmezden gelmek istemiyorum*. Bunun yerine, o karşı koyamayana kadar ona doğru eğiliyorum ve parmakları saçlarımdan kayıyor. Tırnakları kafa derimi çiziyor ama basınç değişmiyor.

Nefesini içine çekip aşağı itene kadar olmaz.

Çoktan düşmüştüm ama yine de sertçe emdim. Ağzıma boşaldı. Boğazım çalışarak onu yutuyorum, başka bir şey kalmayana kadar. Eli kayboldu.

Doğrulup elimin tersiyle ağzımı siliyorum ama bakışlarına karşılık veremiyorum.

Camden bileğimi yakaladı. Beni daha yakına çekiyor, ben de otomatik olarak dizlerimin üzerinde yükseliyorum.

Diğer eli yüzüme doğru kayıyor. Çeneme. Bastırıp ağzımı açıyor ve parmağını alt dudagımda gezdiriyor.

Sonra beni serbest bıraktı.

Ayağa kalktım ve geri çekildim. İhtiyacım olan ya da istediğim son şey, *bundan* sonra kendimi düzeltirken görülmek. Utanmıyorum. Buraya bir amaçla geldim.

"İsim." Sesim kesik kesik çıkıyor.

"Çoktan değişti."

Kaskatı kesildim.

Alçak sesle kıkırdaması odayı dolduruyor. "Bana inanmıyorsan odana git ve kontrol et."

Tam da bunu yapacağım. Bakışlarından kaçıyorum ve masasındaki bir şey dikkatimi çekiyor.

Tek, ezilmiş bir gül.

Pembe, tahmin etmem gerekirse.

Midem takla atıyor ve aşağılanma içimi yakıyor. Sıcak ve hızlı, utancımı mühürlüyor. O *yaptı*. Kardeşime itiraf ettiklerimi, sapık hakkında anlattıklarımızı aldı ve içime korku salmak için kullandı.

Hem de benim tepkimi görmeden.

Bu yüzden mi onu dışarıdaki çöp kutusundan çıkardı? Dehşetimin tadını bir kez daha almak için mi?

Şimdi alamayacak.

Dönüp kaçıyorum ve odamın güvenliğine geri dönene kadar durmuyorum. Royal'in bana aldığı yeni komodinin üzerinde şarj olan telefonumu alıyorum ve WatchMe uygulamasını açıyorum.

Elbette, takip ettiğim tek hesap adını değiştirmiş. Ne beklediğimden emin değilim ama gördüğüm manzara karşısında midem bulandı.

Röntgenci.

CAMDEN

E sakso görüntülerini düzenlemek zaman alıyor. Aynı zamanda yeniden yaşamamı sağlıyor ve çok geçmeden yeniden sertleşiyorum. Bir kez izliyorum, sonra yayınliyorum.

Bir saatten fazla oldu. Harper'ın yatma ihtimali nedir?

Sanırım öğrenmek üzereyim.

Bakışlarım masamın üzerindeki güle kaydı. Ona sormak için elime almıştım ama sadece kısa bir bakış atıp hızla uzaklaştı. Belki güller Connor ya da Lucas'tan gelmiştir. Ya da Royal'den. Bir kızın bir erkeğe çiçek vermesi ilk kez olmuyor. Tabii, biraz tuhaf... Gerçi çöp çoktan dışarı çıktı ve erkekleri sorgulasam kendimi biraz daha sürünge gibi hissederdim.

Güllerle ilgili bir şey hafızamı gıdıklıyor ama anlamını hatırlayamıyorum.

Koridora gizlice girip Harper'ın odasına doğru sürünüyorum. Telefonundan hesaptaki ismi kontrol ettiğini tahmin ediyorum. Söz verdiğim gibi, gerçek ismine dair tüm işaretleri sildim, yerine onu iğneleyecek küçük şeyler yazdım. Ona röntgenci demek pastanın üzerindeki krema gibiydi. Onun dünyasını dikizlemekle ilgili referanslar var. Bu senaryoda röntgenci olan o değil, takipçileri.

Belki ben de

öyleyimdir. Anladı mı?

Kapısı kilitli değil - gülümseyerek kabul ettiğim bir başka işaret. Uyuyor mu? Ya da belki beni bekliyordur?

Karanlık odasına giriyorum ve sırtım kapalı kapıya dönük bir şekilde duruyorum. Royal ve Lucas mobilyaları yerleştirip yatağı merdivenden yukarı taşıırken ben de oradaydım ama yardım etmeyi teklif etmedim. Harper'ın kolayca ulaşılabilir bir yerde olmasından yana olsam da Royal'e hevesim hakkında herhangi bir fikir vermek istemedim.

Belki de coşku yanlış kelime. Ben sadece... azgınlım.

Takıntılı.

Derin nefes alışları odayı dolduruyor ve ben bu sese kilitleniyorum. Çoktan dönüp durmuş olmalı, çünkü yatıyor, bir bacağı yukarı kalkmış ve açıkta. Battaniyeler buruşmuş, onu zar zor örtüyor.

Ve, oh, o çıplak.

Yaramaz Harper.

Açıyı ve ışığı kontrol etmek için bir an ayırarak telefonumu kayda ayarladım. İşe yarayacak. Kıyafetlerimi kamera dışında bırakıp ona yaklaşıyorum. Hareketlerim yavaş ve sabit. Battaniyeleri soyuyorum. Vücudunu ortaya çıkarıyorum.

Beklenti titretiyor. Çok uzun zaman oldu. Günler. *Eons*. Aslında aynı şey.

Vücudunu ayarlamaya çalışmıyorum, bu haliyle gayet iyi. Kalçalarını yukarı kaldırıp içine girebilmem için mükemmel bir pozisyonda. Sırılsıklam olmuştu, amından neredeyse su damlıyordu. Oral seks sonrası ya da *öncesinde* kendine dokunduğu için mi, yoksa sadece oral seks yaptığı için mi? Keşke bilseydim.

Bilmemek de bir o kadar tatlı.

Sıraya giriyorum, öne doğru bastırıyorum ve bir şekilde boğazımda oluşan derin iniltiyi tutuyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, bundan daha iyisi nasıl olabilir bilmiyorum.

Belki uyanık olsaydı?

Hayır.

Henüz bunu hak ettiğini düşünmüyorum. Her an aramızdaki sırları kardeşine açıklayabilecekken değil. Ona dokunduğum için bana inat ne kadar ileri gidebileceğinden şüphem yok.

Tamamen içine gömüldüğümde, kendimi yavaşça aşağı indiriyorum. Önüm sırtına baskı yapıyor ve ellerimi altına kaydırıyorum. Göğüslerini avuçluyorum, meme uçlarını çimdikliyorum. Ağzım boynunun kıvrımına, omzuna doğru iniyor ve onun tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Çiçeksi değil, daha çok bal gibi.

Tadına bakma isteği uyandırıyor.

Kalçalarım hareket ediyor, amının şaftımın etrafındaki sıkışması hareketsiz kalmayı neredeyse dayanılmaz hale getiriyor. Dışarı ve keskin bir şekilde içeri. Dayanıklılığım şimdi daha iyi olmalı, çünkü ağzıyla sınırı kaldırdı. Ve vücudunun yumuşak düzlemlerini benimkinin altında hissetmek her hissi daha iyi hale getiriyor.

Yer değiştiriyor, kısık bir inilti çıkıyor.

Onu daha sert beceriyorum. Uyandığını hissedene kadar vücutlarımız her itişte sarsılıyor. Nefesi daha hızlı geliyor ve yuvarlanmaya çalışıyor ama hareketsiz kalıyor.

Mücadele ediyor. Başını geriye atıyor ve sadece yana doğru hızlı bir çevirme burnumu güvende tutuyor. Bu küçük hareket işe yaramadığında paniği iki katına çıkıyor ve bu birlikte olduğumuz diğer zamanlardan farklı hissettiriyor. Geri çekiliyorum ve çırpınan kollarını kavırıyorum, sırtüstü yatana kadar sürüklüyorum. Göğsü kabarıyor ve bileklerini başının üzerinde tutuyorum.

Uzandı

Başım onunkiyle aynı hızda.

"Benim."

Gözleri dalgalanıyor, bakışları yüzüme kilitlenince panik havası nihayet dağılıyor.

"Camden?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Geceleri yatağına başka kim gizlice giriyor?" Ağzı bir açılıp bir kapanıyor.

Gözlerimi kısıyorum ama o sadece başını sallıyor.

Asılsız bir korku mu? Şüpheli.

İhmal yalanına iç çektim. Başka biri yatağına bu şekilde giriyor ama onda mantıksız bir korkuya neden oluyor?

Öfkem bir anda ortaya çıkıyor.

Ona yönelik değil ama tek hedefim o. Ne için? Dürüst olmadığı için mi?

"Sadece ben," diye onu temin ederim.

Ellerimi bileklerinden aşağıya, ön kollarına, pazularına, boğazına kadar kaydırıyorum. Kalp atışları parmak uçlarımda normal olamayacak kadar hızlı atıyor.

"Sadece ben," diye tekrarlıyorum tutuşumu sıkılaştırırken.

Elleri bileklerime geldi, ama onun dengi değildi. Onu tekrar uyuttum

-Bu sefer biraz zorlama oldu. Gevşiyor ve ben de tutuşumu gevşetiyorum. Bacaklarını ayırdım ve tekrar içine girdim. İhtiyacım olanı alıyorum, ve o

geriliyor, bilinci geri geliyor, bilincinin yerinde olmadığından emin oluyorum. Uçurumun kenarına gelmesini istiyorum.

Hem uyanık olmak hem de orgazm olmak anlamında.

Böyle, göğüslerinin sallanışına ve elim boğazına dolanmışken boğazının nasıl görüldüğüne bakarken, doruk noktam beklediğimden daha hızlı yaklaşıyor. Taşaklarım sıklaşıyor ve içine boşalıyorum. Kalçalarımı hareket ettirmeye devam ediyorum, onu beceriyorum ve karıncalanma hissi cennet ve ıstırap gibi geliyor.

Sonunda . Parmağımı ortasından geçirip döllerimi topluyorum ve dudaklarına bulaştırıyorum.

Sonra o uyanamadan kıyafetlerimi giyip kaydı sonlandırıyorum ve odasından siktir olup gidiyorum.

Neredeyse odama kadar gidebildim. Ama omzumun üzerinden onun kapısına bakıyorum ve bir bedene çarpıyorum. Eller omuzlarımı kavrayıp beni geriye itiyor ve ben önümdekine odaklanıyorum.

"Dostum," diye Royal. "Nereye gittiğine dikkat et."

Vücudum kızarıyor ve yemin ederim, yüzümdeki suçluluk duygusunu okumasına bir saniye kaldı. Ve bu her şeyin sonu olacak. Arkadaşlığımız, takımdaki iyi ismim, her şey.

Ama bunun yerine yanımdan geçip banyoya girdi ve aramızdaki kapıyı kapattı.

Başka bir gün için güvenli.

Ama bu beni daha iyi hissettirmiyor... Sonunda gözlerimi kapattığımda aklımdaki son şey Harper olsa bile.

HARPER

I Keskin bir uyanıyorum, dik duruyorum. Karanlık odamı arıyorum, gölgeler sayılamayacak kadar çok canavarı barındırıyor gibi görünüyor ve komodinin üzerindeki lambayı bulmaya çalışıyorum. Açılıyor ve gözlerim aniden yanıyor. Parlaklık.

Hiçbir şey.

Boş oda.

Sadece acıyan, ağrıyan bir am, dudaklarımda tuz ve karpuz tadı ve Camden'ın beni becerirken ellerini boğazıma dolamasının anısı.

Uyuyordum.

Uyandığımda üzerimde dolaşanın Max olduğu korkusu öfkeye dönüşüyor. Battaniyeleri geriye savurup ayağa kalkıyorum. Uykuya çıplak dalmışım ama şimdi üzerimde bir tişört ve şort var. Telefonumun saatini kontrol ediyorum ve WatchMe'den gelen yeni bildirimle donup kalıyorum. Başka bir video gönderilmiş... ve başlığa bakılırsa, bunun oral seks olduğunu tahmin etmem gerekiyor.

Pislik.

Nefes alıyorum. Duruyorum. Ne yapacağımı, ona bunun bedelini nasıl ödeyeceğimi düşünüyorum ve telefonumu alıyorum. Ayrıca komodininin derinliklerinde saklı bir şey daha var. Malzemeler elimde, odadan dışarı çıktım.

Koridor boş. Ev karanlık ve sessiz.

Ne yazık ki bir sapığın içeri sızıp ortalığı kasıp kavurması için mükemmel bir ortam.

Alt kattaki kapıların kilitli olup olmadığını kim bilebilir?

Başımı sallıyorum ve parmak uçlarımı Camden'in kapı koluna dayıyorum. Beni bekliyor mu bilmiyorum... Odama girdiğinden beri ne kadar zaman geçti, ya da hemen uyumaya mı gitti, yoksa başka bir şey yaparken mi girmek üzereyim bilmiyorum.

Odama girdiğinde böyle mi hissediyor?

Beklenti, öfkemle birlikte şarkı söylüyor ve beni ileri itiyor. Düğmeyi çevirmek, diğer adamlardan biri anı mahvetmeden ve işlemek için dışarı çıkmadan önce odasına girmek için.

Onun odası benimkinden daha karanlık. Gözlerimin alışması uzun bir süre alıyor ve herhangi bir ses yakalamak için kulaklarımı zorluyorum.

Nefes alışsı.

Sabit, yavaş ve derin. Uyuyor.

Dişlerimi sıkıp telefonumun ekranına dokunuyorum, yatağının kenarına doğru adımlarımı yönlendirmek için o küçük ışığı kullanıyorum. Sırt üstü uzanmış, bir kolunu başının üzerine koymuş. Diğer karnının üzerinde.

zalı görünmüyor. O sadece...

Harper Shay, yakışıklı deme.

Etrafıma bakıyorum ve bakışlarım hokey çantasına takılıyor. Yanından ayrılıp önüne çömeliyorum, dikkatlice fermuarını açıp etrafına bakıyorum. Parmaklarım bandın tanıdık dokusunu bulduğunda gülümsüyorum. Koli bandı değil ama iş görür.

On dakika sonra Camden'in kolları başının üzerinde sabitlenmişti. Bilekleri yatak başlığına iyice bantlanmıştı.

Patenlerinin bağcıkları muhtemelen daha iyi olurdu ama nedense çantasında yoklar.

Her neyse.

Ayrıca iki geniş penceresinin panjurlarını da açarak içeri biraz ışık girmesini sağladım. Gözlerimi kısımdan görebileceğim kadar.

Dudağımı ısırdım. Ya uyanmadı -çok yavaş gittiğime eminim- ya da dünyanın en iyi aktörü. Kaseti bulduktan sonra telefonumu koyduğum yere bakıyorum. Bunca zamandır kayıttaydı, ama istediğimden emin değilim... Evet, siktir et.

Bok gibi çıkarsa kimse görmek zorunda değil.

Battaniyelerini üzerinden kaydırıyorum, uyku şortumu tekmeliyorum ve kalçalarına sarılıyorum. Ağırlığının onun üzerine yerleşmesine izin veriyorum ve ancak o zaman kendimi bırakıyorum

Bacaklarımın arasındaki uyarılmanın keskin yanması. Orada olduğunu biliyordum. Bu hisle uyandım, ne olduğunu *bilerek* uyandım.

Ve şimdi ondan ihtiyacım olanı alacağım.

Aşağı uzanıp aletini avuçluyorum. Parmaklarımı boxer'ının aralığından geçirip doğrudan kavriyorum ve yavaşça okşayarak sertleştiriyorum. Sertleştiğinde öne doğru kayıyorum. Uzunluğunu ortaya çıkarıp yarığımaya doğru yönlendirdiğimde tepki vermiyor. Kenarlarından ve dölünden ıslanmışım ve bu onun büyüklüğünü kabul etmeyi daha da kolaylaştırıyordu.

İçimi doldurduğunda nefesim kısa bir nefesle dışarı çıkıyor.

Üstte... bunun gibi farklı bir açı. Kalçalarımı döndürüyorum, onu daha derine çekiyorum ve gözlerim dalgalanıyor.

Hayır. Odaklanmam gerek.

Gömleğini yukarı itiyorum, karnını, karnını, göğsünü ortaya çıkarıyorum.

Uyurken altılı karın kası var. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum, tabii kaslarını esnetmiyorsa. Bakışlarım yüzüne kayıyor ama gözleri hâlâ kapalı.

Belki de bilincimde bana katılmalı.

Öne doğru eğilip yüzümü onunkinin üzerine koyuyorum. Bir elimle ağzını kapatıyorum.

Diğer elimle burnunu çimdikliyorum.

Bekle bakalım.

Havasızlık onu uyandırdı. Altımda sarsılıyor, vücudundaki tüm kaslar kasılıyor.

"Şşş," diyorum bana söyledikleriyle alay edercesine, "sadece benim."

Çırpınıyor ve burnunu serbest bırakıyorum. Nefes aldığı anda burun delikleri alevleniyor. Bakışları içimi kesiyor, uyurkenki huzurlu ifadesinden çok farklı. Bileklerini çekiştirirken pazuları sıçırıyor ve hareket etmediklerinde kaşları çatılıyor.

Bir sürü bant kullandım.

Burun delikleri tekrar alevleniyor ve çenesi parmaklarımın altında çalışıyor. Avuç içim dudaklarına yapışıyor, tırnaklarım yanağına batıyor.

Ama öfkesi, kalçalarımı döndürdüğümde yüzünde beliren şokla kıyaslanamaz bile.

"Oh," diye inliyorum. Biraz yukarı kalkıyorum ve tekrar aşağı iniyorum ve o da içimde buna ihtiyaç duyan derin bir parçaya çarpıyor. "Böyle iyi hissediyorsun."

Başını sallıyor, ters ters bakıyor.

"Hayır, hayır." Tekrar hareket ediyorum, yuvarlanıyorum. Bu mikro hareket içimde zevk ürpertileri yaratıyor. "Buna ihtiyacın yok, benim var."

Bir şeyler söylüyor. Kelimeler avucuma takılıyor, boğuklaşıyor ve ne bilmek istediği umurumda bile değil. Bildiğim kadarıyla bir küfür de olabilirdi.

Bu havayı bozar. Havadan bahsetmişken.

Eğildim ve komodininin üzerindeki mermi vibratörü kaptım. Parmaklarımda canlanıyor ve klitorisime koyuyorum.

Daha yüksek sesle inliyorum. Kalçalarım bu hisle sarsılıyor.

Bunu tek başıma, odamda, huzur içinde yapabileceğimi bilmek zihnimden süzülüyor. Ve belki Camden'in da. Ama bunu yaparken ona işkence etmek daha iyi.

Ben onun sikinden -ki içimde daha da sertleşiyor gibi görünüyor, içimde her dibe vurduğunda nabız gibi atıyor- ve vibratörden zevk alırken o sadece bağlı bir şekilde izliyor.

Ne kadar heyecanlanmış olsam da, orgazmımın vücudumu titretmesi neredeyse hiç zaman almadı. Amım sıkışıyor, sırtım yükseliyor. Başını tekrar sallıyor ve elim ağzından kayıyor.

"Tanrım, Harper," diye nefes alıyor. Kalçaları sarsılıyor, içimde daha derine itiyor. Ben kıpırdayamıyor gibi görünürken, o beni alttan beceriyor, bedenim sürekli devam eden sarmal bir zevke kapılıyor. "Ne yapıyorsun?"

Kızgın görünmüyor ve şaşırtıcı bir şekilde benim de öfkem geçti.

"Bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilmiyor gibisin." Eğildim ve hâlâ duran vibratörü yüzüne tuttum. "Bir derse ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Homurdanıyor. Kolları çekiştiriyor, kasları kasılıyor ama bant tutuyor.

Muhtemelen en iyisi de bu.

"Seni nasıl boşaltacağıma dair bir *derse* ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Gözlerimi kısıyorum.

"Herhangi bir kadın?" diye ekliyor.

Omuz silkiyorum. O esniyor ve içimde yeni bir karıncalanma nabzı atıyor. "Ne kadar aşağılayıcı."

"Tecrübe kendi adına konuşur," diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor. "Derse ihtiyacım yok. Ve bunu kanıtlayabilirim." Homurdanıyorum. "Pas."

"Yüzüme otur."

Hala gidiyorum.

Söylemesini beklediğim şey arasında bu *değildi*.

Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Buraya tırman, yatak başlığına tutun ve yüzüme sür. Tabii korkmuyorsan."

Bunun için tek kelime bu olabilir. Yine de kendimi ayağa kalkarken ve sikinin içimden kaymasına izin verirken buluyorum ve ileriye doğru sürünüyorum. Bilekleri kalçalarımın oturma ve yüzü tam altımda olana kadar bağlı uzuvlarının etrafında geziniyorum.

Tek yapmam gereken kendimi aşağıya indirmek.

"Birdenbire seni boğmaktan korkmaya başladım."

"Bu senin endişelerinin en küçüğü olmalı." Kollarıyla bastırıyor ve ben... oturuyorum.

Ağzı amımla birleşiyor ve yemin ederim hemen yıldızları görüyorum. O sihir yaparken ben de yatak başlığına tutunup tırnaklarımı metale geçiriyorum.

Söylediğimi geri alıyorum. Nasıl yapılacağını biliyor.

Sakladığı için daha da büyük bir pislik.

Dili beni mızraklıyor ve çılgılık atıyorum. Sesi bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ve sanki beni duyuyormuş gibi, o da veriyor. Eğiliyor, dili klitorisime yaslanıyor, nefesi mırıldanıyor, hafif titreşimi beni daha önce doruğa çıkaran mermiyle kıyaslanamaz bile.

Odama girip ben uyurken beni sikmesine aldırma. Bunu filme çekip yayınlamasına aldırma.

Masasındaki gülü boş ver.

Dişlerimin arasından inliyorum ve onun kısık kıkırdaması içimde gümbürdüyor. "Daha az gül, daha çok-oh, siktir."

Dişleri klitorisimi sıyrıyor ve gözlerim geri dönüyor. Sertçe ağzına alıyor, dilinin ucu klitorisime değiyor. Çok geçmeden tekrar aşağı iniyor ve içime giriyor. Burnu ıslaklığını okşuyor. Aşağı uzanıp klitorisimi ovuyorum, ta ki kalçamdaki bir acı beni durdurana kadar.

Beni çimdikledi.

"Sen en büyük-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Ona *en büyük* şey demek muhtemelen sadece egosunu yükseltecektir.

Klitorisim tekrar ağzına girdi ve emme basıncı çok büyüktü. Bedenim geriliyor, kalçalarım titriyor ve içgüdüsel olarak onun üzerinden kalkıyorum. Onun

Ön kolları kalçalarımı kavlıyor, dirsekleri kalçalarımın saplanıyor. Beni tekrar aşağı çekiyor ve ben patlıyorum. Kukum ilk defa hiçbir şeye kenetlenmiyor, ama o vazgeçmiyor. Ensemde ter birikene ve kalçalarım titreyene kadar emmeye, alay etmeye, yalamaya devam ediyor.

Umurunda değil.

Beni bir kez daha doruğa çıkardığında aklım karışıyor.

Üzerinden yana doğru yuvarlanıyorum, ulaşamayacağı bir yere yuvarlanmadan önce sadece bir anlığına yatağa yığılıyorum.

Ne olur ne olmaz.

Ayağa kalktığımda nefes alıyorum. Şortumu çekiyorum, şüphesiz ona kığımın güzel bir görüntüsünü veriyorum ve telefonumu alıyorum. Kaydı bitiriyorum, sonra omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Dudaklarını yalıyor, sonra sırtıyor. "Tatmin oldun mu? Beni serbest bırak, Harper."

Dikkatim kalkmış sikine kayıyor. En kötü senaryo? Beni buraya hapseder ve onu kullanır... Birkaç saat içinde derse yetişmek zorunda olmasaydım bu iyi olurdu. Üç orgazmdan sonra bacaklarım jöle gibi oldu.

Ayrıca, oral seks ve seks yaptı. Onu burada bırakırsam adil olur.

Aslında, bu mükemmel bir intikam gibi görünüyor.

"*Kanıtlanmış* oral becerilerinizle, kendi başınıza kurtulmanın bir yolunu bulabileceğinizden eminim." Elimde telefon, ona bir öpücük gönderiyorum. "Tatlı rüyalar, Church."

HARPER

CYNTHIA

Kardeşin onunla arenada buluşup buluşamayacağını soruyor.

Telefonu mu bozuldu? Bilmiyorum. Yolda karşılaştık ve beni tanıdı. [Bir erkek arkadaşım olduğundan bahsetmemiş miydin?

Hayır, sen gelmedin. Hala onunla mısın? Ders bitince oraya gideceğim.

kk!

I kaşlarımı çatıyorum. Yeterince iyi biri ama hiç . Birlikte yaşadığımız zamankinden daha çok mesaj atıyor ve beni arıyor. Bu sabah Royal ya da diğer çocuklar uyanmadan evden çıktım,

midem düğümlendi.

Camden'la ilgili bir şey...

Bilmiyorum.

Belki de dün olanlar yüzündendir. Hâlâ koltuğumda kıvrınmama neden olan olaylar dizisi.

Ne düşünüyordum ki ben?

Camden'ın sapkın fantezilerine boyun eğmiş olmam yeterince kötü, hatta bazılarından zevk bile almış olabilirim. Ama başka şeyler de yapmasına izin verdim. Beni filme almak gibi. O hesaba göndermek gibi. Ve en önemlisi, tüm bunları bir şekilde kardeşimden saklamak.

Aklım masasının üzerindeki güle gitti. Dışarıdaki çöp kutusundan almış gibi görünüyordu, ama neden? Bana bunu sormamıştı. Bana eziyet etmek için kullanmamıştı. Yaprakları yatağıma saçılmış ya da ürkütücü bir şey bulmamıştım, ki bunu beklerdim.

Ugh.

Bu asla çözülemeyecek bir gizem olabilir.

Profesörün dersine tekrar odaklanıyorum ve önemli noktalarını vurgulamak için notlar karalıyorum. Kısacası, FSU'daki ilk dönemimde umutsuzca akademik soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışıyorum... Sınıfta kalamam. Royal bir şekilde üç nokta iki not ortalamasını korurken ve hokey oynarken olmaz.

Bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Ve eğer Camden ile ne yaptığımı öğrenirse-

Bekle. Ne zaman Camden *ile* oldu? Camden'ın bana yaptığı şey değil mi?

Kahretsin, bu düşündüğümünden de kötü. Üst üste üç orgazm açıkça aklımı başımdan aldı, uykumu etkiledi ve beni sanrılara .

Ders biter bitmez çantamı toplayıp Royal'e mesaj atıyorum.

BEN

Ders az önce bitti, ben de arenaya gidiyorum.

Ben oraya varmadan önce telefonunu şarj edersen diye.

Cevap yok, ki bu mantıklı. Arenada benden ne istediğini bilmiyorum. Bir keresinde sopasını evde unutmuştu ve annemle ben onu almak için aceleyle eve dönmek zorunda kalmıştık.

Dürüst olmak gerekirse, bu olay olduğunda on yaşındaydı ve takım arkadaşları onunla o kadar kötü alay etti ki, sopasını bir daha unuttuğundan şüpheliyim.

Ya da

kask.

Ya da

paten.

Peki geriye ne kalıyor? Oh,

Tanrım.

Yüzümdeki kan çekiliyor. Dün gece sessiz olmaya çalıştım ama ya *duydusa*? Ya eşyalarımı topladıysa ve Camden Kilisesi'nden çok çok uzakta bir yerde daha güvende olacağıma karar verdiyse?

En kötü fikir olmazdı ama ağzının sihrini keşfettiğim için bu da berbat olurdu. Bu da tekrar kullanıp kullanmayacağına bağlı.

Şimdi Royal'in kendini en rahat hissettiği yerde -tabii ki arenada- bir müdahale sahnelediğine tamamen ikna olmuş bir şekilde ceketimi omuzlarıma atıp kampüsün aşağısındaki caddeye doğru yürüyorum.

Sonbahar için alışılmadık bir soğuk hava dalgası yaşıyoruz ve ben sert rüzgara karşı kendimi siper ediyorum. Hava kararan ruh halime yardımcı olmuyor. Royal'i Camden ve benim yaptığımız şeyin *iyi* olduğuna ikna etmek için aklıma gelen milyonlarca karşı argüman var. Zorbalık dışında.

Ama sonunda arena göründü ve ben de oyuncuların girişine yöneldim.

Kapıyı çekerek açtım ve içeri girdim. Nefes alıyorum, sıcaklık -ki bu da bir şey ifade ediyor- yüzümü sarıyor. Ama kardeşimi nerede bulacağım?

Bu akşama kadar antrenmanları yok, yani soyunma odası?

Midem bulanıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum, sanki Camden Church gölgelerin arasında beni suçlamak için bekliyor.

Harika.

Soyunma odasının girişinde duraklıyorum, ağırlığımı ileri geri kayıyor.

İçeri girmek biraz küstahça görünüyor, değil mi?

Eh. Hızlı bir telefon kontrolü kesinlikle sıfır mesaj ortaya çıkarır ve *kapıyı* çaldığımda kimse cevap vermez. Çünkü kim soyunma odasının kapısını çalar ki?

Yani... içeri giriyorum.

"Royal?" Sesleniyorum.

Buraya daha önce girmedim ama dolapların olduğu uzun bir giriş var, sonra büyük bir odaya açılıyor. dolaplar var, oyuncuların isimleri ahşap üzerine plaketter halinde yazılmış. Takımları hazır, antrenman formları ve kasklar, bantlar ve rastgele şeyler. FSU markalı havlular.

Her şey okul renklerinde, mor ve beyaz. Çok bunaltıcı değil. Mor yüzünüze vurmuyor. Royal'in odasını buldum, levhada *R. Lawson* yazıyordu. Onun hemen yanında da *C. Church* var.

Tipik. Her zaman

birlikte.

Royal'in arkadaş edinmekte zorlandığı zamanları çok net hatırlıyorum. Her zaman takımın peşinden koştuğu, tam olarak uymadığı yerlerde kendini zorlamaya çalıştığı zamanları.

Camden ile daha kolay görünüyor. Ve belki Lucas ve Connor'la da.

Camden'ın dolabında çok fazla eşya yok ama patenleri dikkatimi çekti. Dün gece çantasından neden kaybolduğunu açıklıyor. Camden'in

Bıçakların bilenmesi ya da değiştirilmesi gerekebilir.

Onun bölmesinde başka bir şey yok. Bildiğim tek şey, Royal'in muhtemelen şekerlerini bir yere sakladığı. Ya da şu elektrolit jelleri - hayır, hayır, onlar daha çok kendi taşıdığı hokey çantasında bulunur.

Buraya ne zaman gelirse.

Kahretsin, onu yenebileceğimi düşünmemiştim. Telefonumu kontrol ettim ve düşük pil uyarısı çıkınca iki kaşımı çattım. Dün gece çekimden sonra şarja takmayı mı unuttum?

Yanaklarım ısındı.

Royal bir müdahalede bulunmak üzereyken düşünmem gereken *son* şey bu.

Her zamanki gibi geç kalan Royal soyunma odasına girer. Menteşeler açıldığında gıcırđıyor ve kapı kapanırken *bir vınlama* sesi duyuluyor.

Camden'in alanını analiz ettiğim çok belli olmasın diye kenara çekiliyorum, bunun yerine Royal'in eşyalarına titizlikle odaklanıyorum. Özellikle de mor kaskına.

"İşte buradasın."

Omuzlarım kalktı ve etrafımda döndüm.

Kardeşim değil.

Max. Bana doğru adım atıyor, ifadesi nötr. Mutlu değil. Kızgın değil.

Daha dik duruyorum.

Bugün Shadow Valley U kırmızısı giymiyor. Mor bir FSU şapkası, üzerinde mor yazılar olan siyah bir FSU hokey tişörtü, kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı giyiyor. Başını eğiyor, gözlerini benden ayırmıyor. Sarı saçlarını gizlemiş ama o koyu renk gözleriyle beni nasıl havalı bir şekilde süzdüğünü gizleyemiyor.

O burada.

Çiçekleri bıraktı o zaman?

Camden değil. Bu konuyu ona hiç açmadım bile; sadece masasındaki çiçeği gördüm ve bunun işkencenin bir parçası olduğunu düşündüm. Aslında bundan bahsetmeyi reddettim.

Ama ya yapsaydım?

Ya Royal'e gerçeği söylersem?

Alayımı geri çekiyorum. Bu durum yine de gerçekleşecekti, tıpkı Max'in tasarladığı gibi. Beni yalnız yakalamanın bir yolunu buldu.

Ne zamandır izlediğini kim bilebilir?

"Harper, sevgilim. Sanırım benden kaçıyordun." Odanın ortasında duraklıyor ve yanındaki büyük spor çantasını yere bırakıyor. Sıkıcı bir *gümbürtüyle* yere çarpıyor.

Ağzımı açıp kapatıyorum ama kelimeler takılıp kalıyor. Ani korkuma karşı yutkunuyorum, bakışlarım çantaya yapışıyor. İçinde ne var? Beni öldürecek şeyler mi? Ya da beni kaçırarak şeyler? Aklıma ipler, göz bağları, kelepçeler geliyor. Bir bıçak ya da silah. Onun fantezisiyle işbirliği yapmazsam beni bastırarak bir şey.

Yüz ifadesi aniden düzelir.

"Bu benim hatam, değil mi? Sana nasıl hissettiğimi söyledim ama yeterince takip etmedim." Benden çok kendi kendine başını sallıyor. "Bunu anlıyorum Harper, gerçekten. Annem her zaman babamı beklerdi. Babam ona o kadar çok yalan söyledi ki annem de *inandı*. Böylesi daha iyi. Kendimi kanıtlamam daha iyi. Güller zayıf bir girişimdi."

Başımı sallıyorum. Eskiden sapıklar hakkında okurdum. Ne olur ne olmaz *diye* şiddete başvuran türden. Kendime söylediğim buydu. Max'in başlangıçta yaptığı şey yeterince masumdu, ama her zaman şiddeti tırmandıracağından korktum.

Ama yapmadı. değil.

Ve şimdi, belirsiz görünüyor. Yüz ifadesi kaba ya da soğuk değil, sıcak. Sanki bana baktıkça, anlamam için yalvardıkça daha da mutlu oluyor.

Hasta olacağım.

Boğazımı temizliyorum. "Bu konuda aynı olduğumuzu sanmıyorum."

Yaklaşıyor. Royal'in koltuğuna çarparak geri çekiliyorum. Dizlerim neredeyse katlanıyor ama ayakta kalmayı başarıyorum.

Beni kavırıyor. Ön kollarımı. Elleri bileklerime doğru kayıyor, sonra ellerime. Bakışları yüzümü delip geçiyor. "Harper. Sana çiçek bıraktım. Sana benim için o olduğunu söylüyordum bebeğim. Sen benim için *osun*. Ortadan kaybolduğunda yıkılmıştım. Ama sonra kader bizi tekrar aynı yola soktu ve aniden tekrar görebildim."

Kayboldu mu? Buna üniversiteye gitmek ve sapığına haber vermemek deniyor.

Ama Royal'i takip ettim ve kardeşimi takip etmek çok kolay. İnternette onunla ilgili makaleler, performansı, istatistikleri var. Harika bir kolejde oynuyor, NHL'e gidiyor. Bu yazki seçmelerin en iyi adaylarından biri olduğunu söylüyorlar. Her *kimlerse*.

Max Keegan beni bulmak istiyorsa, tek yapması gereken Royal'i bulmaktı.

Ve eminim ki... yaptığı da buydu. Ama görünüşe bakılırsa, bu kadar kolay olmasını beklemiyordu.

"Bu sefer bir planım var," diye devam ediyor. "San Francisco'da ayarlanmış bir işim var. Hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacaksın. Ve oranın havası muhteşem. Ailem eskiden orada tatil yapardı. Oraya bayılacaksın."

"Çalışmak istiyorum."

Öylece ortaya çıkıyor ama doğru. Max ve ben hiç göz göze gelmedik. *Çok açık*. Ama benden ne yapmamı istiyor? Evde oturmamı mı? Dönmesini mi bekleyeyim? Evi temiz tutmamı, yemek pişirmemi, *ona* hizmet etmemi ve onun gelirine bel bağlamamı mı?

Asla.

Benim alanıma doğru attığı bir sonraki adım daha bilinçli. Geri adım atmaya çalışıyorum ama topuklarım yine Royal'in bölmesinin önündeki koltuğa çarpıyor. Ellerimi sıkıca kavıyor ve yanlamasına kaçmamı engelliyor.

"Biliyor musun, oda arkadaşının beni kardeşin sanması çok hoş."

Kanım dondu. Bunu düşünmemiştim, yani düşünmeliydim. Gözümün önündeydi. Ben bile *düşündüm*... ama Cynthia onun FSU hokey oyuncusu olduğunu söylemişti. Belli ki, şimdi onu giyinik görünce, rolünü oynuyormuş.

"Sana olan bağlılığımı kanıtlamama izin ver, bebeğim." Parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor. "Yoksa kardeşinin bacağını kırar ve bir daha asla hokey oynamamasını sağlarım. Ama bu senin seçimin, tamam mı?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Gülümsüyor ve bana tekrar dokunuyor. Yanağıma. Sadece yapabildiğini kanıtlamak için.

Ve ben de ona izin verdim. Olduğum yerde donup kaldım, birkaç saniye boyunca, ta ki duyularım geri gelene kadar. Sarsılarak uzaklaşıyorum, sendeleyerek yana doğru gidiyorum. Elimi onunkinden çekip aramıza mesafe koyuyorum ama bu oda, tüm bu arena, birdenbire ikimizi de içine alamayacak kadar küçük görünüyor.

Max yanımdayken çok klostrofobik oluyorum.

Bakışları yırtıcılığa doğru kayıyor. "Belki Royal'in aldığı yara Camden Church'ü de etkileyebilir. Videolarınızdaki kişi o, değil mi?"

Oh, lanet olsun. WatchMe hesabı mı?

Camden yüzünü hiç göstermedi, peki nasıl-

"Güvenilmez hokey oyuncularıyla dolu o evde kalmana izin vereceğimi ve sana göz kulak olmayacağımı mı sanıyorsun?"

Kolumu çekiştiriyor. Hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışarak peşinden tökezliyorum. Zihnim dönüp duruyor ama acil bir çözüm bulamıyorum. O kaçıp başka bir gün geri gelmeden ve Royal'e zarar vermeden bundan kurtulmanın bir yolu yok.

Ya da Camden.

"Odana gizlice girdi. Sen uyurken seni kirletti ve sen de elin külotunun içinde uyandın." Sesi sertti. "Bunun affedilebilir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerim yanıyor ama o fark etmemiş gibi görünüyor. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Sana bir çanta hazırladım." Eliyle işaret ediyor. "Böylece o korkunç adamları bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. Kardeşin" -sesi çatlıyor- "arkadaşının sana defalarca saldırmasına izin verdi ve *hiçbir şey* yapmadı. Hiç fark etmedi mi? Küçük kız kardeşinin evinde güvende olup olmadığını merak ederek uykusuz kalmadı mı?"

"Orada güvendedim," diyorum kısık bir sesle. "Hayır, değildin!"

Bana vurmuş gibi irkildim. Kaşlarını çatıp arkasını dönüyor ve ben de arkamdaki koltuğa gömülüyorum. Bölmenin yan duvarlarından birine yaslanıyorum ve yukarı doğru bir bakış atıyorum.

C. *Kilise.*

Uygun.

Arkasını döndüğünde elinde pembe bir gül vardı. Öne gelip önümde diz çöküyor ve onu uzatıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde.

Hayır. Hayır, hayır, nefret ediyorum.

Midem bulanıyor ve bulantımı bastırmak için birkaç kez yutkunuyorum. Kabul etmek için hareket etmediğimde, zorla elimi tutuyor ve parmaklarımı dikensiz sapın etrafında kıvırıyor.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Hiç tehditkâr görünmeyen bir *tehditti*. Odama bıraktığı güller dışında... ürkütücüydü. Ama şimdi, her zaman korktuğum gibi tırmandı. Bir sapıkla nasıl başa çıkılacağı, nasıl yatıştırılacağı hakkında okuduğum her şey pencereden dışarı çıktı.

Tek düşünebildiğim, beni isteğim dışında buradan çıkarmasına izin vermeyeceğim.

Eğer o tırmanıyorsa, *benim* de tırmanmam gerekiyor demektir.

Gözlerimi açıyorum ve elimdeki güle odaklanıyorum. Uzanıp yapraklardan birini çimdiklediğimde parmaklarım titriyor. Dün gece Camden'ın beni çimdiklediği yerden dolayı bacağımda bir morluk var. Kadife pembesini parmaklarımın arasında ezmek bana tenimi hatırlatıyor.

Çiçek kokusu bana saldırıyor ve uzun, yavaş bir nefes veriyorum.

"İşte," diye mırıldanıyor. "Aklın başına geliyor, değil mi bebeğim?"

Sessiz kalıyorum.

"Şimdi, geriye kalan tek bir soru var." Duraklıyor. Elleri dizlerime geliyor, kot pantolonumdan bile sıcak. "Videolardaki Camden Church müydü?"

Nefesim kesildi. "Ne?"

"WatchMe hesabı, Harper." Bakışları kararıyor. "Sana ne yaptığını gördüm ve bazı videolarla eşleşiyor. Ama bunun ötesinde, onun önünde diz çökerek kendini küçük düşürmeni izlemek zorunda kaldım. Bunu beni sınamak için mi yaptın? Yeterince şey yapmadığım mesajını vermek için mi?"

Geri çekiliyorum. "Ne? Hayır."

"Bebeğim, o videoları silmeni istiyorum." "I-" Onlara erişimim olmadığını söyleyemem. Bu muhtemelen pek iyi karşılanmaz.

Çiçeği bir kenara bırakıp daha da geriye yaslanıyorum. Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve benden o kadar büyük ki yüzlerimiz bile böyle.

Bunu yapamam.

"Bir daha asla hokey oynayamayacak," diye karar veriyor Max. "Bunu Royal için söylediğimi biliyorum ama ciddiym Harper. Sen benimsin. Hep benim oldun. Ve birdenbire buraya gelip hak iddia edebileceğini mi düşünüyor? Kesinlikle olmaz."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

"Bana telefonunu ver." Parmaklarını dizlerime vuruyor.

Başımı sallıyorum ama yüz ifadesi buz gibi bir ifadeye dönüştüğünde kendimi ona uyarken buluyorum. Tereddüt etmeden kilidi açıyor, kodumu yazıyor ve ekrana dokunuyor. Bir saniye sonra bir kenara fırlatıyor.

Ulaşılamaz.

"O buraya gelecek. Ben seni bir daha asla incitmeyeceğinden emin olurken sen de uslu bir kız gibi oturacaksın." Kalçalarımı ovuyor.

Gözlerim büyüdü. "Yapamazsın-"

İç çekiyor. "Sana yaptığı şey hoşuna gittiği için mi?" Öyle bir şey değil.

"Gerçekten ihtiyacın varsa bunu yapabilirim." Eğildi ve başımın arkasını yakaladı. Ağzını çenemden kulağıma doğru sürüklüyor. "Seni pis bir fahişe gibi becerebilirim ve istediğim zaman hazır ve beni bekliyor olman için seni serbest kullanımlı bir orospu gibi kalorifere bağlı bırakabilirim. Eğer ihtiyacın olan buysa."

Tiksinti içime işliyor.

Ellerim hareket ediyor, yardım edecek bir şey arıyorum.

Ben.

Camden'ın pateninin ucunu fırçalıyorum ve hareketsiz kalıyorum. Max fark etmez. Onun

Başımın arkasındaki tutuşu biraz gevşiyor ve ağzını boynuma indiriyor. Beni oradan öpüyor, sıcak ve özensiz, dili tenimin tadına bakıyor.

Bedenimde değilim.

Sanki kendimi ondan ayırıyorum, hissetmiyorum. Tepki vermiyorum. Bana dokunmasına izin verdim ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ama pateni kavriyorum ve parmağımı arkamdaki bıçak boyunca kaydırıyorum.

Bakışlarım gülün üzerine düşüyor.

Benim için gülleri mahvetti. Benim için *sürprizleri* mahvetti. Ve konumumu gerçek zamanlı olarak paylaşabilmeyi. Son birkaç aydır her sosyal medya paylaşımım erteleniyor, gerçekte nerede olduğuma dair her türlü ipucu gizleniyor. Hepsi Max'ten saklanmak için.

Boştaki elimle koluna dokunuyorum.

Mırıldanıyor, memnun. Sonra elim ensesine gittiğinde inliyor.

Sonra saçları. Daha iyi kavrayabilmek için şapkasını çıkarıyorum, saç telleri parmaklarımı geçirebileceğim kadar uzun.

Max'in Camden'ın bacağını kırıldığını ya da daha kötüsünü hayal ediyorum. Kemiklerin kırılma sesi kulaklarımda duyuluyor, hareketlerimi yönlendiren istenmeyen bir yankı.

Tutuşumu sıkılaştırıp başını geriye doğru çektiğimde beden dışı deneyim daha da kötüleşiyor. Gözleri buğulu, dudakları ıslak, ağzı ayrık.

Hızlı hareket ediyorum, paten elimde ağır, ama düşünemiyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi algılayamıyorum. Boynuna doğru ilerletiyorum. Bıçak derisine takılıyor ve bu kolay olacak kadar pürüzsüz değil.

Yırtılıyor.

Kan fışkırması şok edici derecede şiddetliydi. Yüzüme ve göğsüme çarpıyor, boynuma sıcıyor. *Dur.* Sonra tekrar. Gözleri dehşetle açılıyor, benimkileri yansıtıyor.

Az önce yaptım.

Onu itiyorum ve tökezleyerek, ne olduğunu anlamaya çalışarak gidiyor. Boynunu tutarak kan akışını durdurmaya çalışıyor. Ama kan parmaklarının arasından akıp aramızdaki zemine damlıyor, o ise ağzını açıp hıçkırıyor.

Kendini kurtaramaz, değil mi?

"Senden korkarak yaşamayacağım," diye fısıldıyorum.

Yüz ifadesi öfkeye dönüşüyor ve aniden tökezleyerek bana doğru geliyor. Boğazını serbest bıraktı ve beni kavradı. Kanı tutuşunu kayganlaştırıyor, dengesizleştiriyor ama bunun bir önemi olmayacak kadar güçlü. Beni de yanına, üstüne çekiyor ve son nefesini beni de öldürmek için kullanacağı korkusu içimi kaplıyor. Onunkinden kan fışkırırken bile elleri boğazıma dolanıyor.

Çılgılık atıp çırpınıyorum, ciğerlerim yanıyor. Sadece ondan daha uzun süre dayanmam gerekiyor. Ve sonunda, tutuşu gevşiyor. Ondan uzaklaşıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekerek geriye doğru sıçıyorum. Hırıltıyla nefes alabildiğim kadar derin nefes alıyorum.

Yeterli gibi görünmüyor. Başım dönüyor.

Birden önümde biri hareket etti. Max'i görmem engellendi. Eller omuzlarımı tutup beni sarsıyor ve irkiliyorum. Kaçmaya çalışarak devam ediyorum ama eller çok güçlü.

"Dur. Benim."

Camden.

Bakışlarım sonunda kalkıyor ve onun yüzüne kilitleniyor.

Oh, Tanrım. Gözlerim yaşlarla doluyor, ama beni sarsıyor. *Sertçe*.

"Hayır," diye tersler. "Şoka girme. Beni korkutma, küçük Lawson." Omzunun üzerinden bakıyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "Bunun daha önce bahsettiğin sapık olma ihtimali nedir?"

Boğazım çalışıyor ve hırıltılı bir yanıtın çıkması uzun bir an alıyor. "Yüzde yüz."

Düşünüyor gibi görünüyor.

"Tamam," dedi sonunda. "Duşa gir." "Ne?"

"Duş. Şuradaki kapıdan. Her tarafın kan içinde."

Hareket etmeyince beni soyunma odasından çıkarıp duşlara doğru itti. Geçmişte gördüğüm tüm kız soyunma odalarının aksine, bu

sadece perdesiz açık bölmeler var. Beni kıyafetlerimle birlikte bir tanesine sokuyor ve suyu açıyor.

Bir dakika sonra elimde bir kalıp sabun vardı.

Hareket etmeyince yüzünü buruşturup gömleğime uzanıyor. Çıkarması için kollarımı kaldırıyorum, direncim kayboluyor. Diz çöküp pantolonumu çıkarmama yardım ederken bir elimi omzuna koymamı istiyor.

İç çamaşırlarımla, artık sıcak olan akıntının altına giriyorum. Bu aklımın bir kısmını geri getiriyor ve Camden'ı hala karşımda dururken bulmak için dönüyorum.

Gömleğinde kanlı bir el izi var. Omzunda, onu kavradığım yerde.

Midem bulanıyor.

"O öldü mü?" Dudaklarımı yaladım.

Kanın metalik tadı ağzımı dolduruyor ve öğürüyorum. Dönüyorum ve elimi duvara dayıyorum, mideme kramplar giriyor. Kusmuk boğazımı yakıyor. Ellerimi boyayan kanı bir an için görebiliyorum.

" kaybetme. Onu ."

Suyun akışından kaçınarak yaklaşıyor ve ellerimden sabunu alıyor. Sabunu ellerinde köpürtüyor ve benim ellerimi ovuyor, solgun tenimi tekrar görene kadar suyun altına daldırıyor.

"Buradan sonrasını sen halledersin." Boğazını temizler ve geri adım atar. "Her şeyi fırçalayın. Geri geleceğim."

Tek yapabildiğim talimatlara uymak. Tekrar suya bakıyorum, yüzümü duruluyorum. Boynumdaki, göğsümdeki kanı temizliyorum. Sonunda yeterince temiz olduğumu hissettiğimde ve ayaklarımın etrafında dönen su artık pembe renkte olmadığında, musluğu kapatıp dışarı çıkıyorum.

Tanıdık kıyafetlerle birlikte beni bekleyen bir havlu var.

Kıyafetlerim.

Saç fırçam ve deodorantım. Bu ne

lan?

Hepsinin Max'in getirdiği çantadan çıktığını fark ettim.

Gerçekten de beni alıp götürmeyi planlıyordu.

Framingham'a asla geri dönmezdim.

Bu düşünce içimi üşütüyor. Aceleyle giyiniyorum, saçlarımı aceleyle tarıyorum.

Ana soyunma odasına geri döndüğümde Max bir muşambayla örtülmüştü ve Camden elinde pateniyle dolabının önünde oturuyordu. Bıçağında kan var.

Bu sefer dudaklarımı yaladığımda kan tadı almıyorum. Yüz ifadesi boş. Dikkatli. Bir şey düşünüyor gibi görünüyor ve bu düşünme bana bakmayı içermiyor.

"Sen her zaman bir yük oldun," diyor sonunda. "Benim için. Kariyerim için. Kardeşin için."

Donup kaldım. "Ne?"

"Framingham'da olduğunu ne zaman öğrendin, Harper?"

Ağzım kuruyor ve başımı sallıyorum. Bir cevabım yok ve o zaman diğer elinde bir gül olduğunu fark ediyorum. Kanı görmezden gelerek pateni yere bırakıyor ve işaret parmağının ucunu yapraklardan birinin kenarında gezdiriyor.

"Onu bir maçta görmüştünüz ve o zaman bıraktığı pembe çiçeklerden bahsetmişsiniz. O detayı unuttum." Alay ediyor. "Çöp kutusunda neden bir düzineden fazla gül olduğuna şaşırmıştım. Senin buna tepki vermemen de kafamı karıştırmıştı. Ama şimdi sanırım anlıyorum."

Onu bir kenara bırakıyor ve bana odaklanıyor. "Ben olduğumu mu sandın?"

Suçluluk duygusu yanaklarımı ısıtıyor ve başımı sallıyorum. Bunu inkâr edemem. Kimden şüpheleneceğimi bilemedim, ondan mı Max'ten mi? Ama Royal'e söyleyemediğim doğru.

"Bunu senin için ben halledeceğim." Muşambayı işaret ediyor. Altındaki *cesedi*. "Bunu ortadan kaldıracam. Eğer yapmazsam, ya hepimizi Max Keegan'ı masum göstermeye çalışırken *seni* paramparça edecekleri bir duruşmaya sürükleyeceksin ya da suçunu kabul edip doğruca hapse gireceksin."

"Bu nefsi müdafaa," diye fısıldadım.

"Umursamayacaklar. Bu dünyada işler böyle yürür, Harper. Kimse bir kadının kendini koruduğunu görmek istemez. Bunun için cezalandırılırsın."

Gözlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. O kadarında haklı. Kaç tecavüzcü şartlı tahliye alıyor ya da hiçbir şey almıyor? Kaç kurban adaleti sağlamaya çalışırken kürsüde yeniden travma yaşıyor?

Çok fazla.

Max'in ölümü hakkında ne tür sorular soracaklardı?

Onu takip ettiğini yetkililere bildirdiniz mi? Evet... .

Ama son zamanlarda değil? Hayır, bunu bir sır olarak sakladım.

Yani sözlerinizden başka kanıtınız yok mu? Kanıtları yok mu ettiniz?

Doğru.

Peki Max'in girişimlerini hiç geri çevirdin mi? Çok fazla kelimeyle değil.

Doğruca hapis haneye. Ben hapis hane için yaratılmadım. Nispeten iradeli bir insan olduğumu düşünüyorum, ancak hapsedilmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum.

"Ben hallederim," diye yineliyor Camden.

Bu biraz şeytanla anlaşma yapmak gibi hissettiriyor. Muşambanın etrafından dolanıyorum ve saç fırçamı onun yanında duran açık çantaya bırakıyorum. En sevdiğim kıyafetlerim ve banyo malzemelerimin yanı sıra Max bir şekilde makyaj malzemelerimi, cüzdanımı ve fotoğrafçılık sınıfımdan kiraladığım fotoğraf makinesini de çantaya koymayı akıl etmiş. Gümüş rengi dizüstü bilgisayarımın köşesi ve şarj kablosunun bir kısmı kıyafetlerin altından görünüyor.

Garip.

"Bunun karşılığında ne istiyorsun?"

Gözleri kesinlikle yanıyor. "Royal'in geleceğini mahvedemezsin, Harper.

Bu da şu anlama geliyor: ortadan

kayboluyorsun." "Kaybolmak mı?"

"Ailenle konuşman umurumda değil. Ama eve gitmiyorsun. Kardeşinle konuşmayacaksın. Bizden uzakta, çok uzakta kal."

Biz. O zaman kendini de buna dahil ediyor?

İlk tehdidi... ilk vaadi, olduğu gibi, zihnimin ön saflarına geri dönüyor. *Sana merhamet edebilirim ya da seni yıkıma sürüklerim. Seçim senin.*

Sonunda, sanırım, bu tür bir yıkımın *sorumlusu* benim. Haftalarca onun merhametine katlandım.

Gerçekten toparlanıp ortadan kaybolabilir miyim? Başka bir yerde yeni bir hayata başlayabilir miyim? Ailemin kafası karışacak ama bence bu Royal'i ezebilir. En azından ilk başta. Camden makul bir mazeret, kardeşime söyleyecek korkunç bir yalan bulursa, yokluğum daha kolay kabullenilebilir hale gelebilir.

Şimdi, kardeşimin yerine kendimi mahvetmeyi seçiyorum.

Sonunda, Camden'ın yaptığı bir şey değil. Benim suçum.

Ve *lanet olsun*, neden bu kadar acıyor? Göğsümü yarmış ve ciğerlerimi çıkarmış olabilirim.

"Ben giderim."

Cevabımı kabul ederek başını sallıyor.

"Biliyorum." "Ailem-"

"Onlara ne yalan söyleyeceğin umurumda değil," diye araya giriyor. "Eğer Royal'le konuştuğunu duyarsam, bütün bunlar geri dönüp seni ısıtır. İstedğim gibi çerçevelerim. Max bizim arkadaşımızdı ve sen ona hep aşıkydın. Takıntılı olanın sen olduğunu. Royal'in onu rahat bırakman için seni uyardığını..."

"Gideceğimi söyledim zaten," diye kestirip atıyorum. "Bıçağı döndürmeye gerek yok."

Dudakları kıvrılır. "Patenimle çok şey yaptın. Hiçbir şeyi bükmemeye gerek yok."

Ondan nefret ediyorum.

Uzak duvardaki prize takılı duran telefonumu işaret ediyor. "Telefonunuzu bazı yeni uygulamalarla ve başlamanız için bir tren biletiyle donattım."

Telefonumun fişini çekip şarj aletini yuvarlayarak çantaya geri koyuyorum. Fermuarını kapatıp omzuma atıyorum.

Telefonumun ekranını kontrol ediyorum ve çoktan araç paylaşım uygulamasından bana bir araba çağırdığını görüyorum. Üç dakika uzaklıkta.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

Ve umarım bunu *nasıl* halledeceğini sorduğumu *biliyordur*.

Çünkü o benden sadece bir yaş büyük ve benim hiçbir fikrim yok. "Bunu bilmek bana düşer." Çenesini çıkışa doğru salladı. "Ve sen de umarım asla öğrenemezsiniz."

Ona son bir kez bakıyorum. Mükemmel lanet yüzüne. İfadesindeki soğukluk.

Hiç umurunda değil. Kendisinden birkaç metre uzakta yatan cesedi ve soyunma odasına sıçrayan kanı umursamıyor bile.

"Git," diye emretti.

Ondan nefret ediyorum. Ayakkabılarımı giymek için duraksadığımda bunu tekrarlıyorum. Soyunma odasından çıkarken tekrarlıyorum, omurgam dik, arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Kaldırımda tekrar ediyorum.

Arabadayken.

Boston'a giden trende biletim tarandığında.

Birçok gözyaşından ilkinin dökerken kendime *ondan nefret ettiğimi* söylüyorum.

Kalbim kırılıyor ve trendeki hiç kimse ağlamamı umursamıyor.

Hayatımın altından çekilip alınmasıyla ilgili.

Kardeşimi bir daha göremeyeceğim hakkında.

Telefonumun ekran kilidini açıp yeni uygulamalara göz attığımda. Sonra refleks olarak WatchMe'yi kontrol ediyorum, ancak takip hesabımın çıkış yaptığını ve *Röntgenci* hesabının giriş yaptığını görüyorum.

Sonunda ödeme yapan abonelerin tam sayısını görebiliyorum ve bağlı olan banka hesabı da artık telefonumda. Benim adıma.

Bana bu tek şeyin kontrolünü verirken geri kalan her şeyi elimden aldı.

Öyleyse neden en ince yaşam çizgisi gibi hissettiriyor?

Bir nefes alıyorum ve tüm sayfayı silme içgüdüleriyle savaşıyorum. Yapamam, eğer tek başıma hayatta kalacaksam olmaz. Kardeşimden yardım istemek yok. Ailemden de istemeyi kaldıramam. Onlara gerçek dışında bir şey söylemek yetersiz kalacaktır ve ben bunu riske atamam.

Camden bir şeyler uydurmamı söyledi ama aklımda tek bir düşünce bile yok. Neden kaçtığımı haklı çıkaracak bir yalan yok.

Royal'in numarasını engelledim ve telefonumu kapattım. Başımı trenin penceresine yaslıyorum. Nefesim uzun ve yavaş bir şekilde dışarı çıkıyor.

Tek başımayım. Korkunç bir şey. Kafamı karıştırıyor. Ama aynı zamanda özgürlük gibi hissettiriyor.

Yıkılmış Tanrı'da DEVAM EDECEK.

Özel bir bonus sahneyi (Camden'ın POV'undan) buradan alın:

<https://dl.bookfunnel.com/jz2zaq7qeu>

WHERE TO FIND SARA

Benimle birlikte bu çılgın yolculuğa çıktığınız için çok teşekkür ederim.

Hikayelerimi seviyorsanız, Facebook grubum S. Massery Squad'a katılmanızı şiddetle tavsiye ederim. Orada bir sürü eğlenceli şey oluyor ve gelecekteki kitaplarla ilgili anketler için onlara gidiyorum, teaser'ları paylaşıyorum, vb!

Patreon'um da bağlantı kurmak ve özel içerik almak için harika bir yer! Yayınlandığı aylarda, imzalı kitapçıklar yapıyorum. Ayrıca, ARC'lere, sesli kitaplara ve sanat eserlerine dünyanın geri kalanından önce sahip olun. Beni burada bulabilirsiniz: <http://patreon.com/smavery>

Ve olarak, işte bazı sosyal medya bağlantıları: Facebook: [Yazar S. Massery](#)

Instagram: [@authorsmavery](#)

Tiktok: [@smavery](#) Goodreads:

[S. Massery](#) Bookbub: [S.](#)

Massery

ABOUT THE AUTHOR

S. Massery, hikâyelerine iyi bir dozda gerilim katmayı seven karanlık bir romantizm yazarıdır. Aslen Massachusetts'li olan yazar, şu anda köpeği Alice ile birlikte Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır.

Yazarlık dünyasına adım atmadan önce Boston'da üniversiteye gitmiş ve Wyoming'de bir çiftlikte çalışmak da dahil olmak üzere çok çeşitli işlerde çalışmıştır. Kahve ve çikolataya karşı bir aşk besliyor. S. Massery yazmadığı zamanlarda kitap okurken, köpeğiyle dışarıda oynarken ya da insanları gülümsetmeye çalışırken bulunabilir.

Yeni yayınlardan [haberdar](http://smassery.com/newsletter) [http://smassery .com/newsletter](http://smassery.com/newsletter) olmak için haber bültenine katılın:

ALSO BY S. MASSERY

Hokey Tanrıları

Acımasız Takıntı

Dolambaçlı Takıntı

Gizli Takıntı

Şiddetli Takıntı

Bağımsız Hokey

Pucking Koçunun Kızı

Sterling Şelaleleri

#0 THRILL

#1. HIRSIZ

#2 SAVAŞÇI

#3 REBEL

#4 QUEEN

Sterling Falls Haydutları

#0 TERÖR

DeSantis Mafyası

#1. Acımasız Aziz

#2 Vahşi Prens

#3 Çalıntı Taç

Kırık Paralı Askerler

#1 Kanlı

Gökyüzü #2 Ölüm

Meleği #3 Sabah

Yıldızı

Daha fazlası [http://smassery .com](http://smassery.com) adresinde

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

